

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΤΟΣ 10^{ON}
ΑΡΙΘ. 514

3

ΣΤΗΝ ΑΜΜΟΥΔΙΑ ΕΠΕΙΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΜΠΑΝΙΟ

4^Η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1936-1937 ΕΤΟΣ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

Η επέτειος

Τὸ Πανελλήνιον σύσσωμον καὶ ὁμόφωνον πανηγυρίζει σήμερα. Ἐχει φθάσει εἰς ἕνα σταθμόν, ἀπὸ τοὺς ἱστορικωτέρους τοῦ θίου του, ὡς Ἐθνους ἐλευθέρου καὶ ἀνεξαρτήτου.

Ἐνα ἔτος ἐργασίας, ἀνάδημιουργίας καὶ πολιτισμοῦ, ἀληθινοῦ πολιτισμοῦ, κλείει σήμερα γιὰ νὰ δώσῃ τὴν θέσιν τοῦ εἰς ἕνα ἄλλο πού ἐρχεται νὰ παραλάβῃ ὑπηρεσίαν. Καὶ ἡ ὑπηρεσία αὕτη δὲν εἶναι καμμιὰ θαρεῖα θητεία, καμμιὰ ἀνεπιθύμητη ἀγγαρεία, ἀλλὰ ἕνα ἔργο σὲ ὅποιο μὲ ἀγάπῃ καὶ ζήλῳ ἔχει ἀποδοθῇ Κυβέρνησις καὶ Λαός.

Ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς καλεῖται σήμερα νὰ καμαρώσῃ τὸ ἔργο του ἐνὸς ἔτους, καὶ νὰ χαιρετήσῃ τὸν Φωτεινὸ Ὁδηγὴν του καὶ Παραστάτην του: τὸν Ἑθνικὸν Κυβερνήτη Ἰωάννην Μεταξά.

Η ὀργάνωσις τοῦ Στρατοῦ

Ἀπὸ τὰ πρῶτα καὶ τὰ πλέον κυριώδη ἔργα τῆς Νέας Καταστάσεως ὑπῆρξε ἡ ἀναδιοργάνωσις τοῦ στρατοῦ καὶ ἐν γένει τῆς ἀμύνης τῆς χώρας. Ὀχυρωματικὰ ἔργα σοβαρώτατα ἔχουν ἐκτελεσθῇ, αἱ ἀποθήκαι πολεμικοῦ ὕλικου ἐπληρώθησαν, ἡ ἀεροπορία ἐνισχύθη ὅσον οὐδέποτε ἄλλοτε, χάρις καὶ εἰς τὴν ὁμόθυμον ὑποστήριξιν τοῦ λαοῦ, καὶ ὁ στρατὸς ἐπανῆλθε εἰς τὰ ἔργα του, ἀπερίσπαστος. Μὲ ἄλλους λόγους: τὸ Ἔθνος ἐπανεῦρε τὴν γαλήνην του καὶ τὴν βεβαιότητα διὰ τὴν αὐρίον.

Ὁ τιμάρθμος

Δεύτερον βασικὸν ἔργον τῆς Ἑθνικῆς Κυβερνήσεως ὑπῆρξε ἡ διατήρησις τοῦ τιμαρίθμου τῆς ζωῆς, ἐν Ἑλλάδι εἰς ἐπίπεδον χαμηλότερον παρὰ εἰς κάθε ἄλλην εὐρωπαϊκὴν χώραν. Ἡ οἰκονομικὴ ἀνόρθωσις τοῦ κόσμου πού ἄρχισε μετὰ τὸν πόλεμον, εἶχε ὡς φυσικὸν ἐπακόλουθον τὴν ὑψώσιν τοῦ ἐπιπέδου κόστους τῆς ζωῆς. Ἐν τούτοις, ἐνῶ τὸ ἐπίπεδο αὐτὸ στὴ Γαλλίαν ἔχει φθάσει τὰ 37 ο)ο, εἰς τὴν Ὀλλανδίαν τὰ 22 ο)ο, εἰς τὸ Βέλγιον τὰ

19 ο)ο, εἰς τὴν Ἀγγλίαν τὰ 16 ο)ο, εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἶναι μόνον 15.10 ο)ο.

Η γεωργία

Ἐφέτος τὸ ποσοστὸν αὐτὸ θὰ εἶναι ἀκόμη καλλίτερον, χάρις εἰς τὴν γεωργικὴν πολιτικὴν τῆς κυβερνήσεως, ἡ ὁποία ἀπετέλεσε μίαν ἐντονὴν προσπάθειαν πού ἀπέδωκε πλουσίους τρῶς καρπὸς τῆς.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ
Ὁ Ἑθνικὸς Κυβερνήτης.

Ἐτοὶ αἱ καλλιεργηθεῖσαι ἐκτάσεις ἠδὲθησαν ἐντὸς ἑνὸς ἔτους κατὰ 683.746 στρέμματα, πράγμα τὸ ὁποῖον εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα, μὰζι μὲ τὰ ἄλλα μέτρα πού ἐλήφθησαν διὰ τὴν τόνωσιν τῆς παραγωγῆς, τὴν αὐξήσιν τῆς κατὰ 73 ο)ο.

Αἱ Ἐθνικαὶ ἀξίαι

Ἐκ παραλλήλου ἐβεβλήθη ἡ θέσις τῶν ἐθνικῶν ἀξιών. Ἐσημειώθη πρᾶγματι εἰς τὸ χρηματιστήριον αὐξήσις νομένη.

τῆς τιμῆς των κατὰ 43.30 ο)ο. Δηλαδή, ἡ ἐθνικὴ εἰς χρεώγραφα περιουσία ἠδὲθη στα 43 ο)ο.

Η δραχμὴ

Ἐπίσης τὸ Ἑθνικὸν νόμισμα ἐξησφαλίσθη πλήρως. Τὸ κάλυμμα τῆς δραχμῆς, τὸ ὁποῖον πρὸ τῆς 4ης Αὐγούστου 1936 ἦτο δραχμαὶ 2.573.000.000, ἐφθάσε τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1937 τὰ 3.285.800.000 δραχμάς.

Η ἀνεργία

Ἐνα τῶν μεγαλυτέρων, ἐπίσης, μελημάτων τῆς κυβερνήσεως ὑπῆρξεν ἡ καταπολέμησις τῆς ἀνεργίας. Καὶ μπόρῃ νὰ πῇ ἡ Νέα Κατάστασις πῶς τὸ ἐπέτυχε πλήρως.

Πραγματικὰ, ἐνῶ οἱ ἀνεργοὶ τὴν 4ην Αὐγούστου 1936 ἐφθάναν τὰς 123.000 καθ' ἅπαν τὸ Κράτος, μετὰ πάροδον ἑξαμήνου, εἶχον ἐλαττωθῇ κατὰ 43 ο)ο καὶ σήμερον δὲν ὑπάρχουν σχεδὸν διόλου.

Ὁ λαϊκὸς πλοῦτος

Ἀλλὰ ἡ Κυβέρνησις δὲν περιορίσθη μόνον εἰς τὴν ἐκμηδένισιν τῆς ἀνεργίας, ἀλλὰ εἰργάσθη καὶ διὰ τὴν αὐξήσιν τοῦ λαϊκοῦ πλοῦτος. Κατ' ὅσον δὲ διὰ τῆς ἐφαρμογῆς μιᾶς πολιτικῆς κατ' ἐξοχὴν καὶ θαυμάσια ἐθνικῆς, νὰ ἐμπνεύσῃ καὶ πάλιν τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ Ἑλλήνος πρὸς τὸ Κράτος. Καὶ ὅχι μόνον τοῦ Ἑλλήνος τοῦ ἐσωτερικοῦ, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ. Οὕτω, τὰ μεταναστευτικὰ ἐμβάσματα ἠδὲθησαν κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος κατὰ 23.046.000 χρυσᾶς δραχμάς.

Βιομηχανικὴ ἀνασυγκρότησις

Καὶ ἐπὶ τοῦ βιομηχανικοῦ πεδίου, ἔχει γνῆν προσπάθεια ἀληθοῦς ἀνασυγκροτήσεως. Χάρις εἰς τὴν ἀδικοπρακτικὴν ἐργασίαν καὶ τὴν ρυθμίσιν τῶν σχέσεων μεταξὺ ἐργαζομένων καὶ ἐργοδοτῶν, διὰ τῆς ἱκανοποιήσεως τῶν δικαίων αἰτημάτων τῶν ἐργατῶν, ἡ βιομηχανικὴ παραγωγή ἠδὲθη

Εξυπνα και κουτά

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ... ΠΟΛΙΤΙΚΟΛΟΓΕΙ

Η Λουλου (που διαβάζει κάποιο βιβλίο).— Μαμά, τί είναι ο νόμος της βαρύτητας;
Η μαμά (αύστηρά).— Να κυτιάσεις εσύ το διάβασμά σου και να μην ασχολείσαι με τις υποθέσεις του κράτους!

ΑΥΤΟΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΙΣ

Στόν σταθμό πρώτων βοηθειών:

—Δηλητηριάστηκε;
—Ναι.
—Από τί;
—Από τα λόγια της!

ΕΞΕΣΚΟΛΙΣΜΕΝΟΣ

Ο δικηγόρος στον θεατήρα:

—Θέλετε να σας προσλάβω ως γραμματέα μου. Ξέρετε από νομικά;
—Πώς! Παρακολούθησα φέτος είκοσι πέντε δίκες ως μάρτυς!

ΦΟΒΕΡΗ ΑΜΗΧΑΝΙΑ

Στο τηλέφωνο, η παντρεμένη κυρία.

Μαμά, μαμά εσύ είσαι;
—Σε καλό σου παιδί μου τέτοια ώρα! Τί τρέχει;
—Ο γιατρός μου είπε να δίνω κάθε δυό ώρες στον Άλκο μια κουταλιά από το φάρμακό του. Ο Άλκος όμως... ααα κοιμάται. Να τον ξυπνήσω;
—Και από τί πάσχει;
—Από άπνεια!

ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΓΙΝΗ ΚΙ' ΑΥΤΟ

—Τί σκέπτεσαι αγάπη μου;
—Τίποτε!
—'Ανοησίες! Δεν μπορεί να νείς να μη σκέπτεται τίποτε!...
—Πώς! Σκέπτομαι το δώρο... που δώ μ' έκανες στ' γενέθλιά μου!

Η κλοπή τῶν ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο Νάθαν Στήν, ο γέρο-κοσμηματοπώλης κύτταζε με θαυμασμό το ρουμπινένιο κολλιέ που του είχε δώσει ο πελάτης του, ο δικηγόρος κ. Χάρλιγκ.

Ο Στήν ήταν χαρακτηριστικός τύπος Έβραίου, με την κυρτή μύτη του και τα γκριζά άρσνια γένεια του.

Αναστενάζοντας ξανάβγαλε το κολλιέ στη θήκη του και μετά το χάρδισε σχεδόν έρωτικά.

Είναι θαυμάσιο, υπέροχο, κ. Χάρλιγκ, είπε με τη γλυκειά, άπαλη φωνή του. Δεν έχω ξαναδῆ ώραιότερα και μεγαλύτερα ρουμπινία. Μου φαίνεται δε περίεργο πώς δεν άκουσα ποτέ ν' ινεται λόγος γι' αυτά.

Η έξηγησή είναι άπλουστέρα, έλεπε ο δικηγόρος. Το περιδέραιο αυτό έχει πολύ τραγική ιστορία. Ο πελάτης μου ο σέρ Τζην τ' είχε αγοράσει πριν έξηντα περίπου χρόνια για να τα προσφέρει ως γαμήλιο δῶρο στη γυναίκα του. Η νύφη όμως πέθανε μυστηριωδῶς μέσα στο αὐτοκίνητο που τους μετέφερε στην έκκλησία. Το φερό αυτό δυστύχημα πείραξε πολύ τον σέρ Τζην που αποτραβήχθηκε μακριά από τον κόσμο, άφου προηγουμένως κατέθεσε το κολλιέ σε μια τράπεζα. Πέθανε προχθές σε ηλικία ογδόντα ὀκτώ ετών.

Πολύ θλιβερή ιστορία, ψιθύρισε ο Στήν.
—Ναι! Το περίεργο όμως, είναι ότι η οικογένεια του νομίζει ότι το κολλιέ το είχε πουλήσει, γιατί πέθανε άμπετως.

—Κι' όμως το περιδέραιο αυτό στοιχίζει δλόκληρη περιουσία.

Πόσο υπολογίζετε την αξία του;

—Μά περίπου πενήντα χιλιάδες λίρες στερλίνες, άπάντησε χαμογελώντας ο γέρος.

Ο δικηγόρος ανατινάχθηκε έκπληκτος.

—'Αδύνατο, φώναξε, ο Φένχαμ, ο κοσμηματοπώλης του Κάρτσεστερ, μου προσέφερε μόνον είκοσι χιλιάδες.

—'Αν δὲ με πιστεύετε, έπέμεινε ο Στήν, είμαι διατεθειμένος να σας υπογράψω άμέσως ένα τσέκ και να σας το αγοράσω εγώ.

—Σας πιστεύω, τον διεβεβαίωσε ο δικηγόρος. Ο σκοπός όμως τώρα είναι να θροῦμε τον άγοραστή που θα προσφέρει αυτό το μυθῶδες ποσό!

—Αυτό το άναλαμβάνω εγώ, έλεπε ο γέρο Έβραίος. Θα μου έμπιστευθήτε το κολλιέ και θα φύγω άμέσως για το Λονδίνο, όπου ελπίζω να θρω άγοραστή.

—Μά διατρέχετε κίνδυνο μεταφέροντας αυτόν τον θησαυρό, έλεπε φοβισμένα ο Χάρλιγκ.

—Δὲν το'χετε άσφαλίσει; ρώτησε ο κοσμηματοπώλης.

—Μόνον για 25 χιλιάδες λίρες.

—Πολύ καλά, αύριο θα πρέπει να το άσφαλίσετε για πενήντα χιλιάδες. Έν τῶ μεταξύ άναλαμβάνω εγώ κάθε ευθύνη.

—Πάντως σας προειδοποιώ ότι χθές το θράδυ έγινε άπόπειρα διαρρήξεως του χρηματοκιβωτίου όπου είχα φυ-

λάξει το κολλιέ, έλεπε ο Χάρλιγκ.

—Πράγμα που άναθεμάζει σε άρκετούς εκείνους που έχουν γνώση της υπέρχεις του κολλιέ, έλεπε σκεπτικά ο Στήν.

Πήρε τη θήκη με τα ρουμπινία και ξεκουμπώνοντας το γιλέκο του, την έβαλε μέσα σε μια μυστική τσέπη της φανέλλας του.

—Εδῶ θα είναι σε άσφάλεια, έλεπε.

—Θαυμάζω το θάρρος σας, ψιθύρισε ο Χάρλιγκ.

Πάντως δὲν μπόρεσε να κρατήσει το χαμόγελό του βλέποντας την άστεία σχεδόν άδιαφορία του Στήν.

—Φεύγω άμέσως, για το Λονδίνο έλεπε σε λίγο ο γέρος.

Βγήκαν μαζί στο δρόμο και εκεί χωρίστηκαν. Ο Χάρλιγκ παρηκολούθησε για λίγο το γέρο που άπομακρυνόταν. Καθώς όμως έκανε να γυρίσει για να επιστρέψει στο γραφείο του, έπεσε επάνω σε μια νέα που φορούσε ένα πέτσινο σακάκι σπόρ.

Η νέα θλαστήθηκε κι' έξακολούθησε το δρόμο της, με προτοῦ προφθάσει να πῇ τίποτε ο κ. Χάρλιγκ, είχε κι' άλλες έξαφνισθεί στη γωνία του δρόμου.

Ο κ. Νάθαν Στήν κατευθύνθηκε πρὸς το πανδοχείο της πλατείας του χωριού, που ήταν και το καλύτερο. Μπήκε στο σαλόνι του και παρήγγειλε ένα τσάι και γλυκίσματα, και μετά θυβίσθηκε σε γλυκειά όνειροπόληση.

Τα ρουμπινία που κρατούσε φυλαγμένα στη μυστική έσωτερική τσέπη του, ήταν τα ώραιότερα και άκριβότερα του κόσμου. Ήσαν δεκατρία εν ὅλῳ, του ίδιου μεγέθους και ζυγίζαν άκριβῶς το ίδιο. Ο γέρος αίσθανόταν μεγάλη έπιθυμία να εγάλῃ τη θήκη και άνοίγοντάς την να θαυμάσῃ το περιδέραιο.

Εκείνη τη στιγμή αίσθανθηκε ένα κρύο ρεύμα άέρος και στρεφόμενος πρὸς την πόρτα είδε μια κομψή κοπέλλα, που μόλις είχε μῆν και ἡ ὁποία φορούσε ένα πέτσινο σπόρ σακάκι. Ο Στήν ξαναθυβίσθηκε στην όνειροπόλησή του. Την άλλη μέρα θα καλούσε όλους τους φίλους και συναδέλφους του στο δωμάτιο του ξενοδοχείου του και δείχνοντάς τους ένα από τα ρουμπινία θα τους παρακαλούσε να του εύρουν άλλα δώδεκα ὁμοία για κάποιον πλούσιο πελάτη του.

Φυσικά οι άλλοι θα έδῃλυναν άδυναμία, και τότε εκείνος θα έβγαζε σιγά-σιγά τα υπόλοιπα ρουμπινία του κολλιέ και θα τους άφηνε έκθαμβους.

Το ρολόι του τοίχου χτύπησε έξη φορές και ο γέρο Έβραίος άνατινάχθηκε. Το τραίνο έφευγε στις έξη και τέταρτο. Μόλις είχε καιρό να το προφθάσῃ.

Πλήρωσε διαστικά και βγήκε στο δρόμο. Σχεδόν άμέσως τον άκολούθησε ἡ νέα με το πέτσινο σακάκι.

Ο γέρος μῆνκε σ' έναν τηλεφωνικό θάλαμο και ἡ νέα κρύφθηκε διαστικά μέσα σ' ένα ιδιωτικό αὐτοκίνητο που περίμενε στη γωνία και που ο σωφέρ του, με το κασκέτο θυβισμένο ὡς

ρουμπινιῶν ΤΟΥ ΡΙΤΣΑΡΝΤ ΚΕΒΕΡΝ

αῖ μάτια προσποιόταν ότι κοιμόταν.

Μετά πέντε λεπτά ο γέρος βγήκε από τον θάλαμο, φώναξε ένα ταξί και μῆνκε μέσα. Άμέσως το αὐτοκίνητο που στάθηκε στη γωνία ξεκίνησε, άκολουθώντας το ταξί. Πέρασαν από στενούς δρόμους σχεδόν έρημους και έφθασαν στο μικρό σταθμό του Ρέντγικχαμ.

Στις έξη και τέταρτο έφθασε το τραίνο.

Είχε ἤδη νυκτώσει. Ο γέρο Στήν πλήρωσε το ταξί του, φρόντισε να τοποθετηθῇ ἡ βαλίτσα του στις άποσκευές, μετά άγόρασε μίαν έφημερίδα και άρχισε να κόβῃ θόλτες περιμένοντας την ώρα της άναχωρήσεως.

Ο σταθμάρχης σφύριζε προειδοποιητικά και ὁ κοσμηματοπώλης, σφίγγοντας γερά το χαρτοφύλακά του μῆνκε σ' ένα θαγόνι τρίτης θέσεως. Συνεπιβάται του ἦσαν δύο χωρικοί που ο σταθμάρχης φαίνόταν να τους γνωρίζῃ καλά γιατί τούς κοινοῦνταζε.

Ήσυχος ο Στήν κάθισε σε μια γωνία, άναψε ένα ποῦρο και θυβίσθηκε στην άνάγνωσή της έφημερίδος του.

Την στιγμή άκριβῶς που ο σταθμάρχης έδινε το σύνθημα της έκκινήσεως, μια γυναίκα με πέτσινο σακάκι έτρεξε και μῆνκε στο γειτονικό θαγόνι του κ. Στήν. Καί το τραίνο ξεκίνησε.

Το μυαλό του γέρο Έβραίου δοῦλενε έντατικά. Φαινομενικά έδειχνε πὸς διάβαζε με ένδιαφέρον την έφημερίδα αν, κατά θάθος όμως σκεφτόταν αν θα έπρεπε να πουλήσῃ τα ρουμπινία σε κάποιον Ίνδο μαχαραγιά που έμενε στο Παρίσι, σε κάποιον γνωστό κινηματογραφικό άστέρα ἡ τέλος στον Ζοζέ Καρλός τον διασεκατομμυριοῦχο Άργεντινό κτηματία.

Απεφάσισε να τηλεφωνήσῃ, στην πρώτη στάση του τραίνου, στον Άργεντινό. Όταν όμως το τραίνο σταμάτησε, οι δύο χωρικοί κατέβηκαν και μῆνκε κάποιος άλλος, άδύνατος, άσθενικός κύριος, με το χέρι κρεμασμένο μ' ένα πανί απ' τον ώμο του.

Ξαφνικά, άκούσθηκε το στριγκό τρίξιμο τῶν φρένων και το τραίνο σταμάτησε.

Ο νεαρός είχε σκύψει από το παράθυρο και ρωτούσε τον εισπράκτορα τί συνέβαινε.

—Κάποιον αὐτοκίνητο είναι σταματημένο επάνω στις γραμμές, άπάντησε ὁ άλλος.

Ο άσθενικός νέος στράφηκε τότε πρὸς τον κ. Στήν. Στο χέρι του, που πριν κρεμόταν από τον ώμο του, κρατούσε τώρα ένα πιστόλι.

—Τί συμβαίνει; ρώτησε έντρομος ο γέρος.

—Ψῆλὰ τα χέρια, και μῆ φωνάζῃς γιατί στην άναψα, του άπάντησε ὁ άλλος.

—Τί θέλετε από μένα;

—Τὸ ξέρεις καλά, γρηά κουκουβάγια. Κατέβαινε γρήγορα το κολλιέ.

—Δὲν καταλαβαίνω τί μου ζητάτε ὅριε!

Μία γυναικεία φωνή άντήχησε τότε δίπλα του. Στράφηκε και είδε την άγνωστη νέα με το πέτσινο σακάκι

Στεκόταν στο άνάβαθρο του θαγονιού και τον κύτταζε ειρωνικά.

—Δόστε μου τον χαρτοφύλακά σας, του έλεπε.

—Άρπαξε την τσάντα και την έρριξε έξω.

—Ψάξτον, διέταξε την άγνωστη.

Με γοργές κινήσεις ἡ νέα άρχισε να έρευνᾷ τις τσέπες του κοσμηματοπώλου. Πέταξε ὅ,τι εύρισκε στο πάτωμα. Ξαφνικά τα δάκτυλά της συνάντησαν κάτι το σκληρό στο στήθος του γέρου.

—'Ανοίξε διαστικά το γιλέκο του και χώνοντας το χέρι της στη μυστική τσέπη έβγαλε τη θήκη.

—Μῆ, μῆ, φώναξε θραχνά ο κ. Στήν.

Τὰ λόγια του ὅμως πνίγηκαν στο λάρυγγά του. Άνέπνεε θαρειά, τὰ χέρια του σφιγγόταν νευρικά στο στήθος του.

—Η καρδιά μου, τραύλισε, και έπεσε μονοκόμματος στο πάτωμα.

—Πέθανε, ψιθύρισε έντρομος ο νέος. Πᾶμε να φύγουμε γρήγορα!

—'Όχι! Και οι δύο από τη συγκίνηση κατέβηκαν διαστικά από το θαγόνι και χάθηκαν μέσα στη νύχτα.

Ο Νάθαν Στήν ξαπλωμένος στο πάτωμα φαίνόταν νεκρός. Πέρασαν άρκετά λεπτά. Μία στιγμή άνοίξε τὰ μεγάλα άσπρα μάτια του και κύτταζε με τρόπο γύρω του. Ήταν ὀλομόναχος.

Σηκώθηκε και πήγε στη θέση του.

Την ίδια στιγμή άντήχησε ένα σφύριγμα και το τραίνο ξεκίνησε και πάλιν.

Ο γέρος έσκυψε τότε και μάζεψε από το πάτωμα τὰ διάφορα άντικείμενά του που ἡ νέα είχε σκορπίσει στο πάτωμα. Δίχως να είδοποίησῃ κανένα για την κλοπή, ο γέρος ξαπλώθηκε σε μια γωνία και άποκοιμήθηκε.

Την άλλη μέρα στις δέκα ὀρεκδῶταν στο γραφείο του. Ο υπάλληλός του μόλις τον είδε έδειξε μεγάλη χαρά.

—Η άστυνομία τηλεφώνησε δύο φορές ἤδη, κύριε, του έλεπε, και άνησυχούσα.

—Και τί με ἤθελαν; ρώτησε ἡσυχά ο γέρος.

—'Ηθελαν να μάθουν μήπως σὰς είχε συμβῇ τίποτε κατά την διάρκεια του ταξιδιού σας.

—Μά πὸς το φαντάσθηκαν αυτό;

—Ρώτησε ξαφνιασμένος ο κ. Στήν.

—Βρήκαν τον χαρτοφύλακά σας κοντά στη σιδηροδρομική γραμμή και λίγο πὸς πέρα τη θήκη ενός κολλιέ.

—'Η θήκη όμως ήταν άδεια. Σας συνέβῃ, λοιπόν, τίποτε, κύριε;

—Ναι, άπάντησε γελώντας ο γέρος. Με έλῃστεψαν, και πρώτη φορά στη ζωῇ μου στάθηκαν να με ληστέψουν!

—Μά πὸς αυτό, κ. Στήν.

—'Απλούστατα παιδί μου, τὰ ρουμπινία τὰ είχα βάλει μέσα στη θήκη της θούρτσας των δοντιῶν μου, που την είχα στη βαλίτσα μου. 'Η θήκη των ρουμπινιῶν ήταν άδεια, κι' έτσι οι ληστές μου έίλεψαν... άέρα!

ΡΙΤΣΑΡΝΤ ΚΕΒΕΡΝ

Εξυπνα και κουτά

ΕΙΧΕ ΤΗΝ ΑΔΥΝΑΜΙΑ ΤΟΥ

Στα λουτρά:

—Προτιμάτε το γλυκό νερό ἢ το ἄλμυρό;

—'Ότε το ένα ὅτε το άλλο. Είχα πάντα άδυναμία στα έλαφρώς άλατισμένα πρᾶγματα!

ΤΟΝ ΖΗΤΟΥΣΑΝ

Στο κατάστημα του ζωοπόρου:

—'Ο πελάτης (στον μικρό υπάλληλο),

—Θάβηλα να αγοράσω έναν πίθηκο.

—'Ο μικρός (στον άπασχολημένο στην έλλη άκρη προϊστάμενο).—'Αφεντικό σε ζῆτανε!

ΘΥΜΑ ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΟΥ ΤΗΣ

—Δὲ μου λές; 'Από πότε ο Κώστας έφησε τόσο μακριά γενειάδα;

—'Από τον καιρό που ἡ γυναίκα του δάλθηκε να του αγοράζῃ αὐτὴ τις γραβάτες του.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟ ΠΕΡΙΤΤΕΥΕΙ

Η Κα Μεγαλίδου, είναι με τον σῶζυγῃ της σ' ένα κέντρο.

—'Επτά δραχμές το ποτήρι ἡ μπίρα! Φέρε μου μόνον ένα ποτήρι. Ο κύριος δὲν πίνει οἶνοπνευματώδη!...

ΑΛΛΗΛΟΑΦΗΡΗΜΑΛΑ

—Θάβηλα νᾶξερα, ποιὸς άφηρημένος πῆρε το καπέλλο μου και μου άφήκε το δικό του!

—Και εγώ το ίδιο!...

Ιστορίες σκυλιών

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Μέσα από την αιματηρή Ισπανική τραγωδία μεταδόθη τελευταίως μια μικρή ήρωική ιστορία ενός σκύλου. Τό ζώο αυτό, όνομαζόμενο Πίτσι, είχε εγκαταλείψει το στρατόπεδο των κυβερνητικών, όπου εύρισκετο άρχικως, και προσεχώρησε προς το μέρος των εθνικιστών, εις τα χαρακώματα της Μαδρίτης. Εκεί έβρισκε με τους άνδρας της στρατιάς του Φράνκο, των οποίων συνεμερίζετο τους αγώνες και τας κακουχίας. Κατά τις επιθέσεις επήγγαινε πάντοτε εμπρός, κατά μίαν δέ τοιαύτην, νυκτερινήν εξόρμησιν, τον εφρεν ό θάνατος: Μία σφαίρα τον κτύπησε στο στήθος, αλλά ό ήρωικός Πίτσι ώρμησε ακάθεκτος προς τα εμπρός και τή πολυβόλα τον απέκαμαν. Οι στρατιώται τους όποιους συνόδευε τον έθρήνησαν ως φίλον άγαπητόν και τον έθαψαν με σιγαλι-ωτικές τιμές.

ΠΡΟΣΩΠΙΔΕΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΣΚΥΛΟΥΣ

Ός άνηγγέλη, ή άγγλική Κυβέρνησις θα έφοδιάσει όλους τους Άγγλους με προσωπίδας έναντίον των άσφυξιογόνων. Τοιούτο τρόπον δέν θα διατρέχουν ούδένα κίνδυνον έν περιπτώσει επιδρομής. Άλλά ή προστασία των ανθρώπων μόνον δέν άρκεί. Ένας διωμήχανος του Ήσφιελντ, παρά τή Λονδίνον, έσκέφθη να κατασκευάσει προσωπίδας και διά τή ζώα. Επί του παρόντος ήτοιμάσε χιλιάδας προσωπίδων διά τους σκύλους. Ή προσωπίς κλείει τελείως τή ρύγχος του σκύλου με ένα κλειόν και τούτο διά να μή σχίξη ό σκύλος με τους δόδοντας του την προσωπίδα. Ή άναπνοή και ή άπαλλαγή του έσπεννομένου άέρος εκ των δηλητηριωδών αερίων γίνεται διά δικτυωτών, εύρισκομένων έκατέρωθεν τής προσωπίδος.

ΣΚΥΛΙΑ ΨΑΡΑΔΕΣ

Τά «Κυνηγετικά Νέα» σημειώνουν ότι τά σκυλιά μιας φυλής Ίνδων έχουν ειδικότητα εις τή ψάρεμα, όπως τά κυνηγετικά βοηθούν τον άνθρωπον εις τή κυνήγν. Γίνεται δέ αυτό τή περίεργον ψάρεμα με τήν βοήθειαν των σκυλιών κατά τόν έξής τρόπον: Δυό ψαράδες μπαίνουν στο νερό και κρατούν ένα άνοιγμένο δίχτυ. Οι σκύλοι μπαίνουν στο νερό και με μακροβούτια διώχουν τή ψάρια προς τή δίχτυ, όπου συλλαμβάνονται. Τους εύχαριστεί μάλιστα τή παγινίδι αυτό και φωνάζουν χαρούμενα κάθε φορά που θγάζουν τή κεφαλή από τή νερό για ν' άναπνεύσουν.

ΣΚΥΛΟΣ ΚΑΙ ΚΟΤΤΑ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ

Ίδου και ένας κυνηγός... δι' ίδιον λογαριασμόν και μάλιστα κατά πολύ έξυπνον τρόπον: ό σκύλος αυτός, Μπόμπ όνόματι, διακριθείς δέ και εις σχετικήν έκθεσιν έν Λονδίνον, συνέλαβε κάποτε μια κόττα και χωρίς να τήν πειράξη καθόλου, τήν μετέφερε εις τή σπιτάκι του και έκάθησε ό ίδιος εις τήν πόρτα, απαγορεύων τήν έξοδον. Ή κόττα έκαμε ένα αυγό, τή όποϊόν ό έξυπνος Μπόμπ κατεβόχθισε χωρίς πολλές διατυπώσεις. Ή ίδια ιστορία επανελήφθη και κατά τας έπομένους ήμέρας, τή ώραϊον δέν είναι ότι ό σκύλος, έκτιμών τας υπηρεσίας τής κόττας (περισσότερον από πολλούς... ανθρώπους) τήν προσέχει, τήν περιποιείται και μοιράζεται μαζί της τή καθήμερινήν πιάτο του φαγητού του.

(Άπό τόν «Φίλο τών Ζώων»)

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΤΙΧΟΙ

ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Έκεί που κινδυνεύουν
ν' άλλοηλοφαγωθουν
όλοι... άφοδ γινούν κιμδς-
ρεπόρτερ στέλν' ή «ΕΒΔΟΜΑΣ»
τά μέτωπα συρράξων
νά παρακολουθουν...

Τά δέ έρτζιανά μας κύματα
φέρνουν τά έξής μηνύματα:

□ □

ΣΙΝΟ-ΙΑΠΩΝΙΚΟΝ

Είχαν δέν είχαν οι Ίάπωνες,
μ' έτοῦτα και μ' εκείνα—
αδιόρθωτα παληόπαιδα—
πατήσαν ξένα οικόπεδα
κι' έδυναμώσανε άφοδ
υπόλικη πήραν... Κίνα!

□ □

Δέν έχουν—λέν οι Ίάπωνες—
διόλου κακόν σκοπόν:
μά οι Κινέζοι άτακτοῦν,
τίς συμφωνίες άθετοῦν,
τήν πάπια κάνοντας σ' αυτούς
ήγουν... παπιέ Ζαπόν!

□ □

Ό ύπουργός κύριος Χάλλ
είπεν έν Βασιγκτόνι:
—Άφήστε τους να φαγωθουν
και να άλλοηλοσκοτωθουν...
κι' άς μήν έπέμβουν πονηρά
κι' ύπουλα... οι γειτόνοι!

□ □

Κι' εκεί που ύπάρχει κίνδυνος
κανέννας να μήν μείνη
σέ όλη τήν Κίνα... ζωντανός,
είπεν ό Άμερικανός:
—Υπομονή και σύντομα
θά κλείσετε ειρήνη!

□ □

“Όσοι τ' άκούσαν, κούνησαν
τή οίκτη τή κεφαλή τους—
κι' έπιπροσθέτως, μερικοί
είπαν εις τήν Άμερική:
—Δέν τους άφήνεις, λέω γώ,
κύριε Χάλλ... στο χάλ... τους;!

ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ

Εις τήν

“ΕΒΔΟΜΑΔΑ”

Νέο αίσθημα... άπαιτείται και συναρ-
παστικό μυθιστόρημα.

ΜΑΡΣΕ- ΓΙΕΖΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ

ΔΕΝ ΗΤΑΝ

ΠΡΟΦΗΤΗΣ...

Ό Μάριος ένα διάστημα τά είχε φέρει
σκουρα οικονομικώς, και άρχισε να μήν
πληρώνη τή νοῖκι του σπιτιού του. Επί
τέλους, ό σπιτονοικοκύρης του, τού λέει μια
μέρα άτυπιδισμένος.

—Πέστε μου, τέλος πάντων τί θα γίνη
μ' αυτή τήν κατάσταση, και πότε θα με πλη-
ρώσετε;

—Ά, φίλε μου τού άπαντά ό Μάριος,
πολλά ζητάς! Εγώ είμαι νοικάρης, δέν εί-
μαι προφήτης!

□ □

ΜΕ ΤΗΝ ΦΟΡΑ ΠΟΥ ΕΙΧΕ!...

Ό Μάριος και ό Όλίβ συζητούν γιό
ιππευτικά κατορθώματα:

—Εγώ είχα ένα φίλο, λέει ό Μάριος που
πήδησε με τ' άλογο 4 μέτρα και 50 εκς
τοστά.

—Αυτό δέν είναι τίποτε, μπρός στο κα-
τόρθωμα ενός δικού μου φίλου, που άφοδ
έτρεχε επί πέντε ώρες συνέχεια με τ' άλογό
του, πήδησε κατόπι σέ ύψος 5 μέτρων και
20 εκς.

—Άμ' δέβαινα, έκανε ό Μάριος, πέντε ώ-
ρες έπαιρνε τή φόρα του, κρέμα θάτανε να
μήν πηδούσε κιόλας!

□ □

ΗΣΥΧΑΣΕ ΠΙΑ

Ό Μάριος και ό Όλίβ χρωστοῦσαν τά
μαλλοκέφαλά των στή φορολογική υπηρεσία.

—Τί κάνεις έσύ με τους φορατζήδες; ρω-
τά μια μέρα ό Όλίβ τόν Μάριο.

—Ά! Εγώ ήσύχασα πιά. Δέν θά μού
ξαναζητήσουν φόρους.

—Πώς αυτό;
—Πήρα γθές βράδυ τήν «τελευταία προ-
ειδοποίηση»!

□ □

ΗΧΩ ΕΥΠΗΝΗΤΗΡΙ

Ό Όλίβ καυχιέται στόν φίλο του ότι
χωρίς τού παπού του ύπάρχουν δυό
βουνά, που δημιουργούν μια ήχώ πολλαπλή.

—Όχι, γέι λέει, ό Όλίβ, να φωνάξω μια
φορά Όλίβ για ν' άκούσω να επαναλαμβά-
νεται δέκα φορές τή όνομά μου!

—Σπουδαίο πράγμα! κάνει ό Μάριος.
Έμεις στο χωριό μας έχουμε μια ήχώ που
μού χρησιμεύει για ξυπνητήρι όταν θέλω
να σηκωθώ πρωί.

—Και πώς γίνεται αυτό;

—Νά φθάνη, να φωνάξω από βραδυς
κ. Μάριε, ξάπνα, είναι έξη ή όρα, για να
ξυπνήσω τήν άλλη μέρα στας έξη από τήν
ήχώ που εξακολουθεί ακόμα!

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

«Μπάνκο!»

Τή τριμελές πλημμελειοδικείο ήτο έ-
ξαιρετικά συναφρωμένο και περίφρον-
τι εκείνη τήν ήμέρα. Μεταξύ άλλων ύ-
ποθέσεων, ήταν γραμμένη στο πινάκιο
και μια περίπτωση άπάτης σέ χαρτο-
παίγνιο, μετά ποικιλίας γρονθοκοπιμά-
των, και άλλων.

Βλοσυρός ό πρόεδρος φωνάζει:

Πρόεδρος.— Άλφρέντ Μπεν-
σουρ καταθέσατε μήνυσιν έναν-
τίον τού κ. Άλιμπά; Ήλικία, έ-
πάγγελμα;

Μπενσουρ.— Μάλιστα, κ. πρόε-
δρε. Είμαι 39 χρονών, φαρμακοποιός
της τάξεως στο Βιλλέ-Μπρετονιέ.

Πρόεδρος.— Έξηγήστε πώς συ-
νέβησαν τά πράγματα.

Μπενσουρ.— Είχα έρθει στο Πα-
ρίσι να μείνω μερικές μέρες για τήν
Έκθεση.

Πρόεδρος.— Κι' άντι να πάτε
στήν Έκθεση, πήγατε σέ μια χαρτο-
παικτική λέσχη!

Μπενσουρ.— Μπήκα μέσα, γιατί
μού είχαν συστήσει αυτή τή λέσχη. Τήν
14 Ίουνίου 1 και 15 μ.μ. άνέβηκα μια
σκάλα κι' άφοδ με χαιρέτησε ένας θυ-
ρωρός με στολή ναυάρχου μπήκα μέ-
σα σέ μια αίθουσα. Τί νομίζετε ότι έ-
κανα; Ό φίλος που μούδωσε τήν διεύ-
θυνση μούξε πη: «Άγαπήτē μου, είναι
αφάνταστο! Μπορείς να κερδίσης 20.
000 φράγκα σέ μια βραδυά!» Είχα
καλοφάει, κύριε πρόεδρε, είχα καλο-
πιή, είχα καλοκαπνίσει κι' είπα να κα-
λοδιασκεδάσω...

Πρόεδρος.— ...καλοπαίζοντας, ά-
σφαλώς!

Γέλοις στο άκροατήριον.

Μπενσουρ.— Όπως είχα δηλοι-
πών μια ταινία στόν κινηματογράφο,
πλησίασα τούς ανθρώπους που ήσαν
μαζεμένοι γύρω από τήν πράσινη τσό-
χα κι' είπα «Μπάνκο»!

Πρόεδρος.— Κι' είχατε λεφτά
μαζί σας;

Μπενσουρ.— Έτσι τή είπα, στή
τύχη. Μόλις είπα λοιπόν «μπάνκο»,
ώρμησαν όλοι κατεπάνω μου σάν κτή-
νη! Μ' έφραξαν όλόκληρο, μού άναπο-
δογύρισαν τίς τσέπες με τή πρόσχημα
να δούν άν είχα λεφτά... Καί τί τούς
έγνοιαζε, σάς παρακαλώ; Εγώ «έν
πήγαινα σ' αυτούς για να γάσω λε-
φτά, άλλα για να κερδίσω. Κι' είπα:
«μπάνκο»! Δέν είχα παρά να με πλη-
ρώσουν πρῶτα-πρώτα.

Πρόεδρος.— Καί τί σάς έκαναν;
Μπενσουρ.— Γιατί δέν ρωτάτε
καλλίτερα τί δέν μούκαναν; Μέρβρισαν
πατόκορφα κι' όταν άντιστάθηκα στή
ψάξιμό τους και κάλεσα εις βοήθειαν,
με τάρραξαν στίς κλωτσιές και στίς
γροθιές. Εγώ Ιατροδικαστική έκθεση
κι' άπαιτώ 5000 φράγκα για άποζημί-
ωση!

Πρόεδρος.— Άλιμπά! Όνομα,
ήλικία, επάγγελμα;

Άλιμπά.— Φίλιππος-Αβουσσος...
50 χρονών. Διευθυντής τής λέσχης.

Πρόεδρος.— Άκούσατε τήν κα-
τάθεση τού δυστυχισμένου που ξυλο-

φοτώσατε γιατί είπε «μπάνκο»... χω-
ρίς να ξέρη καν τή σημασία του!

Άλιμπά.— Κύριε πρόεδρε, στή έ-
πάγγελμά μας, πρέπει να φυλαγώμα-
στε πολύ. Ένα σωρό άτομα μπαίνουν,
λένε «μπάνκο»—κι' ούτε φράγκο στήν
τσέπη ύστερα για να πληρώσουν! Τίς
προάλλες, μπαίνει ένας καλοντυμένος:
«Μπάνκο», λέει. Χάινει. Αυτός πληρώ-
σε... Τό ποσόν ήταν 1000 φράγκα. Τό
πλήρωσε σέ μετάλλινα δεκάφραγκα...
κίβδηλα! Ήταν κιβδηλοποιός! Σέ
ποιόν, λοιπόν, σάς παρακαλώ, κ. πρόε-
δρε, μπορούμε ναχουμε έμπιστοσύνη;
Πρόεδρος.— Τί κυνισμός! Εγώ
σας ζητώ να μού πητε τί ακριβώς συ-
νέβη τήν 14 Ίουνίου...

Άλιμπά.— Ό κ. Μπενσουρ είπε
«μπάνκο». Τού έπητήσαμε «φας», δηλα-
δή να δείξη τά λεφτά του. Καί καθώς
δέν προθυμοποιούνταν, τόν ψάξαμε!

Πρόεδρος.— Για να μήν πητε

—Δουλεύαμε
φούλ κ. Πρόε-
δρε...

πώς τόν ξυλοφορτώσατε!

Άλιμπά.— Άντιστάθηκε λίγο...
Τού φερθήκαμε πολύ εύγενικά... Άιπο-
θύμηση...

Πρόεδρος.— ...άπ' τήν συγκίνη-
ση ασφαλώς! (Γέλοις). Καλά. Μάρτυ-
ρες. Γκουρμιέ, γρουπιέρης. Τί έζείρε,
λέγε;

Γκουρμιέ.— Δουλεύαμε φούλ λ.
Είχαμε μοιράσει σέ δυό ταμπλό... Ό-
λοι οι πόντοι ήσαν άληθινοί, όχι
πονταδόροι τών σπιτιών...

Πρόεδρος.— Δέν σέ καταλαβαί-
νω. Μίλα σάν άνθρωπος!

Γκουρμιέ.— Είναι επάγγελματι-
κή διάλεκτος. Άν θέλετε μαθήματα...

Πρόεδρος.— Νά μού λείπουν!

Συνέχισε.
Γκουρμιέ.— Έρχεται ό κ. Μπεν-
σουρ και φωνάζει «μπάνκο»! Τόν
κυαλάρω: φαίνονταν τρυπιό-
τσέπης, πώς δέν είχε δέκαρα να έβ-
ση τή δότη του! «Φας»! τού λέω. «Δεί-
ξε φας»!

Πρόεδρος.— Καί... άγέμετο φας;
Γκουρμιέ.— Έγινε κίτρινος σάν
τό φλουρί και τούπα: «Άρόκομοκο, μή-
κο κάκαησκα τόν κοκουκοτόκο!»

Πρόεδρος.— Τί σημαίνει αυτό;
Γκουρμιέ.— Είναι κορακίστικα
και σημαίνει: «Άρόμο και μήν κάνης
τόν κουτό!»

Πρόεδρος.— Καί πώς είχατε τήν
άπαίτηση να σέ καταλάβη ένας φα-
μακοποιός άπ' τή Βιλλέ-Μπρετονιέ;

Γκουρμιέ.— Σάμπως τζερεά πώς
ήταν φαρμακοποιός; Μήπως μύρισα τά

δάχτυλά μου; Τότερα, τόν πηρα-
σα...

Πρόεδρος.— Καί τόν κάνατε έ-
λοι μαζί τό πι στο ξύλο! Αυτό τό ξέ-
ρομε!

Γκουρμιέ.— Όχι. Τόν πήρα στή
βεστιαρία κι' έξηγηθήκαμε...

Πρόεδρος.— Αυτή ή έξηγηση
τόν έκανε να μείνη στή κρεβάτι τρείς
μήνες! Άλλος μάρτυς. Φωκόλι. Έ-
πάγγελμα;

Φωκόλι.— Φυσιονομιστής... Δέν
έζετε, φυσικά, τί σημαίνει. Δέν πειρά-
ζει όμως: θά σας έξηγήσω. Μ' έχουν
στήν πόρτα για να κοζάρω τί είναι
καθένας άπ' αυτούς που μπαίνουν...

Γιατί ή λέσχη είναι λαϊκή, μπαί-
νοβγαίνει όποιος θέλει... άρκεί να τού τό
έπιτρέψω έγώ... Πάγω όμως από ένα
τερικά και πρέπει κάθε τόσο ν' άπου-
σιάζω! Σέ μια άπουσία μου, τά κοι-
τάφερε αυτός ό χιμπαντζής να κωθή
μέσα στήν λέσχη και να μάς τά κάνη
όλα άνω-κάτω! Άς ξανακοπίαση δ-
μως και δέν θά λογαριάσω ούτε έντε-
ρικά...

Πρόεδρος.— Σιωπή! Άλλος μάρ-
τυς. Ή κ. Σαίντ. Έβ ντέ Φουάν, ήλι-
κία περιτή! Έπάγγελμα;

Ντέ Φουάν.— Είμαι τέως χορεο-
τρια.

Πρόεδρος.— Τακτική θαμάν τής
χαρτοπαικτικής λέσχης;

Ντέ Φουάν.— Σ' αυτήν συγγάζου-
μαι πιδ συμπαθητικοί άνθρωποι. Υστε-
ρα, ύπάρχει κι' ένα μικρό μπάρ δου-
οί χαμένοι συζητούν... πώς τάχασαν!

Πρόεδρος.— Έσείς είχατε τήν
μπάνκα, κυρία μου;

Ντέ Φουάν.— Εγώ. Μοίραζα χαρ-
τιά. Είχα περάσει μια γερή π άσα κι'
ήταν 1000 φράγκα άπάνω στή τραπέ-
ζα. Μπαίνει ό κύριος και φωνάζει
«μπάνκο»!

Πρόεδρος.— Σωστά. Κι' έσείς
νομίατε πώς είναι παίκτης. Τί τοδκα-

νομίζετε πώς είναι παίκτης. Τί τοδκα-

νομίζετε πώς είναι παίκτης. Τί τοδκα-

νομίζετε πώς είναι παίκτης. Τί τοδκα-

νομίζετε πώς είναι παίκτης. Τί τοδκα-

νομίζετε πώς είναι παίκτης. Τί τοδκα-

νομίζετε πώς είναι παίκτης. Τί τοδκα-

νομίζετε πώς είναι παίκτης. Τί τοδκα-

νομίζετε πώς είναι παίκτης. Τί τοδκα-

νομίζετε πώς είναι παίκτης. Τί τοδκα-

νομίζετε πώς είναι παίκτης. Τί τοδκα-

νομίζετε πώς είναι παίκτης. Τί τοδκα-

νομίζετε πώς είναι παίκτης. Τί τοδκα-

νομίζετε πώς είναι παίκτης. Τί τοδκα-

νομίζετε πώς είναι παίκτης. Τί τοδκα-

νομίζετε πώς είναι παίκτης. Τί τοδκα-

νομίζετε πώς είναι παίκτης. Τί τοδκα-

νομίζετε πώς είναι παίκτης. Τί τοδκα-

νομίζετε πώς είναι παίκτης. Τί τοδκα-

νομίζετε πώς είναι παίκτης. Τί τοδκα-

νομίζετε πώς είναι παίκτης. Τί τοδκα-

νομίζετε πώς είναι παίκτης. Τί τοδκα-

Μιά ωραία γυναίκα βασίλισσα σ' ένα παραδεισένιο νησί!

Σαύτην την πολυτάραχη και ε-
φιαλτική εποχή μας κατά την
οποία τα έθνη φαίνεται νάχουν
πάθει ομαδική παράκρουση, και
πού από παντού ακούγεται ή κλαγγή
των όπλων και ή βουή της νέας κατα-
γίδος που έρχεται, υπάρχει έν τούτοις
και μία γωνιά γής, προνομιοῦχος, δ-
που τα πάθη είναι άγνωστα και το χα-
μόγελο άνθει στα χείλη των λίγων
εὐτυχών που άπαρτίζουν τόν πληθυ-
σμό της.

Η εὐτυχισμένη έν τούτοις αυτή χώ-
ρα δεν είναι κανένα νησάκι χαμένο
μεταξύ οὐρανοῦ και θάλασσας σέ κα-
νέναν Ειρηνικό, ούτε καιμιά ψηλή
βουνοκορυφή, χωμένη μέσα στα σύν-
νεφα: βρίσκεται σέ απόσταση έξ μό-
λις χιλιομέτρων από τις βόρειες γαλ-
λικές άκτες και είναι τὸ γνωστό, τό-
σο στους Γάλλους, όσο και στους "Αγ-
γλους νησάκι Σέρκ.

Κανέναν χάρτης δεν τὸ σημειώνει,
και όμως υπάρχει, για την μεγάλη εὐ-
τυχία των κατοίκων του. Τὸ μήκος του
δεν ξεπερνά τὰ έξ χιλιόμετρα και τὸ
πλάτος του σέ μερικά μέρη είναι 1809
μέτρα. Ο πληθυσμός της Σέρκ κυμαί-
νεται μεταξύ 500-600 κατοίκους και
σηματίζει μία μεγάλη οικογένεια
στην οποία βασιλεύει μία υποδειγματι-
κή άρμονία και άγάπη.

Από την μικρή προκομαία του νη-
σιού, ένα τούνελ, μακρὸς έξήντα μέ-
τρων οδηγεί στο έσωτερικό του νη-
σιού.

Μαγεία άληθινή, Παράδεισος 100%,
ὅπως θάλεγαν οί "Αμερικανοί, είναι τὸ
έσωτερικό του νησιού: κατάφυτο, καλ-
λιεργημένο, ένα όργιο πρασίνου σ' ο-
λους τούς τόνους, με όλες τις ποικι-
λίες των λουλουδιών που άρωματί-
ζουν την άτμόσφαιρα και με την γλυ-
κύτερη μουσική που μπορεί νά γίνει
χάρης στα άπειρα μελωδικά πουλιά
που υπάρχουν στο νησί.

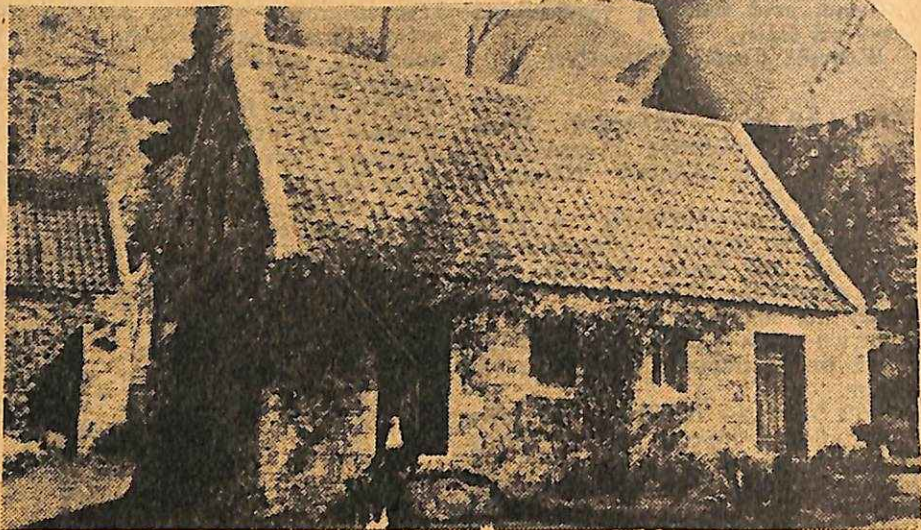
Τὰ άκρογιάλια της Σέρκ, δαντελέ-
νια, χάσμα οφθαλμών, άποκαλύπτουν,
ὅταν υπάρχη άμυγδαλί, γραφικώτατα
και πολύχρωμα σπήλαια γεμάτα σταλα-
κτίτες.

Μ' άλλα λόγια: είναι ή γή της έπαγ-
γελίας για τούς ποιητάς και τούς έ-
ρωτευμένους!...

Στο ώραίο, λοιπόν, αυτό μέρος βα-
σιλεύει μία επίσης ώραία, χαριτωμέ-
νη αλλά και όλο καλωσύνη γυναίκα,
ή λαίδη Σίβιλα Χωτγώγουαιη. Και εί-
ναι κυρία άπόλυτος στο νησί της που
είναι ένα κρατίδιο άνεξάρτητο, με την
οργάνωσή του, τούς νόμους του, τὰ
ήθη και έθιμά του, την ζωή του.

Σέ ποιόν άνηκε ή Σέρκ, και σέ ποιά
χώρα υπάγεται τώρα; Ήταν κάποτε
γαλλική, κατόπι έγινε άγγλική και
τέλος την άγόρασε ή Λαίδη Σίβιλα,
που εγκαταστάθηκε όριστικά εκεί με
τον "Αμερικανό σύζυγό της, χωρίς ά-
πό τότε νά τὸ κουνήσει άπ' εκεί. Οί
νόμοι που ρυθμίζουν την ζωή στη μι-
κρή αυτή άνεπίσημη επικράτεια, εί-
ναι αυτόχρονα πατριωνικοί: "Ολοι
είναι ίσοι άπέναντι του νόμου, άκόμη
και αυτός ο πριγκηπικός σύζυγος, τὸν

Η Κυρία του Σέρκ και μία γωνία
από τὸ μικρὸ της βασίλειο.

ὁποῖο ὁ άστυνομικός διευθυντής του
νησιού, που είναι τουτοχρόνως και ὁ
πυργός της Δικαιοσύνης και δικα-
στής... και διευθυντής των «φυλακῶν»
του Κράτους, δεν δίστασε κάποτε νά
καταδικάσει σέ πρόστιμο, για κάποια
άστυνομική παράβαση.

Μιλήσαμε για άστυνομίες και φυλα-
κές. Λοιπόν, ὁ άστυνομικός διευθυντής
είναι... «φιλὸς τίτλω» τέτοιος γιατί οί
υπηρεσίες του δεν χρειάζονται σχε-
δὸν ποτέ. Οί πεντακόσιοι Σερκιώτες
είναι οί πιὸ φιλήσυχοι και πειθαρχικοί
άνθρωποι του κόσμου. "Οσον άφορᾷ
τις «φυλακές», είναι ένα παλιὸ μεσαι-
ωνικό κτίριο, με δυὸ μονάχα κελιά,
που ή κλειδαριά του έχει τόσο πολὺ
σκουριάσει, ὥστε νά μὴν κλείη διό-
λου. Στην φυλακή αυτή κλείνονται
τώρα μονάχα παιδιά που δεν άκοῦν
τούς γονεῖς των και κάνουν σοβαρές
άταξίες. Κι' αυτά, για δυὸ τὸ πολὺ
μέρες. "Εχουν όμως τόση έλευθερία
οί μικροί «κατάδικοι» που μπορούν νά
βγαίνουν στο παράθυρο του κελιού
των και νά κουβεντιάζουν με τούς φί-
λους των, άκόμη νά βγαίνουν και στο
πεζοῦλι της πόρτας των και νά παί-
ζουν τὸ «τριῶδι» με τούς συνομιλήκους
των!

Γλῶσσα του τόπου, ή γαλλική, την
ὁποία μιλεῖ θαναμάσια και γράφει και
ή βασίλισσα ή Κυρία της Σέρκ,
ὅπως την άποκαλοῦν στο νησί.
Ο προϋπολογισμός του κρατιδίου
είναι, ὅπως θά φαντάζεσθε, βέβαια,
πολὺ περιορισμένος, άλλ' άπολύτως
ίσοσκελισμένος. Οί υπάλληλοι του
Κράτους είναι ὅλο-όλο έξ. "Ο άστυνο-
μικός διευθυντής και δικαστής κ.τ.λ.,
ὁ γιατρός, ὁ δάσκαλος, ὁ γραμμα-
τεὺς, ὁ θήσαυροφύλαξ (ταμίας του
Κράτους) και ὁ ἐπὶ των δημοσίων

έργων. Γιατὶ γίνονται και δημόσια έρ-
γα στο νησί: δρόμοι ὠραιώτατοι, πάρ-
κα, κ.τ.λ. Τώρα μάλιστα πρόκειται νά
κατασκευασθῇ και λιμάνι συγχρο-
νισμένο. Θά χρειασθοῦν για τὴ δουλειά
αυτή 43.000 λίρες, από τις ὁποῖες έ-
χουν έξοικονομηθῇ τὰ μισά, τὰ δε
άλλα θά βρεθοῦν με δάνειο, για νά
έπισπευσθῇ ή έκτέλεση των έργων.

Στὸ βασίλειο της Λαίδης Χωτγώ-
γουαιη ὅλοι είναι ιδιοκτήται, άλλὰ κα-
νείς δεν έχει τὸ δικαίωμα νά πουλήσῃ
τὸ κτήμα του και μάλιστα σέ έξωτε-
ρους άγοραστάς! Αυτή ή άρχή εφαρ-
μόζεται άυστηρότατα, για νά μὴ νο-
θευθῇ ὁ πληθυσμός της χώρας και νά
μείνουν άνέπαφα τὰ άγνά ήθη του.

Η σημερινή «Κυρία της Σέρκ» εί-
ναι ὁ φύλαξ άγγελος της εὐτυχίας
των συμπατριωτῶν και ὕπηκόων της,
από τούς ὁποῖους λατρεύεται κυριο-
λεκτικῶς. Πῶς βρέθηκε στο παραμυ-
θένιο αυτό νησί; "Αγνωστο άκόμη.
Κάποια έρωτική άπογοήτευση, λένε
μερικοί, και όμως δεν είναι αλήθεια,
ὅπως τουλάχιστον βεβαιώνει τὸ περι-
βάλλον της. Η λαίδη διάλεξε τὸ μέρος
αυτό γιατί τὸ βρήκε ιδεώδη τόπο δια-
μονής. Χήρα, από πολὺ νέα, ένδὸς ά-
ξιωματικού του βρετανικοῦ στρατοῦ,
του λοχαγοῦ Ντάντλεϋ Μπωμόν, που
έχει σκοτωθῇ στο γαλλικό μέτωπο,
παντρεύτηκε πριν λίγα χρόνια τὸν ά-
μερικανὸ μίστερ Χωτγώγουαιη, που
ήρθε κάποτε νά έπισκεφθῇ τὸ ώραίο
νησί και που έμεινε τόσο ένθουσιασμέ-
νος από αυτό και από την ώραία Κυ-
ρία του, ίδίως άπ' αυτήν, που δεν θέ-
λησε κατόπι με κανέναν τρόπο νά φύ-
νῃ. Παντρεύτηκε την γοητευτική λαί-
δη, την άληθινή αυτή «βασιλοπούλα
του παραμυθιοῦ» και τώρα άπολαμ-
βάνει και αυτός τ' άγαθὰ μιάς ήσυ-
χης και χωρίς περισπασμούς ζωής. Ε-

(Τὸ τέλος στη σελίδα 38)

Τζέην, ή παράξενη γυναίκα

Άριστουργηματικό διήγημα του Σόμερσετ Μώμ

Την εποχή που ήμουν νεαρός, ή
κ. Τόβερ ήταν ήδη από πολλά
χρόνια παντρεμένη. "Οταν γύ-
ρισα άπ' την Κίνα, με φιλοξένη-
σε για νά μου δοθῇ ή εύκαιρία νά θαυ-
μάσω την περίφημη κουζίνα της. Και
μία μέρα, μουπε:

—Αῦριο, θάχουμε την Τζέην Φόου-
λερ στο τραπέζι.

—Ποιά είναι αυτή ή Τζέην Φόουλερ;
—Τὸ βασανιστήριό μου!

—Ω!

—Θυμάστε μία φωτογραφία που κά-
ποτε βρισκόταν άπάνω στο πλάνο; Μία
γυναίκα με μαῦρο φόρεμα, μανίκια
μπουφάν, ένα χρυσὸ μενταγιόν, στὸν
λαιμό, μαλλιά ταιωμένα και πελώρια
γυαλιά στην μύτη; "Ε λοιπόν, ήταν ή
Τζέην.

—Δεν την θυμάμαι. Ποιά είναι ὁ
υῶς; έπέμεινα.

—Κουινιάδα μου. "Αδελφὴ του συζύ-
γου μου, που είχε παντρευθῇ έναν βιο-
μήχανο. Τώρα, είναι κάμποσα χρόνια
χήρα και μάλλον ὠρίμου ήλικίας.

—Και γιατί είναι τὸ βασανιστήριό
σας;

—Γιατὶ είναι μία άξιόσεβάστη έπαρ-
χιώτισσα βαρετή ὡς εκεί που δεν
παίρνει. Μοιάζει εἰκοσι χρόνια μεγα-
λύτερή μου και την θεωρῶ Ικανή νά
διηγῇται πῶς ήμασταν μαζί στο σκο-
λειό. "Εχει μέσα της τὸ οικογενειακό
αἶσθημα σέ άφάνταστο βαθμὸ και κα-
θὼς είμαι ή μόνη συγγενής της, με λα-
τρεύει. Γι' αυτό, ὅταν έρχεται στο Λον-
δίνο, εγκαθίσταται στο σπίτι μου κι'
ένα ὀλόκληρο μῆνα μένομε καθισμένες
ή μία άντικρυ στην άλλη: εκείνη πλέ-
κει κι' εγὼ διαβάζω. Μοῦ έτοιμάζει
φοιχτά σκεπάσματα της τσαγιέρας που
είμαι ὑποχρεωμένη νά βγάλω στη μέ-
ση κάθε φορά πούρχνεται στο σπίτι.

—Μία γυναίκα έπιτιθεῖται σάν κι' έ-
σος, της είπα, θάπρεπε νά βρῇ τρόπο
ν' άπαλλαγῇ από ένα τέτοιο βάρος!
—Και τὸ θεωρεῖτε εύκολο αυτό; Η
Τζέην είναι τόσο καλή, έχει άγγελική
ψυχή.

—Και πότε έρχεται;
—Αῦριο, σὰς είπα.

—Εκείνη την στιγμή γτύπησε τὸ κου-
βουτι και σέ λίγο ὁ ὑπηρετής ὡδηγοῦ-
σε στο σαλόνι μία σεβάσιμα κυρία:

—Η κυρία Φόουλερ, άνήγγειλε.

—Τζέην! τινάχτηκε ὄρθια ή κ. Τό-
βεο. Δεν σέ τρεοῖμενα σήμειρα.

Συλλογιζόμενος πῶς οί δυὸ γυναίκες
ήσαν συνομιλήκες, ένιωθα μία ζωη-
ρὴ έπιθυμία νά γελάσω. Τὰ πενήντα
χρόνια της κ. Φόουλερ ήσαν πολὺ πιὸ
φανερὰ. "Ενα βέλο από μαῦρη δαν-
τέλλα κατέβαινε άπ' τὸ φάθινο κατέλ-
λο της ὡς τούς ὤμους της. "Απ' τὸ μα-
κρὸ φόρεμά της, φαίνονταν τὰ παπού-
τσια με τετράγωνη μύτη που φοροῦ-
σε. Ήταν ψηλή, γερῆς κράσεως και
βάταν μύωψ γιατί κύτταζε γύρω με
τὰ χονδρὰ γυαλιά της που είχαν χρυ-
σὸ σκελετό.

—Ταῖ! πρότεινε ή κ. Τόβερ.

—Εὐχαρίστως.

—Εβγαλε τὸ μαντῶ της. "Ενα μεν-

ταγιόν ήταν κρεμασμένο στο στήθος
της με την φωτογραφία του μακαρίτου
συζύγου της. Πῶς διάβολο ντυνόταν
έτσι άλλόκοτα αυτή ή κ. Φόουλερ; Τὰ
γκρίζα μαλλιά της, τσιτωμένα έπιμε-
λῶς και με χωρίστρα στη μέση, άπο-
κάλυπταν τὸ μέτωπο και τ' αὐτιά. Πο-
τὲ δεν θά είχαν γνωρίσει άσφαλῶς
την «όντουλασιόν Μαρσέλ».

—Δεν χρησιμοποιεῖς τὸ σκέπασμα
που σουφτιαξα την περασμένη φορά;
ρώτησε ή κ. Φόουλερ κυττάζοντας την
τσαγιέρα.

—Τὸ μεταχειρίζομαι κάθε μέρα, άλ-
λὰ την τελευταία φορά κάηκε.

—Δεν πειράζει, θά σου κεντήσω ένα
άλλο.

—"Οταν χαμόγελοῦσε, τὸ χαμόγελό
της ήταν πολὺ γλυκὸ κι' άποκάλυπτε
τὰ ὀμορφα κατάλευκα δοντάκια της.

Τὸ πρωὶ της επομένης, ή κ. Τόβερ
μοῦ τηλεφώνησε:

—Παντρεύεται ή Τζέην! μουπε.

—"Οχι-δὰ!

—Ο άρραβωνιαστικός θάρρη νά φάῃ
μαζί μας άπόψε για νά κάνῃ την γνω-
ριμία μου κι' έλπίζω νά μὴν λείψετε.

Κι' ή Τζέην με παρακάλεσε νά σὰς
καλέσω.

—Ποῖον παντρεύεται;

—Έναν άργιτέκτονα, θαρρῶ.

Βρήκα την κ. Τόβερ με ώραία βρα-
δυνὴ τουαλέττα, που την έδειχνε πολὺ
νεώτερη.

—Η Τζέην στολίζεται, μουπε. "Εχει
τρελλαθῇ ὀλωσδιόλου. Λέει πῶς την
λατρεύει. Τὸν λένε Τζίλμπερτ!

—Πῶς νά είναι άραγε τὸ παρουσια-
στικό του;

—Τὸν φαντάζομαι: παχὺς, κοίλαρὰς,
φαλακρός...

Η κ. Φόουλερ μπήκε εκείνη την
στιγμή. Τὸ μαῦρο μεταξωτὸ φόρεμά

της, πολὺ εὐρύχωρο, είχε ένα μικρὸ
ντεκολτέ σέ σχῆμα «Υ» στὸν λαιμό,
τὰ μανίκια του όμως ήσαν ὑπερβολι-
κά μακρυά.

—Τὶ ὀμορφο λαιμὸ που έχεις! της
είπε με έπιείκεια ή κ. Τόβερ.

Κατάλευκος, λείος, χωρίς ρυτίδα,
άποτελοῦσε ζωηρὴ αντίθεση με τὸ
πρόσωπό της.

—Σὰς είπα τὰ νέα ή Μάριον; με ρώ-
τησε μ' ένα χαμόγελο, σάν νάμουν πα-
λὸς φίλος της.

—Επιτρέψτε μου νά σὰς συγχαρῶ.

—Περιμένετε πρώτα νά δῆτε την κα-
τάκτησή μου. Μὴν θαρρεῖτε πῶς είναι
κανέναν γέρος με τὸ ένα πόδι στὸν
τάφο...

—Εκείνη την στιγμή, ὁ ὑπηρετής ά-
νήγγειλε:

—Ο κ. Τζίλμπερτ Ναπίερ.

Μπήκε ένας νεαρός με καλορραμμένο
σμόκιν, με ξανθὰ, ὀντουλαρισμένα μαλ-
λιά και γαλανὰ μάτια. Παραπάνω ά-
πό εἰκοσιπέντε χρονῶν δεν μπορούσε
νά εἶνε. Στην άρχή, σκέφθηκα πῶς θά
ήταν ὁ γυιὸς του άρραβωνιαστικοῦ, χή-
ρου άσφαλῶς, που έρχόταν νά μάς πῇ
πῶς ὁ πατέρας του είχε πάθει μία
ξαφνική κρίση ρευματισμῶν. Βλέπον-
τάς τον όμως, ή κ. Φόουλερ έγινε κα-
τακόκκινη άπ' την γὰρά της, σηκώθη-
κε, τοῦσφιξε τὰ δυὸ χέρια κι' είπα
στην κουινιάδα της:

—Νὰ ή κατάκτησή μου, Μάριον.

—Ελπίζω νά με τιμήσετε με την φι-
λία σας, κυρία μου, είπε ὁ νέος. Η
Τζέην μοῦ είπε πῶς είσθε ή μόνη συγ-
γενής της.

Θάύμασα την κ. Τόβερ, γιατί μάν-
τευσε τὸν ήρωικό άγῶνα που γινόταν
μέσα της.

—Τὶ ώραίο χρώμα που έχουν τὰ μά-
γουλά σου, Μάριον, είπε ή άφελής
Τζέην κυττάζοντας την νύφη της άνά-

Συνωδεύσαμε τὰ δυὸ περιστράκια ὡς τὸ τραῖνο

10
μεσα απ' τα γυαλιά της.
—'Ισως νάβαλα πολύ κοκκινάδι, αποκρίθηκε στενοχωρημένη η κ. Τόβερ.
—Κι' έλεγα πως ήταν φυσικό χρώμα! Ξέρετε, Τζίλμπερτ, η Μάριον κι' εγώ ήμασταν μαζί στο σκολειό, τώρα όμως δεν θα το πιστέψουν κανείς!...
'Η κ. Τόβερ, την διέκοψε μ' ένα φαρμακερό χαμόγελο:
—Τώρα που είμαστε πενηντάρες, τι τα θέλουμε αυτά!

—'Η χήρα δεν τάχασε καθόλου:
—'Ο Τζίλμπερτ λέει πως θάταν καλ-λίτερα να μην μαρτυρώ παραπάνω από 49, αποκρίθηκε με γλύκα.

Τα χέρια της κ. Τόβερ έτρεμαν ελαφρά:
—Θάχετε αρκετή διαφορά ηλικίας, είπε.

—Εικοσιτέσσερα χρόνια, τόνισε η Τζέην. Τό βρίσκεis πολύ; 'Ο Τζίλμπερτ βρίσκει πως φαίνομαι πολύ πιο νέα απ' την ηλικία μου.

Γέλασα κι' ο Τζίλμπερτ με μιμήθηκε. 'Οτι έλεγε η Τζέην φαινόταν να τον διασκεδάζει υπερβολικά.

—'Η κ. Τόβερ κόντευε να ξεχάσει πως ήταν κυρία του κόσμου και γι' αυτό έσπευσα εις βοήθειάν της.

—Τα προικιά σας θα σας άπασχολήσουν πολύ, είπα.

—'Οχι. Συνήθως ράβομαι στο Λίβερπουλ, ο Τζίλμπερτ όμως μου το εμπόδισε. Μου επιβάλλεται—πρόσθεσε με χαμόγελο δεκαεπταετίδος παρθένου, που έκανε έξω φρενών την νύφη της—κι' έξ' άλλου έχει λαμπρό γούστο. Θα κάνουμε γαμήλιο ταξίδι και θα σταματήσουμε στο Παρίσι για ν' ανανεώσουμε τη γκαρναρμπά μας.

—Θα λείψετε πολύν καιρό;

—'Ο Τζίλμπερτ πήρε ξέαμνηνον άδειαν. Δεν μπορείτε να φαντασθήτε πόσο είναι εύθυμος!

Μας σέρβιραν καφέ κι' οι κυρίες άποσύρθηκαν. 'Αργίσαμε με τον Τζίλμπερτ να μιλάμε για χίλια-δυό πράγματα χωρίς σημασία, ώπου ο ύπνρτης μούφερε ένα μπιλιετάκι της κ. Τόβερ: «Φύγετε γρήγορα μαζί με τον Τζίλμπερτ. 'Αν δέν της τά ψάλλω άμέσως της Τζέην, θα λιποθυμήσω!»

—'Υστερα από πέντε λεπτά, φύγαμε, ο γαμπρός κι' εγώ.

Μόλις έκλεισε πίσω μας η έξωπορτα, η κ. Τόβερ ξέσπασε:
—Τρελλάθηκες, Τζέην! Πώς σου κατέβηκε να παντρευτής αυτόν τον νεαρό;

—Πρώτα απ' όλα, γιατί εκείνος δεν μου επιτρέπει νάρνηθώ. Με ζήτησε εις γάμον πέντε φορές και βαρέθηκα να του άπαντώ διαρκώς όχι.

—Και για ποιο λόγο εσύ φαντάζεσαι πως θέλει να σε παντρευτ΄;

—Γιατί τον διασκεδάζω.

—Είναι ένας κατεργάρης, χωρίς συνείδηση! Είσαι πλούσια κι' είναι άπένταρος. Θέλει τα λεφτά σου!

—Δέν φαντάζομαι.

—Ξεχνάς την ηλικία σου και παραούρεσαι άπ' τον πρώτο τυχόντα!

—Με συγχωρείς, δέν είμαι καθόλου έρωτευμένη μαζί του. 'Εκείνος όμως μ' αγαπά, γιατί άλλωιως δέν θα τον παντρευόμουν. Πάντως, τον προειδοποίησα για τα αίσθημάτα μου.

—'Αφού δέν τον αγαπάς, γιατί τον παντρεύεσαι;

—'Η ζωή μιάς χήρας είναι πολύ μο-

νότουν και θέλει άλλαγή.

—Παντρεύου τουλάχιστον έναν της ηλικίας σου!

—Κανείς της ηλικίας μου δέν με ζήτησε εις γάμον πέντε φορές!

—Θα είσαι τόσο δυστυχής...

—Δέν το πιστεύω. Μαζί με τον Τζίλμπερτ ζυγίσαμε όλα τα ύπέρ και τα κατά. Συμφωνήσαμε ότι όποιος από μας θελήσει ν' άποκτήσει την έλευθερία του, δέν θα βρ΄η καμιά αντίρρηση απ' τον άλλο...

—Και πόσα συμφωνήσατε να του δίνης τον χρόνο;

—Λογάριαζα να του δίνω 1000 λίρες, αυτός όμως άρνήθηκε άπολύτως κι' είπε ότι μπορεί να κερδίσει άρκετά για να ζήσουμε άνετα.

—Είναι πολύ πιο κατεργάρης από ότι τον φανταζόμουν, είπε η κ. Τόβερ άνάμεσα στα δόντια της.

—'Εγιναν οι γάμοι. Μάρτυρες, εγώ κι' η κ. Τόβερ. 'Ο Τζίλμπερτ, κομψότατος, φαινόταν πολύ συγκινημένος.

—'Η Τζέην ήταν γαλήνια. 'Υστερα απ' την τελετή, ο Τζίλμπερτ, κατακόκκινος, φίλησε την γυναίκα του στο μέτωπο.

Συνωδύσαμε τα δυό περιστεράκια ως το τραίνο του Παρισιού. Στον γυρισμό, με ρώτησε η κ. Τόβερ:

—Πόσον καιρό λένε να ζήσουν μαζί; 'Εξημήνες;

—'Αν μεσολάβηση καμιά καταστροφή, θάχετε την παρηγοριά να λέτε: «Τό είχα προβλέψει».

—Αυτό δέν θα το κάνω ποτέ, είπε άξιοπρεπώς η κ. Τόβερ.

—'Όταν ο Τζίλμπερτ με την Τζέην επέστρεψαν απ' το γαμήλιό τους ταξίδι, βρισκόμουν στην 'Απω 'Ανατολή της μ' ένα μονόκλ.

—'Υστερα, πήγαν στην 'Ιταλία όπου πέρασαν έξη μήνες μελετώντας την καλλιτεχνία στην έποχή της 'Αναγεννήσεως. 'Όλες οι γυναίκες που είχαν γνωρίσει, ζητούσαν ν' αντιγράψουν τις τουαλέττες της Τζέην. Τότε, εκείνη είπε στον Τζίλμπερτ:

—Νά μου σχεδιάσεις κάτι που να είναι αδύνατον να το αντιγράψουν!

—Πρέπει να σου φτιάξω ένα μοντέλο που μόνο εσύ να μπορείς να φορ΄ης!

—Θα το κατορθώσης;

—'Αν κάνης ό,τι σου ζητήσω. Κόψε τα μαλλιά σου!

Είχα μιάν άπορία:

—'Όλα αυτά καλά και άγια, είπα στην κ. Τόβερ. Μά δέν μου έξηγούν πως η Τζέην έγινε η άδυναμία όλων αυτών των έπισήμων, άριστοκρατών και ύπουργών!

—'Η Τζέην είναι χιουμορίστρια. Δέν παρατηρήσατε πως γελούν όλοι μόλις άνοιξει το στόμα της; Στην έπιστροφή τους απ' το γαμήλιο ταξίδι, έπρεπε να καλέσω εκείνην και τον Τζίλμπερτ εις γεύμα. Καί για να δείξω πως δέν σχετιζόμουν με άπλους άστους, κάλεσα πρόσωπα της ύψηλης κοινωνίας. Την βραδυά του δείπνου, όταν είδα το ντύσιμο της Τζέην, έμεινα σαν άπολιθωμένη! Κοντά σ' αυτήν όλοι οι άριστοκράτες φαινονταν ντυμένοι γάρ εις τις άπαιτήσεις της μόδας! Κι' ένώ έμοιαζα σαν παλιά κακοικατούρα! Τέτοια τουαλέττα! Καί μονόκλ! 'Ελοιπόν, στο τέλος του δείπνου, φαντασθήτε την έκπληξή μου όταν είδα

—'Απόψε βρίσκεται εδώ.

—Πού; Δέν την είδα.

—Στ' άριστερά της οικοδεσποίνης.

—'Η παράξενη γυναίκα που καθόταν εκεί είχε κινήσει απ' άρχής την προσοκή μου. Στην άρχή, μου φάνηκε σαν να μούκανε νόημα φιλικά, θα ώρκιζόμουν όμως πως δέν την γνώριζα. Μαλλιά γκρίζα πολύ κοντά με μπουκλίσες πλαισίωναν το όμορφο πρόσωπό της. 'Η γυναίκα δέν ζητούσε να κρύψει τα χρόνια της κι' ούτε το πρόσωπό της ήταν πολύ φτιασιδωμένο. 'Η λευκότης όμως των ώμων της είχε κάτι το θείο! Καί τι τολμηρό ντεκολτέ! Σε κάθε άλλη γυναίκα, θα φαινόταν σκονδαλώδες, ενώ στην Τζέην ταίριαζε τόσο καλά! Φορούσε μονόκλ με μιά μαύρη κορδέλλα.

—'Η οικοδέσποινα διαρκώς στρεφόταν προς το μέρος της και της χαμογελούσε. 'Επίσης, στ' άριστερά της Τζέην, ένας φαλακρός κύριος, με λεπτό πρόσωπο, διαρκώς έσκυβε κοντά της και της μιλούσε. Ξαφνικά, όλοι έσκασαν στα γέλια. 'Ενας διάσημος πολιτικός πηλασίασε την κ. Τόβερ:

—'Η κουνιάδα σας είπε πάλι κάτι το πνευματώδες! της είπε.

—Βλέποντάς με κατάπληκτο, η κ. Τόβερ μου έξηγησε: εύθους μετά τον γάμο τους, ο Τζίλμπερτ είχε όδηγήσει την Τζέην σε πολλούς οικους ραπτικής του Παρισιού όπου της είχε διαλέξει εκείνος, με το γούστο του, διάφορες τουαλέττες. 'Υστερα, της σγείασε ο ίδιος τρία-τέσσερα μοντέλα. Φαίνεται πως είχε μεγάλο ταλέντο για τέτοια πράγματα.

—Και τώρα, αν σας ενδιαφέρει να μάθετε, πρόσθεσε η κ. Τόβερ, η κ. Ναπιέρ δέν φορά νυχτικές, αλλά μεταξωτές πυτζάμες!

—'ΟΤζίλμπερτ της πρότεινε ν' αντικαταστήσει τα άνοικονόμητα ματογυάλια της μ' ένα μονόκλ. 'Υστερα, πήγαν στην 'Ιταλία όπου πέρασαν έξη μήνες μελετώντας την καλλιτεχνία στην έποχή της 'Αναγεννήσεως. 'Όλες οι γυναίκες που είχαν γνωρίσει, ζητούσαν ν' αντιγράψουν τις τουαλέττες της Τζέην. Τότε, εκείνη είπε στον Τζίλμπερτ:

—Νά μου σχεδιάσεις κάτι που να είναι αδύνατον να το αντιγράψουν!

—Πρέπει να σου φτιάξω ένα μοντέλο που μόνο εσύ να μπορείς να φορ΄ης!

—Θα το κατορθώσης;

—'Αν κάνης ό,τι σου ζητήσω. Κόψε τα μαλλιά σου!

Είχα μιάν άπορία:

—'Όλα αυτά καλά και άγια, είπα στην κ. Τόβερ. Μά δέν μου έξηγούν πως η Τζέην έγινε η άδυναμία όλων αυτών των έπισήμων, άριστοκρατών και ύπουργών!

—'Η Τζέην είναι χιουμορίστρια. Δέν παρατηρήσατε πως γελούν όλοι μόλις άνοιξει το στόμα της; Στην έπιστροφή τους απ' το γαμήλιο ταξίδι, έπρεπε να καλέσω εκείνην και τον Τζίλμπερτ εις γεύμα. Καί για να δείξω πως δέν σχετιζόμουν με άπλους άστους, κάλεσα πρόσωπα της ύψηλης κοινωνίας. Την βραδυά του δείπνου, όταν είδα το ντύσιμο της Τζέην, έμεινα σαν άπολιθωμένη! Κοντά σ' αυτήν όλοι οι άριστοκράτες φαινονταν ντυμένοι γάρ εις τις άπαιτήσεις της μόδας! Κι' ένώ έμοιαζα σαν παλιά κακοικατούρα! Τέτοια τουαλέττα! Καί μονόκλ! 'Ελοιπόν, στο τέλος του δείπνου, φαντασθήτε την έκπληξή μου όταν είδα

—'Απόψε βρίσκεται εδώ.

—Πού; Δέν την είδα.

—Στ' άριστερά της οικοδεσποίνης.

—'Η παράξενη γυναίκα που καθόταν εκεί είχε κινήσει απ' άρχής την προσοκή μου. Στην άρχή, μου φάνηκε σαν να μούκανε νόημα φιλικά, θα ώρκιζόμουν όμως πως δέν την γνώριζα. Μαλλιά γκρίζα πολύ κοντά με μπουκλίσες πλαισίωναν το όμορφο πρόσωπό της. 'Η γυναίκα δέν ζητούσε να κρύψει τα χρόνια της κι' ούτε το πρόσωπό της ήταν πολύ φτιασιδωμένο. 'Η λευκότης όμως των ώμων της είχε κάτι το θείο! Καί τι τολμηρό ντεκολτέ! Σε κάθε άλλη γυναίκα, θα φαινόταν σκονδαλώδες, ενώ στην Τζέην ταίριαζε τόσο καλά! Φορούσε μονόκλ με μιά μαύρη κορδέλλα.

—'Η οικοδέσποινα διαρκώς στρεφόταν προς το μέρος της και της χαμογελούσε. 'Επίσης, στ' άριστερά της Τζέην, ένας φαλακρός κύριος, με λεπτό πρόσωπο, διαρκώς έσκυβε κοντά της και της μιλούσε. Ξαφνικά, όλοι έσκασαν στα γέλια. 'Ενας διάσημος πολιτικός πηλασίασε την κ. Τόβερ:

—'Η κουνιάδα σας είπε πάλι κάτι το πνευματώδες! της είπε.

—Βλέποντάς με κατάπληκτο, η κ. Τόβερ μου έξηγησε: εύθους μετά τον γάμο τους, ο Τζίλμπερτ είχε όδηγήσει την Τζέην σε πολλούς οικους ραπτικής του Παρισιού όπου της είχε διαλέξει εκείνος, με το γούστο του, διάφορες τουαλέττες. 'Υστερα, της σγείασε ο ίδιος τρία-τέσσερα μοντέλα. Φαίνεται πως είχε μεγάλο ταλέντο για τέτοια πράγματα.

—Και τώρα, αν σας ενδιαφέρει να μάθετε, πρόσθεσε η κ. Τόβερ, η κ. Ναπιέρ δέν φορά νυχτικές, αλλά μεταξωτές πυτζάμες!

—'ΟΤζίλμπερτ της πρότεινε ν' αντικαταστήσει τα άνοικονόμητα ματογυάλια της μ' ένα μονόκλ. 'Υστερα, πήγαν στην 'Ιταλία όπου πέρασαν έξη μήνες μελετώντας την καλλιτεχνία στην έποχή της 'Αναγεννήσεως. 'Όλες οι γυναίκες που είχαν γνωρίσει, ζητούσαν ν' αντιγράψουν τις τουαλέττες της Τζέην. Τότε, εκείνη είπε στον Τζίλμπερτ:

—Νά μου σχεδιάσεις κάτι που να είναι αδύνατον να το αντιγράψουν!

—Πρέπει να σου φτιάξω ένα μοντέλο που μόνο εσύ να μπορείς να φορ΄ης!

—Θα το κατορθώσης;

—'Αν κάνης ό,τι σου ζητήσω. Κόψε τα μαλλιά σου!

Είχα μιάν άπορία:

—'Όλα αυτά καλά και άγια, είπα στην κ. Τόβερ. Μά δέν μου έξηγούν πως η Τζέην έγινε η άδυναμία όλων αυτών των έπισήμων, άριστοκρατών και ύπουργών!

—'Η Τζέην είναι χιουμορίστρια. Δέν παρατηρήσατε πως γελούν όλοι μόλις άνοιξει το στόμα της; Στην έπιστροφή τους απ' το γαμήλιο ταξίδι, έπρεπε να καλέσω εκείνην και τον Τζίλμπερτ εις γεύμα. Καί για να δείξω πως δέν σχετιζόμουν με άπλους άστους, κάλεσα πρόσωπα της ύψηλης κοινωνίας. Την βραδυά του δείπνου, όταν είδα το ντύσιμο της Τζέην, έμεινα σαν άπολιθωμένη! Κοντά σ' αυτήν όλοι οι άριστοκράτες φαινονταν ντυμένοι γάρ εις τις άπαιτήσεις της μόδας! Κι' ένώ έμοιαζα σαν παλιά κακοικατούρα! Τέτοια τουαλέττα! Καί μονόκλ! 'Ελοιπόν, στο τέλος του δείπνου, φαντασθήτε την έκπληξή μου όταν είδα

—'Απόψε βρίσκεται εδώ.

—Πού; Δέν την είδα.

—Στ' άριστερά της οικοδεσποίνης.

—'Η παράξενη γυναίκα που καθόταν εκεί είχε κινήσει απ' άρχής την προσοκή μου. Στην άρχή, μου φάνηκε σαν να μούκανε νόημα φιλικά, θα ώρκιζόμουν όμως πως δέν την γνώριζα. Μαλλιά γκρίζα πολύ κοντά με μπουκλίσες πλαισίωναν το όμορφο πρόσωπό της. 'Η γυναίκα δέν ζητούσε να κρύψει τα χρόνια της κι' ούτε το πρόσωπό της ήταν πολύ φτιασιδωμένο. 'Η λευκότης όμως των ώμων της είχε κάτι το θείο! Καί τι τολμηρό ντεκολτέ! Σε κάθε άλλη γυναίκα, θα φαινόταν σκονδαλώδες, ενώ στην Τζέην ταίριαζε τόσο καλά! Φορούσε μονόκλ με μιά μαύρη κορδέλλα.

—'Η οικοδέσποινα διαρκώς στρεφόταν προς το μέρος της και της χαμογελούσε. 'Επίσης, στ' άριστερά της Τζέην, ένας φαλακρός κύριος, με λεπτό πρόσωπο, διαρκώς έσκυβε κοντά της και της μιλούσε. Ξαφνικά, όλοι έσκασαν στα γέλια. 'Ενας διάσημος πολιτικός πηλασίασε την κ. Τόβερ:

—'Η κουνιάδα σας είπε πάλι κάτι το πνευματώδες! της είπε.

—Βλέποντάς με κατάπληκτο, η κ. Τόβερ μου έξηγησε: εύθους μετά τον γάμο τους, ο Τζίλμπερτ είχε όδηγήσει την Τζέην σε πολλούς οικους ραπτικής του Παρισιού όπου της είχε διαλέξει εκείνος, με το γούστο του, διάφορες τουαλέττες. 'Υστερα, της σγείασε ο ίδιος τρία-τέσσερα μοντέλα. Φαίνεται πως είχε μεγάλο ταλέντο για τέτοια πράγματα.

—Και τώρα, αν σας ενδιαφέρει να μάθετε, πρόσθεσε η κ. Τόβερ, η κ. Ναπιέρ δέν φορά νυχτικές, αλλά μεταξωτές πυτζάμες!

—'ΟΤζίλμπερτ της πρότεινε ν' αντικαταστήσει τα άνοικονόμητα ματογυάλια της μ' ένα μονόκλ. 'Υστερα, πήγαν στην 'Ιταλία όπου πέρασαν έξη μήνες μελετώντας την καλλιτεχνία στην έποχή της 'Αναγεννήσεως. 'Όλες οι γυναίκες που είχαν γνωρίσει, ζητούσαν ν' αντιγράψουν τις τουαλέττες της Τζέην. Τότε, εκείνη είπε στον Τζίλμπερτ:

—Νά μου σχεδιάσεις κάτι που να είναι αδύνατον να το αντιγράψουν!

—Πρέπει να σου φτιάξω ένα μοντέλο που μόνο εσύ να μπορείς να φορ΄ης!

—Θα το κατορθώσης;

—'Αν κάνης ό,τι σου ζητήσω. Κόψε τα μαλλιά σου!

Είχα μιάν άπορία:

—'Όλα αυτά καλά και άγια, είπα στην κ. Τόβερ. Μά δέν μου έξηγούν πως η Τζέην έγινε η άδυναμία όλων αυτών των έπισήμων, άριστοκρατών και ύπουργών!

—'Η Τζέην είναι χιουμορίστρια. Δέν παρατηρήσατε πως γελούν όλοι μόλις άνοιξει το στόμα της; Στην έπιστροφή τους απ' το γαμήλιο ταξίδι, έπρεπε να καλέσω εκείνην και τον Τζίλμπερτ εις γεύμα. Καί για να δείξω πως δέν σχετιζόμουν με άπλους άστους, κάλεσα πρόσωπα της ύψηλης κοινωνίας. Την βραδυά του δείπνου, όταν είδα το ντύσιμο της Τζέην, έμεινα σαν άπολιθωμένη! Κοντά σ' αυτήν όλοι οι άριστοκράτες φαινονταν ντυμένοι γάρ εις τις άπαιτήσεις της μόδας! Κι' ένώ έμοιαζα σαν παλιά κακοικατούρα! Τέτοια τουαλέττα! Καί μονόκλ! 'Ελοιπόν, στο τέλος του δείπνου, φαντασθήτε την έκπληξή μου όταν είδα

—'Απόψε βρίσκεται εδώ.

—Πού; Δέν την είδα.

—Στ' άριστερά της οικοδεσποίνης.

—'Η παράξενη γυναίκα που καθόταν εκεί είχε κινήσει απ' άρχής την προσοκή μου. Στην άρχή, μου φάνηκε σαν να μούκανε νόημα φιλικά, θα ώρκιζόμουν όμως πως δέν την γνώριζα. Μαλλιά γκρίζα πολύ κοντά με μπουκλίσες πλαισίωναν το όμορφο πρόσωπό της. 'Η γυναίκα δέν ζητούσε να κρύψει τα χρόνια της κι' ούτε το πρόσωπό της ήταν πολύ φτιασιδωμένο. 'Η λευκότης όμως των ώμων της είχε κάτι το θείο! Καί τι τολμηρό ντεκολτέ! Σε κάθε άλλη γυναίκα, θα φαινόταν σκονδαλώδες, ενώ στην Τζέην ταίριαζε τόσο καλά! Φορούσε μονόκλ με μιά μαύρη κορδέλλα.

—'Η οικοδέσποινα διαρκώς στρεφόταν προς το μέρος της και της χαμογελούσε. 'Επίσης, στ' άριστερά της Τζέην, ένας φαλακρός κύριος, με λεπτό πρόσωπο, διαρκώς έσκυβε κοντά της και της μιλούσε. Ξαφνικά, όλοι έσκασαν στα γέλια. 'Ενας διάσημος πολιτικός πηλασίασε την κ. Τόβερ:

—'Η κουνιάδα σας είπε πάλι κάτι το πνευματώδες! της είπε.

—Βλέποντάς με κατάπληκτο, η κ. Τόβερ μου έξηγησε: εύθους μετά τον γάμο τους, ο Τζίλμπερτ είχε όδηγήσει την Τζέην σε πολλούς οικους ραπτικής του Παρισιού όπου της είχε διαλέξει εκείνος, με το γούστο του, διάφορες τουαλέττες. 'Υστερα, της σγείασε ο ίδιος τρία-τέσσερα μοντέλα. Φαίνεται πως είχε μεγάλο ταλέντο για τέτοια πράγματα.

—Και τώρα, αν σας ενδιαφέρει να μάθετε, πρόσθεσε η κ. Τόβερ, η κ. Ναπιέρ δέν φορά νυχτικές, αλλά μεταξωτές πυτζάμες!

—'ΟΤζίλμπερτ της πρότεινε ν' αντικαταστήσει τα άνοικονόμητα ματογυάλια της μ' ένα μονόκλ. 'Υστερα, πήγαν στην 'Ιταλία όπου πέρασαν έξη μήνες μελετώντας την καλλιτεχνία στην έποχή της 'Αναγεννήσεως. 'Όλες οι γυναίκες που είχαν γνωρίσει, ζητούσαν ν' αντιγράψουν τις τουαλέττες της Τζέην. Τότε, εκείνη είπε στον Τζίλμπερτ:

—Νά μου σχεδιάσεις κάτι που να είναι αδύνατον να το αντιγράψουν!

—Πρέπει να σου φτιάξω ένα μοντέλο που μόνο εσύ να μπορείς να φορ΄ης!

—Θα το κατορθώσης;

—'Αν κάνης ό,τι σου ζητήσω. Κόψε τα μαλλιά σου!

Είχα μιάν άπορία:

—'Όλα αυτά καλά και άγια, είπα στην κ. Τόβερ. Μά δέν μου έξηγούν πως η Τζέην έγινε η άδυναμία όλων αυτών των έπισήμων, άριστοκρατών και ύπουργών!

—'Η Τζέην είναι χιουμορίστρια. Δέν παρατηρήσατε πως γελούν όλοι μόλις άνοιξει το στόμα της; Στην έπιστροφή τους απ' το γαμήλιο ταξίδι, έπρεπε να καλέσω εκείνην και τον Τζίλμπερτ εις γεύμα. Καί για να δείξω πως δέν σχετιζόμουν με άπλους άστους, κάλεσα πρόσωπα της ύψηλης κοινωνίας. Την βραδυά του δείπνου, όταν είδα το ντύσιμο της Τζέην, έμεινα σαν άπολιθωμένη! Κοντά σ' αυτήν όλοι οι άριστοκράτες φαινονταν ντυμένοι γάρ εις τις άπαιτήσεις της μόδας! Κι' ένώ έμοιαζα σαν παλιά κακοικατούρα! Τέτοια τουαλέττα! Καί μονόκλ! 'Ελοιπόν, στο τέλος του δείπνου, φαντασθήτε την έκπληξή μου όταν είδα

—'Απόψε βρίσκεται εδώ.

—Πού; Δέν την είδα.

—Στ' άριστερά της οικοδεσποίνης.

—'Η παράξενη γυναίκα που καθόταν εκεί είχε κινήσει απ' άρχής την προσοκή μου. Στην άρχή, μου φάνηκε σαν να μούκανε νόημα φιλικά, θα ώρκιζόμουν όμως πως δέν την γνώριζα. Μαλλιά γκρίζα πολύ κοντά με μπουκλίσες πλαισίωναν το όμορφο πρόσωπό της. 'Η γυναίκα δέν ζητούσε να κρύψει τα χρόνια της κι' ούτε το πρόσωπό της ήταν πολύ φτιασιδωμένο. 'Η λευκότης όμως των ώμων της είχε κάτι το θείο! Καί τι τολμηρό ντεκολτέ! Σε κάθε άλλη γυναίκα, θα φαινόταν σκονδαλώδες, ενώ στην Τζέην ταίριαζε τόσο καλά! Φορούσε μονόκλ με μιά μαύρη κορδέλλα.

11
τρείς-τέσσερις απ' τους ύψηλους καλεσμένους μου να μου λένε πως η κουνιάδα μου ήταν έξαιρετική γυναίκα και πως θα ήσαν εύτυχείς αν τους καλούσε στο σπίτι της! 'Εαυροούσα πως άναιρευόμουν. 'Ε λοιπόν, ύστερα από ένα μήνα, η Τζέην είχε λανσαριστ΄. 'Αφάνταστον!

—'Ο Τζίλμπερτ δέν παρευρίσκεται στο δείπνο; ρώτησα.

—Είναι στο δείπνο της «'Ενώσεως 'Αρχιτεκτόνων».

—Δέν βλέπω την ώρα να ανανεώσω την γνωριμία μου με την Τζέην, είπα.

—Πηγαίνετε να της κάνετε κόρτε ύστερα από το δείπνο και θα σας καλέσει τις Τρίτες που δέχεται. Οι Τρίτες της Τζέην είναι το κοσμικότερο γεγονός του Λονδίνου!

Στο ντιβάνι όπου καθόταν η Τζέην μαζί με τον ναύαρχο, τον διπλανό της στο τραπέζι, η κ. Τόβερ κι' εγώ πλησιάζαμε:

—Γνωρίζετε τον σέρ Ρέτζιναλτ Φρόμπισερ; με ρώτησε η Τζέην κάνοντας τις συστάσεις.

Δέν είχε τίποτε αλλάξει στους τρόπους της, αλλά το παράξενο παρουσιαστικό της έδινε μιά πικάντικη γοητεία σε ό,τι έλεγε. 'Η άφέλεια του βλέμματός της πίσω απ' το μονόκλ έκανε τα λόγια της άκαταιμάχητα.

Την Τρίτη βράδυ, πήγα στης Τζέην. Τι συλλογή προσωπικητήτων! Συγγραφείς, ζωγράφοι, πολιτικοί άνδρες, ήθοιοι, κυρίες της άριστοκρατίας, όνομαστές καλλονές! 'Από τότε, βλέπουμε συχνά με την Τζέην σε γεύματα. 'Όταν γνώρισα καλλίτερα τον νεαρό σύζυγό της, τον βρήκα συμπαθητικό—κι' όχι προικιστήρα και τυχοδιώκτη. Πολύ περήφανος για την σύζυγό του, την περιποιούνταν με τρυφερότητα.

—Πώς σας φαίνεται η Τζέην; με ρώτησε μιά μέρα θριαμβευτικά.

—'Αναρωτιέμαι αν θαυμάζω παραπάνω εόσε η εκείνην.

—'Η μόνη μου άξία είναι, ότι είδα κάτι... που δέν μπορούσε έξ' άλλου να κρυφτ΄! 'Απ' την πρώτη μέρα, άνακόλυσα πως ήταν πολύ πνευματώδης.

—'Η κ. Τόβερ, με την μενάλωσή της, άναγνώριζε πως δέν είχε κρίνει άπως έπρεπε τον Τζίλμπερτ. Πάντως, έσκακολιστ΄ε να πολένη πως ο γάμος σ' αυτόν δέν θα διακοψεί.

—Μά... δέν ένω δη πιο ταιριασμένο ζευγάρι! της είπα μιά μέρα γελόντας.

—'Ο Τζίλμπερτ έχει συμπληρώμενα τα 27... και προσέξατε. Τις προσάλλες, στο σπίτι της Τζέην την χαριτωμένη άνειψιά του σέρ Ρέτζιναλτ; Μου φάνηκε σαν να την κύταζε με πολλή προσοχή η Τζέην.

—'Η κουνιάδα σας δέν έχει να φοβηθ΄η για αντίζηλο καμιά νέα στον κόσμο!

—'Ο άσυμβίβαστος γάμος του Τζίλμπερτ με την Τζέην είχε το τέλος που η κ. Τόβερ δέν είχε παύσει να προβλέγει. 'Οχι όμως... άκριβώς όπως το είχε φαντασθ΄η.

—'Η Τζέην κι' ο Τζίλμπερτ χωρίζουν! μου είπε μιά μέρα κατασυκινημένη.

—'Όστε καλά το είχατε προβλέψει!

—'Η έκφραση του προσώπου της κ. Τόβερ με κατέπληξε:

—Καυμένη Τζέην! ψιθύρισε με παράξενο ύφος.

Και μου διηγήθηκε πως είχαν συμβ΄η τα πράγματα:

—Με έγκατέλειψε η Τζέην! είπε ο νέος με σπαραγμό, πρωί-πρωί. Βέβαια δέν είχα την άπαιτηση να

ΡΙΤΑ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Όλο παιδί της ψυχής το γονιμοτάτο «ψυχοπαμπά» Αττίκ, πουλάκι που πρώτα άνοιξε δειλά-δειλά τις φτερούγες του στην φωλίτσα της οδού Μεθύνης για να πετάξει αργότερα σε πύλινους δρόμους... Δύσμοιρε γεροδάσκαλε Αττίκ που είναι το ριζικό σου—όπως σουβγάρα στο περασμένο φύλλο της «Εβδομάδος»—ανά μαγειρεύης πρώτα έσυ κι' άλλοι μετά να σ'α τρώνε! Δέν θαρούσαι όμως! Έσύ έχεις βρή τον τρόπο... να δραματοποιήεις αυτές τις λιποταξίες, αυτές τις απαντήσεις—με το άζημιωτον, μάλιστα, όταν η απογοήτευσή σου γίνεται μουσικό κομμάτι και δίσκος και εισπραττεις άφθονα ποσοστά!

Έ, λοιπόν, ή Ρίτα Δ.—έτσι την ρε-κλαμάριζε τότε—μούκανε εντύπωση, απ' την πρώτη στιγμή, στο «Μπαλαρινάκι» και στην «Μικρομεγάλη». Φωνούλα μικρούλα, αδύναμη άκόμα, ταλέντο όμως στην άρθρωση, τραγούδι χωρίς φάλτσα. Η μικρή—ήταν δώδεκα χρονών τότε—φαινόταν πως θα γινόταν κάτι στο έγγυς μέλλον. Τό κοινό την χειροκροτούσε άδίστα, χωρίς να υποδοθη κι' ο Αττίκ με την γενναϊό-δωρη κλάκα του...

Κι' όσο είχε μεγαλύτερο σουξέ ή μικρή, τόσο ο «μαντρόσκυλλος» της έ-πανελάμβανε: «Έγνοια σου και μία μέρα θα ξεχάσης το γέρο-δάσκαλό σου για να πιάς».

□ □

Στο Θησεϊον! Έκει είδαμε την άλλη χρονιά—1933—την νεαρά καλλιτέχνη Ρίτα Δημητρίου—πούκανε με την αδελφή της Σούλα δυο ντουέττα στο «Σέξ-Άππλ».

Σ' αυτό το θέατρο, ή Ρίτα είχε το πρώτο θύμα, την πρώτη κατάξο-δευτή να της στέλνι λουλούδια. Τι αν-θόκηποι ήσαν εκείνοι! Έρχονταν σπιγμές που ή Ρίτα άναρωτιόταν αν ό θαυμαστής της δέν είχε κανέναν με-γάλο κήπο στα Πατήσια και της έστελ-νε όλα τα προϊόντα του! Μα και κή-πος να ήταν, θα είχε ρημαχτή πιά! Τόσα λουλούδια;

Κάπου-κάπου, τα λουλούδια γίνον-ταν σοκολατάκια, πάστες, κ.τ.λ. Και μία μέρα, έπαψαν όλωσδιόλου. Κι' ή Ρίτα διάβασε κατάπληκτη στην έφη-μερίδα πως «για χατήρι μιας νεαρής ήθοποιού του έλαφρού θεάτρου, ένας νέος είχε γίνει γκάγκστερ κι' άφού έδόθηκε όλα τα χρήματά του σε λου-λούδια... χλωροφόρμησε μία γρηά για να της κλέψι τόν κομποδέμα της!». Και δίπλα στην φωτογραφία του μα-θητού του Άλ Καπόνε, ή Ρίτα είδε να φηγουράρη—φρίζον ήλιε!—την δι-κή της!

□ □

Ο νεαρός γκάγκστερ δέν είναι τό μόνο θύμα της γλυκιάς Ρίτας με τα όνειροπόλα μάτια. Κι' άλλοι... μάτσο! Έξόν από τούς πολλούς «άγνώστους στρατιώτες» που έπνιγαν τό αίσθημά τους στο κρασί—ή και στο φάληρο, καμιά φορά—ή Ρίτα είχε και μεγά-

λο «ψόνια» έναν... έπιστολογράφο! Αυτός ό άνθρωπος άλλη δουλειά δέν είχε... πρωί... μεσημέρι... βράδυ... απ' τό να της γράφει γράμματα! Με την όκα να πουλάγε τα γραμματόσημα ή Ρίτα θα είχε γίνει πλούσια!

Στά πρώτα γράμματά του, όπου την προσφωνούσε «βασιλίσσα της καρ-διάς μου», της φανέρωνε πως δλόκλη-ρο ήφαιστίο λατρείας κι' έρωτος έ-θραζε μέσα του που δέν θάσυνε αν εκείνη δέν συναινούσε... Έρώς και δά-κρυα... καρδιά υπό πέτραν. Βλέποντας πως δέν κατάφερνε τίποτα, ό έρωτι-δούς άπελπίστηκε κι' άλλαξε στυλ. έ-

ΡΙΤΑ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

πιστολογραφίας: Έλεγε πως αν έκει-νη εξακολουθούσε να επιμένει στην άρνησή της, δέν τούμενε πιά παρά «ν' άποσυρθη τών έγκοσμίών» και να ζη-τήση την λήθη σε κανένα μοναστήρι του Άγιου Όρους. Τά δεύτερα αυτά γράμματα φανέρωναν πολλή μυστικο-πάθεια.

Μιά άπογευματινή, ή Ρίτα γνώρισε τόν άγνωστο θαυμαστή της. Τσάκωσε τόν μικρό που της είχε φέρει λουλού-δια, που έμεινε στα παρασκήνια και της έδειξε τόν θαυμαστή της. Τά γράμματα συνεχίστηκαν κανονικά. Και μία μέρα, άλλαξαν τά πράγμα-τα: «Ακόμα τριάντα μέρες ζωής μου μένουν, αν δέν μ' άγαπήσης κι' έσύ... Την έπομέ-νη: «Ακόμα είκοσιεννιά μέ-ρες ζωής μου μένουν αν δέν μ' άγαπήσης κι' έσύ... Αυτή την φορά, ή Ρίτα άρχισε ν' άνησυχή σο-βαρά. Όσο περνούσαν οι μέρες, ή ά-νησυχία της γινόταν άγωνία. «Ακό-μα μία μέρα ζωής μου μένει

αν δέν μ' άγαπήσης κι' έσύ... Και τά γράμματα διεκόπησαν από-τομα...

Πάει, τόν πήρα τόν φουκαρά στο λαιμό μου! σκεπτόταν ή Ρίτα που ά-ναθεμάτιζε την ώρα και την στιγμή που δέν τού είχε γράψει ένα-δυό πα-ρήγορα λόγια!

Αιώνια του ή μνήμη!

Φαντασθήτε όμως την έκπληξή της όταν είδε μία μέρα... τόν υποψήφιον αυτόχειρα έν άκρα ύγεία να περπα-τά μαζί με την γυναίκα του και τά παιδιά του... στόν Κήπο!

Αντί να χαρή που δέν είχε θάρος στην ψυχή της, ή Ρίτα από τότε δέν παύει να άπαναλαμβάνη:

—Μην πιστεύετε ποτέ στούς άνδρες... Καί πεθαμένοι... μπορούν να θρυκο-λακιάσουν!

□ □

Έκείνος όμως που «δέν συμμαζεύ-παν» μεταξύ τών μεγάλων έρωτευμέ-νων που ήκμασαν στα παρασκήνια της Ιστορίας, υπήρξε ένας μουσικός—τού όποιου άς μου έπιτραπή να άποσιωπή-σω τό είδος του όργάνου που έπαίξε, για να μην τόν άποκαλύψω. Αυτός ό Χριστιανός είχε κολλήσει τσιμπούρι της Ρίτας. Όπου κι' αν πήγαινε, ή νεαρά Δημητρίου ήταν σιγουρη πως θα τον έβλεπε σε λίγο να ξεφυτρώνει σαν φάν-τες μπαστούνης!

Οι ντεκλαρασίων αυτού του άνοικο-νόμητου μουσικού ήσαν κατά πρωτό-τυπον τρόπον. Τis έκανε άπάνω σε τί-λους κομματιών—ταγκό, φοξτρότ και θάλς—γράφοντας τις νότες από κάτω: Λόγου χάριν: «ΑΓΑΠΑ ΜΕ ΚΙ' ΑΣ ΜΗΝ ΤΟ ΛΕΣ»—«ΚΑΤΙ ΜΕ ΤΡΑΒΑ ΚΟΝΤΑ ΣΟΥ»—«ΕΣΥ ΓΕΛΑΣ ΚΙ' ΕΓΩ ΠΟΝΩ»... Έστελνε τις νό-τες με τά λόγια γραμμένες σε πακέ-τα τσιγάρων... Δέν άρκοούνταν όμως σ' αυτές τις σιωπηλές ντεκλαρασίων. Άρ-χισε να κουβαλά δλόκληρη όρχήστρα στην ήσυχη συνοικία του Άγιου Παύ-λου—όπου χρόνια μένει ή οικογένεια Δημητρίου. Άκκορντέον, σαξόφωνα, κι-θάρες, βιολιά,—όλα στέναζαν κάτω απ' τά παράθυρα της σκληρόκαρδης Ρίτας!

Μιά μέρα, προειδοποιητική βολή: «ΓΕΛΑΣ ΚΙ' ΟΜΩΣ ΘΑ ΚΛΑ-ΨΗΣ...».

Σημειωτέον ό,τι την προτεραία, ό έρωτευμένος μουσικός είχε δώσει τε-ταμεσονύκτιο ρεσιτάλ που διεκόπη με-μιά άπότομη ψυχρολουσία: ή μητέ-ρα της Ρίτας τού άδειασε ένα κανάτι νερό! Ο μουσικός πήρε... τά θρεμ-μένα του κι' ώρκίστηκε να έκδικηθ. Άγόρασε τότε ή Ρίτα ένα πιστόλακι—Φλαμπέρ για... σκοποβολή! και πι-στεψε πως θρισκόταν έν άμυνη!

Και μία μέρα, είδε κι' άπόκαμε ή οικογένεια Δημητρίου και κατήγγειλε τόν έρωτευμένο στην άστυνομία... Δυό πόλυμαν τόν ώδήγησαν στο τμήμα... μετά μουσικής!

Αυτό ήταν τό άδοξον τέλος ενός μουσικού αίσθηματος... που μπορού-σε—ποίος ξέρει;—να έξελιχθ σε αι-σθημα άνώτερο κι' απ' τού Σοπέν πρds την Γεωργία Σάνδη!

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Κατά την διάρκεια μιας παραστάσε-ως, σ' ένα θέατρο του Λονδίνου, ή Καρ-λόττα Άνταμς κάνει άπομμήσεις κι' έπαυγγάνει ιδιαιτέρως τόν τύπο της Τζέην Γουίλκινσον, ήθοποιού της Νέας Έόκης που παντρεύτηκε τόν λόρδο Έν-τγκαρ έναν παραξένο έκατομμυριούχο. Η Τζέην, που παρίσταται στις άπομμή-σεις, συνοδευόμενη απ' τόν σάτ Μπράϊ-αν Μάρτιν, καταχειροκροτεί την Καρλότ-τα. Στην πλατεία, ό γράφων μαζί με τόν ντέκεντιβ Πουαρώ, παρίστανται στην σκηνή και σά σόλια της Τζέην.

«Υστερα απ' τό θέατρο άφηγείται, πη-γαίνουμε μαζί με τόν Πουαρώ να σουπάρουμε στο «Σαβό Ότέλ». Έκει βρίσκον-ται σε χωριστά τραπέζια, ή Καρλότ-τα Άνταμς μ' έναν συνοδό κι' ή Τζέην Γουίλκινσον με τόν Μπράϊαν Μάρτιν. Η Τζέην προχωρεί κατ' ευθείαν πρds τό τραπέζι μας και ζητά απ' τόν Πουαρώ «να την άπαλλάξη απ' τόν σύζυγό της λόρδο Έντγκαρ». Και συγκεκριμένως, τού ζητά να μεσολαβήσει στόν σύζυγό της για να της δώσει τό διαζύγιο. Υστερ' από πολλή συζήτηση ό Πουαρώ δέχεται και ζητά συνέντευξη από τόν λόρδο Έντγκαρ. Υστερ' από λίγες μέρες, έρ-χεται ή άπάντησις τού λόρδου. Δίνει τό ζητούμενο ραντεβού. Πηγαίνουμε την άλ-λη μέρα και τόν βρίσκουμε. Πρds μεγά-λη μας έκπληξη, δέν μας άρνείται τίπο-τε, άπεναντίας δηλώνει ότι και αυτός έ-πιθυμεί πολύ τό διαζύγιο αυτό και ότι μάλιστα τόν περασμένο Σεπτέμβριο είχε γράψει σχετικώς της γυναίκας του. Φεύ-γουμε κατάπληκτοι. Την άλλη μέρα παρου-σιάζεται στόν Πουαρώ, ό άστυνομικός Ζάπ και τού άναγγέλλει ότι ό λόρδος Έντγκαρ δρόθηκε σκοτωμένος μ' ένα στυλέτο στο λαιμό και ότι ό δράστης τού φόνου είναι ή γυναίκα του! Ο Πουαρώ άποκρούει την κατηγορία αυτή και έπα-καλείται την μαρτυρία τού κληματογρα-φικού άστέρος Μπράϊαν Μάρτιν, που εί-ναι παρτεναίρ της Τζέην σε πλείστα φίλμ. Άλλά και αυτός, είναι της γνώ-μης ότι ή Τζέην έχει σκοτώσει τόν άν-τρα της. Είχε άπελπίσθ ότι θα έκαμπε τόν σύζυγό της, και πάνω στην άπελι-σία της τόν σκότωσε.

Ο Πουαρώ άκούοντας ότι ό λόρδος Έντγκαρ δέν θα έκάμπετο ποτέ χαμογέ-λασε.

4. (Η συνέχεια)

Κάνετε λάθος, νέε μου. Είδα χθές τόν λόρδο Έντγκαρ: συναντήθηκε χθές με τόν λόρδο Έντγκαρ κι' ήταν πρόθυμος να δώσει τό δια-ζύγιο.

Ο Μπράϊαν Μάρτιν ήταν σαστισμέ-νος. Με γουρλωμένα μάτια, κύτταξε τόν Πουαρώ.

—Τόν... τόν συναντήσατε χθές; τραύ-

λισε.

—Μάλιστα, στίς 12 και 15'.

—Και συγκατατέθηκε στο διαζύγιο;

—Μάλιστα.

—Θάπρεπε να ειδοποιήσετε άμέσως την Τζέην.

—Την ειδοποίησα, κ. Μάρτιν.

—Όστε της τό είπατε! φώναξαν μα-ζί ό Ζάπ κι' ό Μάρτιν.

—Ο Πουαρώ χαμογέλασε και πάλι.

—Αρα, τό έλατήριο τού έγκλήμα-τος άλλάζει. Τώρα, κ. Μάρτιν, προ-σέξτε αυτό...

Τού έδειξε την παράγραφο της κο-σμικής στήλης.

—Υποθέτετε πως αυτό τό σουπέ ά-ποτελεί τό άλλοθι; είπε ό Μπράϊαν άφου την διάβασε. Φαντάζομαι πως ό λόρδος Έντγκαρ θα δολοφονήθηκε έντος της έσπέρας.

—Ναι, με σιλήτε.

—Ο Μάρτιν άφησε την έφημερίδα.

—Πάντως, δέν μας υποβοηθεί καθό-λου, γιατί ή Τζέην δέν παρεκάθησε στο σουπέ.

—Πού τό έξέρετε;

—Μου τό είπαν.

—Είναι λυπηρό, είπε ό Πουαρώ.

—Ο Ζάπ τόν κύτταξε έκπληκτος:

—Αρχίζω να μη σάς καταλαβαίνω, κ. Πουαρώ. Δέν έννοείτε να είναι ένο-χος αυτή ή γυναίκα;

—Όχι, όχι, καλέ μου Ζάπ. Δέν προκαταλαμβάνομαι, αλλά ή υπόθεση, όπως την παρουσιάζετε, άναστατώνει την λογική. Η γυναίκα αυτή ζητά ν' άπαλλαγη απ' τόν σύζυγό της, γι' αυτό δέν χωρεί συζήτηση. Η ίδια τό ά-μολόγησε έν πάση έλικρινεία. Πώς θα τό κατορθώσει; Σε όλο τόν κόσμο, έπαναλαμβάνει με την κρουστήληνη φωνή της πως είναι άποφασισμένη να τόν σκοτώσει. Ένα βράδυ πηγαίνει στο σπίτι του, λείι τό δνομά της για να την μπάσουν, τόν σκοτώνει και φεύ-γει. Μα είναι τρόπος αυτός; Πού βλέ-πετε την λογική;

—Είναι άναίσθησία.

—Ο Ζάπ σηκώθηκε και πρόσθεσε:

—Τό έργον της άστυνομίας άπλοποι-είται όταν οι κακοποιοί παραζαλίζον-ται. Τώρα, επιστρέφω στο «Σαβό Ό-τέλ».

—Επιτρέψτε μου να σάς συνοδεύσω.

—Ο Ινσπέκτορ δέν είχε καμιάν άν-τίρρηση και τόν άκολουθήσαμε.

—Ο Μπράϊαν Μάρτιν έφυγε. Φαινόταν πολύ παραγμένος και μäs παρεκάλε-σε να τόν κρατούμε έήμερον της προόδου τών άνακρίσεων.

—Ο τύπος αυτός μου δίνει στα νεύ-ρα! Έτσι τόν χαρακτήρισε ό Ζάπ κι' ό Πουαρώ συμφώνησε.

Στό «Σαβό Ότέλ» μäs περίμενε έ-

νας δικηγόρος. Μόλις είχε φθάσει κα-οι τέσσερις μαζί πήγαμε στα διαμερί-σματα της Τζέην.

Ο Ζάπ ρώτησε τούς άστυφύλακες τού:

—Τίποτα νεώτερο;

—Μόνον πού θέλησε να τηλεφωνήση.

—Σε ποιόν; ρώτησε ό Ινσπέκτορ.

—Στόν Τζαίη για να παραγγείλη τουαλέττα πένθους.

—Ο Ζάπ βλαστήμησε για την κουτα-μάρα τών ανθρώπων του.

Μπήκαμε μέσα στο διαμέρισμα.

Η χήρα τού λόρδου Έντγκαρ πρό-βαρε καπέλλα μπροστά σ' έναν μεγά-λο καθρέφτη. Μäs υποδέχθηκε με τό πιο γοητευτικό της χαμόγελο.

—Κύριε Πουαρώ, κάνατε πολύ καλά πού ήρθατε. Κι' εσείς, κ. Μόξτον (ήταν ό δικηγόρος της). Καθήστε κοντά μου και να με ειδοποιήτε πότε πρέπει να άπαντώ. Αυτός ό άστυνομικός φαντά-ζεται πως βγήκα τό πρωί και σκότω-σα τόν Τζωρτζ.

—Με συγχωρείτε, χθές βράδυ έπα-γάρθωσε ό Ζάπ.

—Μäs δέν είπατε την δεκάτη πρωί-νη;

—Όχι, την δεκάτη έσπερινή.

—Εγώ θάκανα σύγχυση.

—Κυρία μου, τώρα είναι μόλις ή δε-κάτη πρωινή, είπα αυστηρά ό Ινσπέ-κτορ.

Η Τζέην γούρλωσε τά μάτια της:

—Όχι, δά! Αίώνες έχω να ζυπνήσω τόσο πρωί.

—Όστε με ζυπνήσατε τά έήμερώματα;

—Μιά στιγμή. Ινσπέκτορ, επενέβη ό κ. Μόξτον. Πότε έλαβε χώραν αυτό τό... δυσάρεστο συμβάν;

—Την δεκάτη έσπερινή περίπου, κύ-ριε.

—Μά την ώρα εκείνη δειπνούσα έ-ξω, διαμαρτυρήθηκε ή καλλιτέχνης. Ί-σως όμως να μην έπρεπε να τό πω.

Και κύτταξε τόν δικηγόρο της έρω-τηματικά.

—Αν την δεκάτη έσπερινή λάβατε μέρος σ' αυτό τό σουπέ, λαίδη Έντ-γκαρ, μπορείτε να τό πείτε στόν Ιν-σπέκτορ.

—Πού δειπνήσατε, λαίδη Έντγκαρ; ρώτησε ό Ζάπ.

—Σοφ σερ Μόνταγκιου Κόρνερ... στο Τσίγουηκ.

—Τι ώρα φθάσατε εκεί;

—Τό δείπνο ήταν για τις 8 και 30'.

—Και τι ώρα φύγατε;

—Περίπου 11 και 30'.

—Κι' ήρθατε κατευθείαν εδώ;

—Μάλιστα.

—Με ταξί.

—Όχι, με τό αυτοκίνητό μου. Τό νοικιάζω απ' τό γκαράζ τού Νταϊμ-λερ.

—Κατά την διάρκεια τού δείπνου, δέν σηκωθήκατε απ' τό τραπέζι;

—Αν...

—Σηκωθήκατε;

Ο Ινσπέκτορ μοι θύμιζε την γάτα που σφίγγει το ποντίκι στα νύχια της. —Δεν ξέρω τι υπονοείτε. Με κάλεσαν στο τηλέφωνο κατά την διάρκεια του δείπνου.

—Ποιός σας τηλεφώνησε; —Υποθέτω πως θα πρόκειται περί φάρσας. Μία φωνή ρώτησε: «Είσαθε η λαίδη Έντγκαρ; Αποκρίθηκα: «Ναί». Κι' άκουσα γέλια απ' την άλλη άκρη του σύρματος. Γι' αυτό έκλεισα την γραμμή.

—Βγήκαμε απ' το σπίτι για να τηλεφωνήσετε;

—Όχι βέβαια.

—Πόσον καιρό λείψατε απ' το τραπέζι;

—Τρία λεπτά περίπου.

Το τελευταίο πλήγμα ήταν καιριο για τον Ζάπ. Δεν πίστευε ούτε λέξη από όσα του είχε πη ή καλλιτέχνις. Αφοῦ έλαβε όμως την κατάθεσή της, δεν μπορούσε να κάνει τίποτα προτού εξακριβώσει την αλήθεια των λεγομένων της.

Κι' έφυγε.

Κι' εμείς αποχαριετήσαμε την λαίδη Έντγκαρ, που κράτησε τον Πουαρώ.

—Κύριε Πουαρώ, μοι κάνετε μία χάρη;

—Ευχαρίστως, κυρία μου.

—Τηλεγραφήστε εκ μέρους μου στον δούκα του Μέρτον, στο Παρίσι. Μένει στο «Οτέλ Κριγιόν». Πρέπει να μάθει τι συνέβη και διατάξω να του τηλεγραφησω έγω. Για μία-δυό βδομάδες, πρέπει να παίξω τον ρόλο της βαρυνπενθούσης χήρας.

—Είναι περιττόν να του τηλεγραφήσουμε, κυρία μου. Οι έφημερίδες του Παρισιού ασφαλώς θα γράφουν για το έγκλημα.

—Κ. Πουαρώ, τίποτα δεν σας ξεφεύγει! Είναι στ' αλήθεια πιό φρόνιμο να μη στείλουμε τηλεγράφημα. Πρέπει να σταθώ στο ύψος των περιστάσεων και να διατηρήσω μία σχετική αξιοπρέπεια στην χηρεία μου, αφοῦ όλα όσα με άφορούν κανονίζονται. Θα είναι ασφαλώς πρόπον να παραστώ στην κηδεία. Τι λέτε εσείς, κ. Πουαρώ;

—Πρέπει πρώτα να πάτε στον άνακριτή.

—Έχετε πάντα δίκιο.

Και πρόσθεσε κατόπιν σκέψεως: —Αντιπαθώ αυτόν τον Ινσπέκτορ της Σκότλαντ-Γιάρντ! Δεν ξέρετε πόσο με τρομάζει! Κύριε Πουαρώ;...

—Κυρία μου;

—Τι τύχη, δεν συμφωνείτε, που άλλαξα γνώμη και πήρα απόφαση να παραστώ στο δείπνο την τελευταία στιγμή!

Ο Πουαρώ διευθυνόταν προς την πόρτα. Ακούγοντας αυτή την φράση, έκανε μεταβολή:

—Πώς είπατε, κυρία μου; Αλλάξατε γνώμη;

—Ήθελα να μην πάω... Όλο το άπνευμα είχα φοβερό κεφαλόπονο...

Ο Πουαρώ ξεροκατάπιε:

—Και... το είπατε αυτό σε κανέναν;

—Ναί. Πήραμε τσάι ολόκληρη παρέα κι' ήθελαν να μοι δώσουν να πιω ένα κόκτεϊλ. Αρνήθηκα, λέγοντας πως το κεφάλι μου πηγαίνει να σπάσει κι' είπα στους φίλους μου πως θα έπείστρεψα στο σπίτι μου και δεν θα πήγαινα στο δείπνο.

—Και για ποιο λόγο άργότερα άλλαξα γνώμη;

—Ή «Έλλισ μοῦκανε την παρατήρηση πως δεν μπορούσα ν' άρνηθώ, γιατί ο γέρο λόρδος Μόνταγκιου είναι σπ-

Ένα στιλέτο στο λαιμό

μαίνουσα προσωπικότης που θίγεται με τό παραμικρό. Στην αρχή, άρνήθηκα άπολύτως ν' άκούσω την Έλλισ, άργότερα όμως υπέκυφα και πήγα στο δείπνο.

—Πολλά της χρωστάτε της Έλλισ, κυρία μου, είπε σοβαρά ο Πουαρώ.

—Σας πιστεύω, κ. Πουαρώ! Έλλισ! φώναξε.

Η καμαριέρα ήρθε απ' το διπλανό δωμάτιο.

—Ο κ. Πουαρώ με συγχάριε που άκολουθήσα την συμβουλή σου και πήγα στο δείπνο χθές το βράδυ.

—Δεν άφελει σε τίποτα να μην κρατά κανείς τις υποσχέσεις του, μυλαίδη. Έσείς το συνηθίζετε αυτό και πολλοί είναι που δεν σας το συγχωρούν, άποκρίθηκε η καμαριέρα.

Η Τζέην πήρε το καπέλλο που πρόβαρε όταν μήκαμε και τώβαλε στο κεφάλι της.

—Συχαίνομαι τα μαῦρα! άναστέναξε, δεν μοι πάνε καθόλου! Μία χήρα όμως που σέβεται τον έαυτό της, πρέπει να φέρη το πένθος του συζύγου της. Έλλισ, όλα αυτά τα καπέλλα είναι φριχτά! Τηλεφωνήστε σε άλλη καπελλού!

Ο Πουαρώ κι' έγω βγήκαμε άθόρυβα απ' το δωμάτιο.

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΤΟΥ ΔΟΛΟΦΟΝΗΘΕΝΤΟΣ

Έπέμρωτο να ξαναδοῦμε τον Ζάπ. Υστερα από μία ώρα, ξανάρθε στο ξενοδοχείο μας και πετώντας το καπέλλο του είπε πως τον κατέτρεχε η κακοτυχία.

—Συνεχίζετε τις έρευνές σας; ρώτησε ο Πουαρώ με συμπάθεια.

—Μάλιστα. Μα και άν ήταν δυνατόν να κατηγορήσω δεκαπέντε άτομα επί ψευδομαρτυρία, η λαίδη Έντγκαρ δεν διέπραξε το έγκλημα. Σας άμολογώ, κ. Πουαρώ, πως δεν το περίμενα αυτό! Έκ πρώτης όψεως, φαινόταν πως κανείς άλλος απ' την λαίδη Έντγκαρ δεν ήταν δυνατόν νάχη σκετώσει τον λόρδο Έντγκαρ. Μόνο εκείνη έχει λόγους.

—Δεν συμφερίζομαι την γνώμη σας, συνεχίστε όμως.

—Σημειώστε πως περίμενα μία άποιαδήποτε σκηνοθεσία. Αυτοί οι θεατρίνοι υποστηρίζονται μεταξὺ τους. Έδώ όμως τα πράγματα διαφέρουν ολωσδιόλου. Οι χθεσινοί καλεσμένοι του λόρδου Μόνταγκιου είναι προσωπικότητες και κανείς δεν σχετιζόταν με την καλλιτέχνηδα. Πολλοί μάλιστα ούτε καν την γνωρίζαν. Άρα, δεν μπορεί ν' άμβισβητηθῇ η κατάθεσή των. Έλπίζα να μάθω πως άπουσίασε μισή ώρα περίπου... με οίσοδήποτε πρόσχημα... να πουνητραρισθῇ, λόγου χάριν.

—Ε λοιπόν, όχι! Βγήκε μία στιγμή ν' άπαντήση σε μία τηλεφωνική πρόσκληση, όπως μας εξήγησε κι' η ίδια.

—Ο μάιτρ ντ' οτέλ την συνόδευε κι' άκουσε τις άπαντήσεις της. Κι' έδώ ά-

κόμα, μās είπε την αλήθεια. Παράξενη, αυτή η τηλεφωνική φάρσα...

—Παράξενη, αλήθεια. Άνδρας ή γυναίκα τηλεφώνησε;

—Η λαίδη υποθέτει πως θα είναι γυναίκα.

—Αυτό είναι παράξενο, είπε σκεπτικώς ο Πουαρώ.

—Ας αφήσουμε αυτή την λεπτομέρεια, είπε ο Ζάπ. Έχομε κάτι πιό σοβαρό. Η βραδυά πέρασε άκριβώς όπως μās είπε η λαίδη. Έφθασε στις 8 και 45' κι' έπέστρεψε στις 11 και 45' στο ξενοδοχείο. Ρώτησα τον σωφέρ του Ντσίμλερ καθώς και το προσωπικό του «Σαβόι Ότέλ»: οι καταθέσεις συμπίπτουν.

—Τότε, δεν χωρεί συζήτηση.

—Κι' εκείνοι που την είδαν στο μέγαρο του Ρήτζεντ Γκέιντ; Όχι μόνο ο μάιτρ ντ' οτέλ, αλλά κι' η γραμματέως του λόρδου Έντγκαρ. Κι' οι δυό τους όρκίζονται εις ό,τι έχουν ιερό πως η λαίδη Έντγκαρ έπείσκέφθη τον κύριό τους την δεκάτη έσπερινή.

—Πόσον καιρό είναι ο μάιτρ ντ' οτέλ στο μέγαρο;

—Έξη μήνες.

—Αν και είνε όμως στην ύπηρεσία του λόρδου Έντγκαρ έξη μήνες, δεν μπορεί ν' άναγνωρίση την λαίδη Έντγκαρ, γιατί δεν την είχε ξαναδῇ!

—Την άναγνώρισε απ' τις φωτογραφίες της που έχουν δημοσιεύσει οι έφημερίδες. Πάντως, η γραμματέως την γνώριζε. Είναι 5-6 χρόνια στην ύπηρεσία του λόρδου Έντγκαρ και μόνη αυτή καταθέτει άπολύτως θετικά.

—Ας έπιθυμούσα πολύ να την συναντήσω.

—Πάμε τώρα. Άν θέλετε, άς έρθη κι' ο κ. Χάστινξ, είπε ο Ζάπ. Ο φόνος αυτός μοι θυμίζει την υπόθεση Έλίζαμπετ Κάννινγκ. Την θυμάστε; Καμιά είκοσαριά μάρτυρες βεβαίωσαν πως είδαν την τσιγγάνα Μαίρη Σκουάιρς σε δυό διαφορετικές πόλεις. Κι' άξιόπιστοι μάρτυρες άκόμα! Σημειώστε πως η τσιγγάνα αυτή ήταν τόσο άσκημη που δεν θα μπορούσε κανείς να την πάρη για καμιά άλλη! Το μυστήριο δεν διαλευκάνθηκε ποτέ. Έδώ, ξαναβρίσκω δυό όμιλους ανθρώπων πρόθυμους να όκιστούν πως η ίδια νυνάκα βρισκόταν την ίδια στιγμή σε δυό διαφορετικά μέρη. Ποιοι να λένε την αλήθεια;

—Δεν θα είναι δύσκολο να το άνακαλύψουμε!

—Η γραμματέως, μίς Κάρολ, γνωρίζει πολύ καλά την λαίδη Έντγκαρ. Έζησαν μήνες υπό την ίδια στέγη. Άδύνατον να γελασθῇ.

—Αυτό θα το μάθουμε σύντομα.

—Ποιός είναι ο κληρονόμος του τίτλου; ρώτησα.

—Ένας άνεμψός, ο λοχαγός Ρόναλντ Μάρε. Ένας νέος σπάταλος, καθώς έμαθα.

—Σύμφωνα με την γνώμη του Ιατροφικαστοῦ, ποιά όρα άκριβώς πέθανε το θῦμα; ρώτησε ο Πουαρώ.

—Λέν θα μπορούσαμε να μάθουμε άκριβώς, προτού γίνη η νεκροψία. Η δεκάτη έσπερινή είναι η όρα που συμφωνεί με την κατάθεση του προσωπικού του μεγάρου. Στις έννῆά παρά λίνα λεπτά, ο λόρδος Έντγκαρ σηκώθηκε απ' το τραπέζι του νιά να πάνε στο γραφείο του όπου ο μάιτρ ντ' οτέλ του είχε πάει ούτσκι με σόδα. Στις έντεκα, προτού πάν να κοιμηθῇ, ο ίδιος ύπνρπέτος διαπίστωσε πως το πόδι του σαλονιού ήταν σβυσμένο... Άρα, ο

λόρδος Έντγκαρ θα είχε ήδη δολοφονηθῇ. Άλλοιώς, δεν θα μένε στα σκοτεινά.

Ο Πουαρώ κούνησε δύσπιστα το κεφάλι του.

Σε λίγο, μπαίναμε στο μέγαρο, του όποιου ήταν κλεισμένα τώρα τα παντζούρια.

Ο ώραιος ύπνρπέτης ήρθε να μās άνοίξη την πόρτα.

Ο Ζάπ μπήκε πρώτος και τον ακολουθήσαμε, ο Πουαρώ κι' έγω. Ο μάιτρ ντ' οτέλ, όρθιος κοντά στην πόρτα που άνοιγε άριστερα, δεν είδε στην αρχή τον Πουαρώ που βρισκόταν δεξιά του και που έκρυβε το ύψηλό του παράστημα. Ξαφνικά, όταν προχωρήσαμε στο γάλλ, άκουσα την λαχανιασμένη άναπνοή του μάιτρ ντ' οτέλ. Στράφηκα ζωηρά προς το μέρος του κι' άντελήφθη πως κύτταζε τον Πουαρώ με φρίκη.

Ο Ζάπ μπήκε στην τραπεζαρία, δεξιά μας.

—Άλτον, είπε στον μάιτρ ντ' οτέλ, να μοι ύπνρθυμίσης άκριβώς ό,τι συνέβη. Στις δέκα ήρθε η κυρία, δεν είναι έτσι;

—Η λαίδη Έντγκαρ; Μάλιστα, κύριε.

—Πώς την άναγνώρισε; ρώτησε ο Πουαρώ.

—Μοι είπε το όνομά της, κύριε. Είχα δῇ, άλλωστε την φωτογραφία της στις έφημερίδες. Την είδα και στο θέατρο.

—Πώς ήταν ντυμένη; ρώτησε ο Πουαρώ.

—Μαῦρα, κύριε. Μαῦρο άπογευματινό φόρεμα και μαῦρο καπέλλάκι. Ένα μαργαριταρένιο κολλιέ και γκριζα γάντια.

Ο Πουαρώ κύτταζε τον Ζάπ έρωτηματικά.

—Τουαλέττα έσπερίδος από λευκό ταφτά και κάπα από λευκή έρμινα, είπε ο ντέκτειβ.

Ο μάιτρ ντ' οτέλ συνέχισε την διήγηση του που συμφωνούσε με όσα μās είχε ήδη πῇ ο Ζάπ.

—Δεν ήρθε άλλος έπισκέπτης να δῇ τον κύριό σου; ρώτησε ο Πουαρώ.

—Όχι, κύριε.

—Πώς ήταν κλεισμένη η έξώπορτα; —Με κλειδαριά «Γιάλε» και συνήθως τριπλανάσιω, στίς έντεκα περίπου, έβαλα τον σύρτη... Χθές το βράδυ όμως, καθώς η μίς Γεραλδίνια βρισκόταν στην Όπερα, δεν έβαλα τον σύρτη.

—Και πως βρήκες την πόρτα σήμερα το πρωί;

—Ήταν βαλμένος ο σύρτης, κύριε. Η μίς Γεραλδίνια φαίνεται πως έκλεισε έπιστρέφοντας.

—Έξερετε ποιά ώρα έπέστρεψε;

—Δώδεκα παρά τέταρτο περίπου.

—Πώς μπήκε;

—Η πόρτα άπόξω άνοίγει μόνο με κλειδί. Άπό μέσα, άρκει να γυρίσης το πόμολο.

—Πόσα κλειδιά υπάρχουν;

—Ο λόρδος Έντγκαρ είχε ένα. Ένα άλλο βρισκόταν στο έπιπλο του γάλλ, εκείνο που χρησιμοποίησε η μίς Γεραλδίνια χθές το βράδυ. Αυτά είναι όλα.

—Μέσα στο σπίτι, άλλος δεν έχει κλειδί;

—Όχι, κύριε, η μίς Κάρολ χτυπά πάντα το κουδούνι.

Ο Πουαρώ δεν ήθελε να μάθ τίποτε άλλο και πήγαμε εις συνάντησιν της γραμματέως. Την βρήκαμε στο πρώτο πάτωμα, να γράφη καθισμένη μπροστά σ' ένα μεγάλο γραφείο.

Η μίς Κάρολ ήταν σαρανταπεντάρα περίπου, με πρόσωπο που φανέρωνε έξυπνάδα. Τα ξανθά μαλλιά της είχαν άρχισι να άσημώνονται και πίσω απ' τα γυαλιά της έλαμπαν δυό γαλανά μάτια, πολύ ζωηρά. Όταν μίλησε, άναγνώρισα την διαυγή φωνή που μόυχε άπαντήσει στο τηλέφωνο.

—Κύριε Πουαρώ, είπε ύστερα απ' τις συστάσεις που έκανε ο Ζάπ, με σας ώρισε ο κύριός μου το χθεσινό ραντε-βού;

—Άκριβώς, δεσποινίς.

—Ινσπέκτορ, πως μπορώ να σας έξυπνηρήσω;

—Άπαντώντας σε μία έρώτησή μου, δεσποινίς: Είσαθε άπολύτως βεβαία πως η λαίδη Έντγκαρ ήρθε έδώ χθές βράδυ;

—Άκριβώς, δεσποινίς.

—Είσαθε άπολύτως βεβαία πως η λαίδη Έντγκαρ ήρθε έδώ χθές βράδυ;

—Άπαντώντας σε μία έρώτησή μου, δεσποινίς: Είσαθε άπολύτως βεβαία πως η λαίδη Έντγκαρ ήρθε έδώ χθές βράδυ;

—Άπαντώντας σε μία έρώτησή μου, δεσποινίς: Είσαθε άπολύτως βεβαία πως η λαίδη Έντγκαρ ήρθε έδώ χθές βράδυ;

—Άπαντώντας σε μία έρώτησή μου, δεσποινίς: Είσαθε άπολύτως βεβαία πως η λαίδη Έντγκαρ ήρθε έδώ χθές βράδυ;

—Άπαντώντας σε μία έρώτησή μου, δεσποινίς: Είσαθε άπολύτως βεβαία πως η λαίδη Έντγκαρ ήρθε έδώ χθές βράδυ;

—Άπαντώντας σε μία έρώτησή μου, δεσποινίς: Είσαθε άπολύτως βεβαία πως η λαίδη Έντγκαρ ήρθε έδώ χθές βράδυ;

—Άπαντώντας σε μία έρώτησή μου, δεσποινίς: Είσαθε άπολύτως βεβαία πως η λαίδη Έντγκαρ ήρθε έδώ χθές βράδυ;

—Άπαντώντας σε μία έρώτησή μου, δεσποινίς: Είσαθε άπολύτως βεβαία πως η λαίδη Έντγκαρ ήρθε έδώ χθές βράδυ;

—Άπαντώντας σε μία έρώτησή μου, δεσποινίς: Είσαθε άπολύτως βεβαία πως η λαίδη Έντγκαρ ήρθε έδώ χθές βράδυ;

—Άπαντώντας σε μία έρώτησή μου, δεσποινίς: Είσαθε άπολύτως βεβαία πως η λαίδη Έντγκαρ ήρθε έδώ χθές βράδυ;

—Άπαντώντας σε μία έρώτησή μου, δεσποινίς: Είσαθε άπολύτως βεβαία πως η λαίδη Έντγκαρ ήρθε έδώ χθές βράδυ;

—Άπαντώντας σε μία έρώτησή μου, δεσποινίς: Είσαθε άπολύτως βεβαία πως η λαίδη Έντγκαρ ήρθε έδώ χθές βράδυ;

—Άπαντώντας σε μία έρώτησή μου, δεσποινίς: Είσαθε άπολύτως βεβαία πως η λαίδη Έντγκαρ ήρθε έδώ χθές βράδυ;

—Άπαντώντας σε μία έρώτησή μου, δεσποινίς: Είσαθε άπολύτως βεβαία πως η λαίδη Έντγκαρ ήρθε έδώ χθές βράδυ;

—Άπαντώντας σε μία έρώτησή μου, δεσποινίς: Είσαθε άπολύτως βεβαία πως η λαίδη Έντγκαρ ήρθε έδώ χθές βράδυ;

—Άπαντώντας σε μία έρώτησή μου, δεσποινίς: Είσαθε άπολύτως βεβαία πως η λαίδη Έντγκαρ ήρθε έδώ χθές βράδυ;

—Άπαντώντας σε μία έρώτησή μου, δεσποινίς: Είσαθε άπολύτως βεβαία πως η λαίδη Έντγκαρ ήρθε έδώ χθές βράδυ;

—Άπαντώντας σε μία έρώτησή μου, δεσποινίς: Είσαθε άπολύτως βεβαία πως η λαίδη Έντγκαρ ήρθε έδώ χθές βράδυ;

—Άπαντώντας σε μία έρώτησή μου, δεσποινίς: Είσαθε άπολύτως βεβαία πως η λαίδη Έντγκαρ ήρθε έδώ χθές βράδυ;

—Άπαντώντας σε μία έρώτησή μου, δεσποινίς: Είσαθε άπολύτως βεβαία πως η λαίδη Έντγκαρ ήρθε έδώ χθές βράδυ;

—Άπαντώντας σε μία έρώτησή μου, δεσποινίς: Είσαθε άπολύτως βεβαία πως η λαίδη Έντγκαρ ήρθε έδώ χθές βράδυ;

—Άπαντώντας σε μία έρώτησή μου, δεσποινίς: Είσαθε άπολύτως βεβαία πως η λαίδη Έντγκαρ ήρθε έδώ χθές βράδυ;

—Άπαντώντας σε μία έρώτησή μου, δεσποινίς: Είσαθε άπολύτως βεβαία πως η λαίδη Έντγκαρ ήρθε έδώ χθές βράδυ;

—Άπαντώντας σε μία έρώτησή μου, δεσποινίς: Είσαθε άπολύτως βεβαία πως η λαίδη Έντγκαρ ήρθε έδώ χθές βράδυ;

—Άπαντώντας σε μία έρώτησή μου, δεσποινίς: Είσαθε άπολύτως βεβαία πως η λαίδη Έντγκαρ ήρθε έδώ χθές βράδυ;

—Άπαντώντας σε μία έρώτησή μου, δεσποινίς: Είσαθε άπολύτως βεβαία πως η λαίδη Έντγκαρ ήρθε έδώ χθές βράδυ;

—Άπαντώντας σε μία έρώτησή μου, δεσποινίς: Είσαθε άπολύτως βεβαία πως η λαίδη Έντγκαρ ήρθε έδώ χθές βράδυ;

—Άπαντώντας σε μία έρώτησή μου, δεσποινίς: Είσαθε άπολύτως βεβαία πως η λαίδη Έντγκαρ ήρθε έδώ χθές βράδυ;

—Άπαντώντας σε μία έρώτησή μου, δεσποινίς: Είσαθε άπολύτως βεβαία πως η λαίδη Έντγκαρ ήρθε έδώ χθές βράδυ;

—Άπαντώντας σε μία έρώτησή μου, δεσποινίς: Είσαθε άπολύτως βεβαία πως η λαίδη Έντγκαρ ήρθε έδώ χθές βράδυ;

—Άπαντώντας σε μία έρώτησή μου, δεσποινίς: Είσαθε άπολύτως βεβαία πως η λαίδη Έντγκαρ ήρθε έδώ χθές βράδυ;

—Άπαντώντας σε μία έρώτησή μου, δεσποινίς: Είσαθε άπολύτως βεβαία πως η λαίδη Έντγκαρ ήρθε έδώ χθές βράδυ;

—Άπαντώντας σε μία έρώτησή μου, δεσποινίς: Είσαθε άπολύτως βεβαία πως η λαίδη Έντγκαρ ήρθε έδώ χθές βράδυ;

—Άπαντώντας σε μία έρώτησή μου, δεσποινίς: Είσαθε άπολύτως βεβαία πως η λαίδη Έντγκαρ ήρθε έδώ χθές βράδυ;

—Άπαντώντας σε μία έρώτησή μου, δεσποινίς: Είσαθε άπολύτως βεβαία πως η λαίδη Έντγκαρ ήρθε έδώ χθές βράδυ;

—Άπαντώντας σε μία έρώτησή μου, δεσποινίς: Είσαθε άπολύτως βεβαία πως η λαίδη Έντγκαρ ήρθε έδώ χθές βράδυ;

—Άπαντώντας σε μία έρώτησή μου, δεσποινίς: Είσαθε άπολύτως βεβαία πως η λαίδη Έντγκαρ ήρθε έδώ χθές βράδυ;

—Απ' την σύζυγό του, συμπληρώσε η μίς Κάρολ.

—Πόσα κλειδιά έχει η έξώπορτα;

—Δεν άποκρίθηκε ζωηρά η γραμματέως. Ολόρδος Έντγκαρ είχε πάντα το ένα άπάνω του. Το άλλο έμενε στο έπιπλο του γάλλ, οὔτως ώστε όποιος έπρόκειτο να γυρίση άργά, τόπαιρνε.

—Άλλοτε ύπνρχε και τρίτο, τόχασε όμως ο λοχαγός Μάρε.

—Ο λοχαγός Μάρε έρχόταν συχνά έδώ;

—Μέχρι πρό τριών έτών, έμενε στο σπίτι.

—Γιατί έφυγε;

—Δεν ξέρω. Άσφαλώς γιατί δεν συνεννοῦνταν με τον θείο του.

—Πιστεύω, δεσποινίς, πως ξέρετε περισσότερα από όσα θέλετε να μās πῇτε, είπε ο Πουαρώ.

—Αφῃσε τα γυαλιά της άπάνω στο τραπέζι για να τον κυττάξη καλλιτερα.

—Δεν είμαι φλύαρος, κ. Πουαρώ.

—Διαδίδεται πως ο λόρδος Έντγκαρ ήταν μαλωμένος με τον άνεμψό του.

—Πάντως, τίποτα το σοβαρό δεν μεσολάβησε. Ο λόρδος Έντγκαρ είχε πολύ άνάποδο χαρακτήρα.

—Είναι άτομική σας έντύπωση;

—Δεν πρόκειται για μένα. Ποτέ δεν φιλονίκησα με τον λόρδο. Μοι είχε πάντα μεγάλη μπιστοσύνη.

—Όσο για τον λοχαγό Μάρε...

—Έξωφρενικός και σπάταλος, ο νέος ήταν βουτηγμένος στα χρέη. Μαζί με τον θείο του είχαν κι' άλλους λόγους να είναι μαλωμένοι τους όποιους όμως δεν γνωρίζω.

(Περὶ λήψης
τῶν προηγουμένων)

Ὁ Τζίμ Λαίητον παντρεύτηκε τὴν Ἑβελιν Προτέρω. Μισὴ ὥρα μετὰ τὸν γάμο αὐτὸς καὶ ὁ ἐξάδελ-
φός του Τζάκ Λαίητον ποὺ ἦσαν ἀχώ-
ριστοι, ἀνακαλούνται στὸν πόλεμο ὅπου
ὑπηρετοῦν ὡς ἀξιωματικοί. Μιὰ ἐβδομά-
δα ἀργότερα ἐξαφανίζονται καὶ οἱ δύο.
Περνοῦν δέκα χρόνια. Ἡ Ἑβελιν
Λαίητον σκέπτεται ὅτι ἴσως θὰ ἔπρεπε
νὰ ξαναπαντρευτῇ.

Ὁ ταγματάρχης Μάννινγκ, ἐπὶ νομα-
ζόμενος ἀπὸ τοὺς φίλους του «Πίθηκος»
συναντᾷ σ' ἓνα γερμανικὸ χωριὸ μὴ
δραδὺ καταιγίδος κάποιον Γερμανὸ χω-
ρικὸ μισσηλίθιο καὶ μουγκὸ καὶ τὸν προ-
σκαλεῖ νὰ μετακινήσουν ἓνα δένδρο ποὺ
φράζει τὸν δρόμο τοῦ αὐτοκινήτου του.
Ἐνα μεγάλο κλαδί χτυπᾷ κατακέφαλα
τὸν Γερμανὸ καὶ ὁ Μάννινγκ μένει κα-
τάπληκτος ὅταν ἀνασηκώνοντας τὸν πλη-
γωμένο ποὺ ἔχει σωριασθῇ καταγής, τὸν
ἀνοίσει νὰ τοῦ λέγῃ: «Ἐ Πίθηκε, σπου-
δαία ὀδία τί λές κι' ἐσύ;» καὶ λιποθυμᾷ
πάλι. Ὁ Μάννινγκ τὸν μεταφέρει σπίτι
του καὶ ὅταν αὐτὸς συνέρχεται τοὺς λέ-
γει ὅτι εἶναι ὁ Λαίητον. Δὲν θυμᾶται
ὅμως πᾶς ἂν εἶνε ὁ Τζίμ ἢ ὁ Τζάκ.

Ὁ ταγματάρχης Μάννινγκ γράφει μιὰ
ἐπιστολὴ στὴν ἐξαδέλφη τῆς γυναίκας
του, τὴν Ἑβελιν ἣ ὁποία εἶναι σύζυγος
τοῦ Τζίμ Λαίητον καὶ τῆς ἐξηγεῖ τὸ
καταπληκτικὸ γεγονός τῆς ἐμφάνισής
αὐτοῦ ἀπὸ τοὺς δύο Λαίητον. Ὑστερα
πηγαίνει σπίτι τῆς καὶ συζητοῦν.

Στὸν πύργο τοῦ Λαίητον ὅπου κα-
τοικεῖ ὁ γέρος σέρ Κότερελ, Λαίητον,
παππούς τοῦ Τζίμ καὶ τοῦ Τζάκ, μα-
ζεύονται ὅλοι γιὰ ν' ἀποδείξῃ ὁ νεοεμ-
φανισθεὶς τὴν ταυτότητά του, τὴν ὁποία
διαμφισβητεῖ ὁ Κότερ. Ἀμπερ, ἀνεψιὸς
τοῦ σέρ Κότερελ, ὁ ὁποῖος θὰ χάσῃ
τὴν μεγάλη κληρονομία τοῦ θεῖου του
ἂν ὁ ξένος ποὺ ἱσχυρίζεται ὅτι εἶναι
ὁ Λαίητον εἶναι πράγματι ἓνας ἀπὸ
αὐτοὺς. Ἡ ἐξέτασις τοῦ Λαίητον
ἔνεται καὶ ὅλοι σιγά-σιγά ἐκτός τῶν
Ἀμπερ φασαῖα, ἀρχίζουν νὰ πείθονται
ὅτι ἔχουν ἀντίκρου τὸν πραγματικὸν
Λαίητον. Καὶ περισσότερο ἀπ' ὅλους ὁ
παππὸς του, σέρ Κότερελ, ὁ ὁποῖος φω-
νάζει ὅτι εἶναι βέβαιος ὅτι ὁ Λαίητον
εἶναι ἐγγονὸς του. Ἡ Ἑβελιν ταραγμέ-
νη σηκώνεται καὶ φεύγει. Τὴν συνοδεύει
ὁ Μάννινγκ ποὺ τὴν πάγει μετὰ τὸ αὐτο-
κίνητό της ὡς τὸ σπίτι της. Σὲ λίγο ἔ-
να τηλεφώνημα ἔρχεται νὰ ἐπαυξήσῃ τὴν
ἀγωνία της. Εἶναι ὁ Λαίητον, ὁ ὁποῖος
ζητᾷ νὰ τῆς μιλήσῃ. Ἡ Ἑβελιν, τοῦ
δίνει ραντεβού γιὰ ἄλλη μέρα σπίτι της.

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ
ΤΑΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟ.
ΡΗΜΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙ
ΤΣΙΑ ΟΥΕΝΤΟΥΟΡΟ

Ὁ Λαίητον πηγαίνει τὴν ἄλλη μέρα
καὶ βρίσκει τὴν Ἑβελιν τὴν βάζει νὰ
καθίσῃ κοντά του καὶ τῆς μιλά γιὰ τὴν
περιπέτειά του. Κατόπιν ἡ ὁμιλία ἔρχε-
ται στὴν χθεσινὴ ἐξέτασι. γελώντας ὁ
Λαίητον τῆς μιλά γιὰ τὴν σκηνὴ ποὺ
ἔγινε μετὰ τὴν ἀναχώρησή της. Ὁ πα-
ππὸς του θριαμβεύει ἐναντίον τοῦ Ἀμπερ
καὶ αὐτὸ τὸν εὐχαρίστησε ἐξαιρετικά.

9. (Ἡ συνέχεια)

δ' ἐν' μπορῶ νὰ χωνέψω τοὺς
Ἀμπερ, εἶπε μὲ εὐκρίνεια ἡ
Ἑβελιν, μὰ τοὺς λυποῦμαι. Θὰ
τοὺς ἐλυποῦμην ἀκόμη περισσό-
τερο ἂν ἡ Σοφία δὲν ἦταν μιὰ κακα-
κάξα.

— Μοῦ φάνηκε ἐντελὴς ἀποκρουστικὴ.
Ποῦ πῆγε καὶ τὴν βρήκε ὁ Κότερ;
Ἡ Ἑβελιν ἐξέσπασε στὰ γέλια.
— Εἶναι μιὰ Μέντιπ-Φόλιντον.
— Τί θὰ πῇ αὐτό;

Τὸ βλέμμα τῆς Ἑβελιν πῆρε μιὰ ε-
ρωνικὴ λάμψη. Ἐνα λακκάκι σχεδιά-
σθηκε στὸ μάγουλό της. Ὁ πάγος εἶχε
σπάσει ὀριστικά.

— Πῶς θάθελα νὰ μπορούσαν νὰ σὰς
ἀκούσουν ἀπὸ κανένα μέρος ὁ Κότερ
καὶ ἡ συμβία του! Εἶναι καὶ οἱ δύο φο-
βερά ὑπερήφανοι γιὰ τὸ διπλὸ αὐτὸ ἐ-
πίθετο καὶ ἂς μὴν ἔχει κανένα τίτλο ἢ
οἰκογένεια Μέντιπ-Φόλιντον.

Ὁ Λαίητον ἄρχισε νὰ γελᾷ ἐπίσης
καὶ ρώτησε:

— Γι' αὐτὸ κρατοῦν τόση πόζα;
— Ναί! Οἱ δοῦκες ἐξαφανίζονται καὶ
οἱ μαρκήσιοι εἶναι ἐντελὴς ἀσημαντοὶ
συγκρινόμενοι μὲ τοὺς Μέντιπ-Φό-
λιντον. Ἄν ποτὲ, γίνετε φίλοι μὲ τὴ Σο-
φία, θὰ σὰς ἐξηγήσῃ ὅτι εἶναι πολὺ
κοινὸ νὰ εἶναι κανεὶς βαρῶνος. Ὅσο
γιὰ μένα δὲν μ' ἔχει σὲ καμμιὰ ὑπόλη-
ψη γιὰτὶ φορῶ κοντὰ φορέματα κι' ἐ-
κοψα τὰ μαλλιά μου. Ἐκεῖνη φορεῖ φι-
λέ. Ὅλα τὰ θηλυκὰ μέλη τῆς οἰκογε-
νείας Μέντιπ-Φόλιντον, φοροῦν φιλέδες,
κορσέδες καὶ φαρδύς φοῦστες. Αὐτὸ
ἀποτελεῖ παράδοσιν τῆς οἰκογενείας.

Ὁ Λαίητον δὲν γελᾷ πιά. Ζάρωσε
τὰ φρύδια του καὶ ρώτησε:

— Γιατὶ κόψατε τὰ μαλλιά σας;
Τὸν κῦτταξε εἰρωνικά καὶ ἀποκρι-
θηκε:

— Γιατὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι μιὰ Μέντιπ-
Φόλιντον. Καμμιὰ γυναίκα τῶρα πιά δὲν
ἔχει μακρὰ μαλλιά. Δὲν μπορείτε νὰ
φαντασθῆτε πόσο πρακτικὸ εἶναι. Ἄν

ἀλλάξῃ αὐτὴ ἡ μόδα, θὰ εἶναι ἀνόητο.
Καθὼς μιλοῦσε ἡ Ἑβελιν ἀντελήφθη-
κε ὅτι ἡ ἐπικίνδυνη στιγμή εἶχε περάσει.
Ὁ Λαίητον προχώρησε.

— Δὲν θὰ βάλετε τὰ ὑπόλοιπα λου-
λούδια σας στὸ νερό; τὴν ρώτησε μὲ τὴν
συγκρατημένη φωνή ποὺ εἶχε στὸ Λαίη-
τον Μάνορ.

Τοποθέτησαν τοὺς ναρκίσσους σ' ἓνα
βάζο καὶ ὁ Λαίητον πληροφόρησε τὴν
νέα γυναίκα ὅτι ὁ σέρ Κότερελ εἶχε
τροποποιήσει ἤδη τὴν διαθήκη του. Θέ-
λησε νὰ τὸ κάνει ἀμέσως, μολοντί ὁ
Γκρέγκορ προσπάθησε νὰ τὸν πείσῃ νὰ
περιμένῃ.

— Δὲν βλέπω γιὰ ποῖο λόγο ἔπρεπε
νὰ περιμένῃ καὶ βρίσκω ὅτι εἶχε δική
νὰ ἐνεργήσῃ χωρὶς ἀργοπορίες, δήλωσε
ἡ Ἑβελιν βάζοντας τὰ λουλούδια τῆς
ἐπάνω στὸ πιάνο.

— Ὑπῆρξε πολὺ γενναϊόδαρος σὲ δλα,
εἶπε ὁ Λαίητον. Θάθελα νὰ σὰς μιλή-
σω γι' αὐτό. Ἄνοιξε ἓναν λογαριασμὸ
στ' ὄνομά μου καὶ δείχτηκε τόσο ἀνοι-
χτοχέρης, ποὺ αὐτὸ μὲ στενοχώρησε
λίγο.

Ἡ Ἑβελιν τὸν κῦτταξε σοβαρά:
— Τί σκοπεῖτε νὰ κάμετε; Τὸν ρώ-
τησε.

Ἄν ἐκεῖνος διτάσσει, ὁ διαταγμὸς του
βάσταξε ὅσο καὶ μιὰ ἀστραπή.

— Εἶχα μιὰ παρατεταμένη συνομιλία
μὲ τὸν παππὸ μου καὶ μὲ τὸν θεῖο Χέν-
ρυ χθὲς τὸ βράδυ. Θέλω νὰ μελετήσω
τὰς νέας γεωπονικὰς μεθόδους καὶ νὰ
διαχειρισθῶ τὰ κτήματά μας. Αὐτὸ σκό-
πευε νὰ κάνῃ ὁ Τζίμ καὶ εἶμαι πεπεισμέ-
νος ὅτι εἶναι τὸ μόνον κατάλληλο πράγ-
μα γιὰ ν' ἀσχοληθῇ κανεὶς μὲ τίς ἰδιο-
κτησίες του. Ὁ θεῖος Χένρυ εἶναι ἀπο-
λύτως σύμφωνος μαζί μου, μὰ ὁ παππὸς
μου μοιάζει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τῆς
Γενείας του. Δὲν εἶναι ὁπαδὸς τῆς προό-
δου. Τέλος, τὸν πείσαμε. Θὰ ἐκεουαρ-
σθῶ δεκαπέντε μέρες προτοῦ ἀρχίσω,
γιατὶ βλέπετε, δὲν εἶμαι καθόλου συγ-
χροναίμενος καὶ πρέπει νὰ κερδίσω δέ-
κα χρόνια.

Χαμογέλασε σύντομα καὶ συνέχισε:
— Μοῦ ἔκοψαν δέκα χρόνια.
Ἡ φωνὴ τοῦ ἔδειχνε τόση πίκρα ποὺ ἡ
καρδιά τῆς Ἑβελιν σφίχτηκε. Ὑστερα
πρόσθεσε μ' ἐλαφρότερο τόνο:
— Ἐχετε κανένα σχεδιάγραμμα τῶν
δρόμων τοῦ Λονδίνου; Πρέπει νὰ βρῶ
μιὰ διέυθυνση γιὰτὶ ἔχω νὰ κάνω κά-
ποια ἐπίσκεψιν.

Ὅταν τοῦ ἔδωσε τὸν χάρτη, ὁ Λαίη-
τον τὸν ἀπλώσε στὸ πάτωμα καὶ ἄρχισε
νὰ τὸν κυττάζῃ.

Ἡ Ἑβελιν μὲ τὴν καρδιά γεμάτη
συμπόνια κῦτταξε τὰ βαρεῖα, ἀδέξια χέ-
ρια του, μὲ τὰ σπασμένα νύχια. Ἐξα-
φνα ὁ Λαίητον σήκωσε τὸ κεφάλι του
καὶ εἶπε μ' ἓναν μορφασμὸ παιδιάτικο:

— Εἶναι φρικτὰ τὰ χέρια μου, δὲν
εἶν' ἔτσι;

Ὑστερα διπλώσε τὸν χάρτη, σηκώθη-
κε καὶ εἶπε:

— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, καὶ σὰς εὐ-
χαριστῶ ἀκόμη ποὺ μοὶ ἐπιτρέπατε νὰ
ἔλθω. Ἐμπρός! πρέπει νὰ φύγω τῶρα.

Ἡ Ἑβελιν θυμόταν πόσο εἶχε ἐνθου-
σιασθῇ καὶ πόσο ἦταν εὐτυχισμένη ὅταν
τὸ ταχυδρομεῖο τῆς ἔφερε τὴν πρώτη ἐ-
πιστολὴ τοῦ Ζάκ. Στὴ μνήμη τῆς ξανάρ-
χοντας μερικὲς φράσεις ἀπὸ τὸ γράμμα
ἐκεῖνο:

«Δὲν ἀγάπησα καμμιὰ γυναίκα πρὶν
ἀπὸ σένα Ἑβελιν.... Δὲν φανταζόμουν
ὅτι θὰ μπορούσα ποτὲ ν' ἀγαπήσω
ἑσένα....»

Καὶ παρακάτω:

«Ἡ Λούση μοῦ ἔστειλε ἓνα χαριτωμέ-
νο γραμματάκι ποὺ σοὺ ἐσωκλείω»,

ΖΩΝΤΑΝΕΥΟΥΝ ΔΗ' ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

Ἡ Ἑβελιν τοῦ ἔτεινε τὸ χέρι τῆς κι'
ἐνοίωσε ἓνα δυνατό σφίξιμο ποὺ χαλα-
ρώθηκε τὴν ἴδια στιγμή. Καθὼς ὁ Λαί-
ητον διευθυνόταν πρὸς τὴν πόρτα, τοῦ
φώναξε:

— Ὁρεβουάρ, Τόνυ... Ἀπεφάσισα νὰ
σὰς φωνάζω Τόνυ.

ΕΝΑ ΟΝΟΜΑ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ὅταν ἡ πόρτα ἐκλείσει πίσω ἀπὸ τὸν
Λαίητον, ἡ Ἑβελιν ἐπέστρεψε στὸ δω-
ματίό της μὲ ὕφος σκεπτικὸ. Ἀφοῦ ἀλ-
λαξε τουαλέττα, πῆγε στὸ παράθυρο
καὶ ἄρχισε νὰ κυττάζῃ ἔξω. Διέκρι-
νε μιὰ σειρά σπιτιῶν γκριζών, ἓνα μέ-
ρος δρόμου γκριζοῦ, κι' ἓναν οὐρανὸ
συννεφιασμένον καὶ ὀμίχλωδον.

Εἶδε τὸν Λαίητον νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ
σπίτι καὶ ν' ἀπομακρύνεται μὲ βῆμα
βαστικόν. Ὅταν ἔστριψε τὴ γωνία, ἡ
Ἑβελιν ἐσπρώξε τὸ μικρὸ τραπέζακι μὲ
τὰ λουλούδια κοντὰ στὸν μπουφέ. Ὑστε-
ρα πῆρε τὸν ὁδηγὸ τῶν δρόμων τῆς πό-
λεως γιὰ νὰ τὸν ξαναβάλλῃ στὴ θέση
του. Ἐνα χαρτάκι ἔπεσε ἀπὸ μέσα. Τὸ
σήκωσε καὶ διάβασε ἓνα ὄνομα καὶ μιὰ
διέυθυνση, χαραγμένα μὲ ἓνα μεγάλο
ἀκανόνιστο γράψιμο:

! Πέρλα Πάλιζερ
ὁδὸς Μορνταίηλ 391

Ἡ Ἑβελιν τὸ κῦτταξε πολλὴ ὥρα.
Ὑστερα ἔκρυψε τὸν ὁδηγὸ σ' ἓνα συρ-
τάκι καὶ κάθησε σὲ μιὰ μεγάλη πολυ-
θρόνα, κοντὰ στὴ σόμπα, χωρὶς ν' ἀφή-
σῃ τὸ χαρτάκι.

Ἡ φωτιὰ σκόρπιζε μιὰ εὐχάριστη ζέ-
στη γύρω, καὶ ἡ Ἑβελιν ἐνοίωθε τὸν ἑ-
αυτὸ τῆς παγωμένο. Ὑστερα ἀπὸ πέν-
τε λεπτά, ἔσκυψε καὶ ἄφησε τὸ χαρτάκι
νὰ πέσῃ.... Γιὰ μιὰ στιγμή ἔμεινε κρε-
μασμένο ἐπάνω ἀπὸ τὰ κορμωμένα ξύλα
κι' ὕστερα τὸ παίχνιδισμα μιᾶς φλόγας
τόκανε στάχτη....

Ἡ Ἑβελιν κρῶνε γιὰτὶ εἶχε ὑπο-
στῇ ἓνα πλῆγμα. Εἶχαν περάσει ἀκρι-
βῶς δέκα χρόνια ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ εἶ-
χε δῇ τὴν διέυθυνση αὐτὴ στὴν ἐπικεφα-
λὴ μιᾶς ἐπιστολῆς ποὺ ἔφερε τὴν ὑπο-
γραφή Πέρλα Πάλιζερ.

Γονάτισε κι' ἀπλώσε τὰ χέρια τῆς
στὴ φωτιὰ. Ὅλα αὐτὰ ἦταν τώρα τόσο
μακρινά, μὰ τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη τῆς εἶ-
χαν κάνει τρομερὸ κακὸ. Εἶχε ἀρρα-
βωνιασθῇ πρὸ τριῶν ἡμερῶν μὲ τὸν
Τζάκ Λαίητον καὶ μόνον ἡ Λούση τὸ εἶ-
χε μάθει.

Ἡ Ἑβελιν θυμόταν πόσο εἶχε ἐνθου-
σιασθῇ καὶ πόσο ἦταν εὐτυχισμένη ὅταν
τὸ ταχυδρομεῖο τῆς ἔφερε τὴν πρώτη ἐ-
πιστολὴ τοῦ Ζάκ. Στὴ μνήμη τῆς ξανάρ-
χοντας μερικὲς φράσεις ἀπὸ τὸ γράμμα
ἐκεῖνο:

«Δὲν ἀγάπησα καμμιὰ γυναίκα πρὶν
ἀπὸ σένα Ἑβελιν.... Δὲν φανταζόμουν
ὅτι θὰ μπορούσα ποτὲ ν' ἀγαπήσω
ἑσένα....»

Καὶ παρακάτω:

«Ἡ Λούση μοῦ ἔστειλε ἓνα χαριτωμέ-
νο γραμματάκι ποὺ σοὺ ἐσωκλείω»,

Ἡ Ἑβελιν εἶχε διαβάσει δυὸ φορές
τὸ γράμμα τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ τῆς
προτοῦ ἀνοίξῃ τὸ γράμμα ποὺ ἦταν
ἐσώκλειστο — καὶ δὲν ἦταν τῆς Λούση!
Ἐπάνω-ἐπάνω εἶχε τὴν διέυθυνση: Ὁδὸς
Μορνταίηλ 391 καὶ στὸ τέλος ἔφερε
τὴν ὑπογραφή: «Πέρλα Πάλιζερ». Τὸ
σημείωμα αὐτὸ ἦταν ἓνα παράξενο ἀνα-
κάτωμα ὕβρεων, τρυφεροτήτων καὶ μόρ-
τικων ἐκφράσεων.

Μερικὰ ἀποσπάσματα ἐρχόνταν στὸ
μουαλὸ τῆς νέας γυναίκας:

«Φυσικά, ἂν τύλιξες μιὰ πλούσια κλη-
ρονόμο.... Καὶ ὅμως, Τζάκ, εἶχες ὀρκι-
σθῇ ὅτι μ' ἀγαποῦσες».

Καὶ κατέληγε:
«Μὴ νομίζεις πὼς λυποῦμαι, θὰ βρῶ
καμμιὰ ντουζίνα ἀνδρες ποὺ θάναί κα-

λύτεροι ἀπὸ σένα βέβαια».

Ἡ Ἑβελιν τράβηξε ἀπότομα τὰ χέρια
τῆς ἀπὸ τὴ φωτιὰ γιὰτὶ ἔκαιαν.

Ἄν ὁ Τζάκ δὲν ἦταν τόσο ἀφορημέ-
νος ὥστε νὰ σταλῇ κατὰ λάθος τὸ
γράμμα τῆς ἐρωμένης του ἀντὶ τοῦ
γράμματος τῆς Λούσης, ἡ Ἑβελιν θὰ
εἶχε παντρευτῇ ἐκεῖνον τὴν ἀνοίξῃ τοῦ
1915 καὶ ὄχι τὸν Τζίμ.

Τὸ κουδοῦνι τῆς ἐξώπορτας χτύπησε
καὶ ὅταν ἡ καμαριέρα εἰσήγαγε τὸν
σέρ Χένρυ Προτέρω, ἡ Ἑβελιν ἦταν ὀρ-
θια ἐμπρὸς στὴ φωτιὰ, λίγο χλωμὴ, μὰ
ἐτοιμὴ νὰ τὸν υποδεχθῇ εὐγενικά.

— Τί εὐχάριστη ἐκπλήξῃ! εἶπε.

— Εἶναι ἐκπλήξῃ; Εἶχα συνοδεύσει
τὸν Λαίητον στὴν πόλη καὶ τοῦ εἶπα νὰ
σὰς εἰδοποιήσῃ ὅτι θὰ ἔλθω. Ὑποθέτω
ὅτι θὰ τὸ ἔχασες.

— Ἔτσι φαίνεται.

Ὁ σέρ Χένρυ μπῆκε ἀμέσως στὸ θέ-
μα ποὺ ἦταν τὸ ἀντικείμενο τῆς ἐπισκέ-
ψεώς του.

— Πραγματικά, μικρούλα μου, ἐπιθυ-
μοῦσα πολὺ νὰ σὰς δῶ, γιὰτὶ χθὲς δὲν
μπόρεσα νὰ σὰς μιλήσω.

— Ναί, ἔσκασα χθές. Προτιμότερο νὰ
φεύγῃ κανεὶς παρὰ νὰ γίνετα γελοῖος
καὶ δὲν θὰ μπορούσα νὰ ὑπομείνω οὕτε
λεπτὸ περισσότερο, ὅσα συνέβησαν. Ὁ
Μάννινγκ φέρθηκε ἀπέναντί μου σὰν ἀγ-
γελος. Μὲ ἔφερε ἔξω ἐδῶ καὶ μὲ ἄφησε
νὰ κλάψω καθ' ὅλη τὴν διαδρομὴν.

Ὁ σέρ Χένρυ ἔσκυψε λίγο καὶ τὴν
χαϊδεψε στὸν ὄμο:

— Εἶναι τὸ μόνον ποὺ εἶχατε νὰ κάνετε,
παιδί μου. Αὐτὸ ἀκριβῶς μὲ φέρνει σ'
ἐκεῖνο ποὺ ἤθελα νὰ σὰς ρωτήσω: φύγα-
τε τόσο βιαστικά ποὺ κανεὶς ἀπὸ μᾶς
δὲν μπόρεσε νὰ σὰς ρωτήσῃ τί γνώμη
εἶχατε γιὰ ὅσα συνέβησαν.

Ἡ Ἑβελιν ἔμεινε σιωπηλή.

— Καταλήξατε, παραδεχόμενος χάριν,
σὲ κανένα συμπέρασμα, ἀγαπητὴ μου
μικρούλα;

Ἡ Ἑβελιν κάρφωσε ἐπάνω του τὸ
βλέμμα τῶν ἀστραφτερῶν καὶ λυπημέ-
νων ματιῶν τῆς.

— Θέλετε νὰ πῆτε ἂν ἀνεγνώρισα τὸν
ἀνδρα αὐτὸν ποὺ συνήντησα;

— Ὁχι, δὲν προχώρησα τόσο πολὺ.
Θέλησα νὰ πῶ ἀπλῶς αὐτὸ ποὺ σὰς ρώ-
τησα: Καταλήξατε σὲ κανένα συμπε-
ρασμα;

Ἡ Ἑβελιν δὲν ἀπάντησε, μὰ ἀφοῦ
κῦτταξε τὸν συνομιλήτῃ της ἓνα λεπτὸ,
ἀπέστρεψε μὲ ἀνυπομονήσῃ τὸ βλέμμα
τῆς λέγοντας:

— Δὲν καταλαβαίνω!

— Ἰσοῦ, συνέχισε μὲ γλυκύτητα ὁ
σέρ Χένρυ. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν σέρ Κότ-
τερελ καὶ τὴν κληρονομία του, δλα ἔ-
χουν κανονισθῇ, ὅσον ἀφορᾷ, ὅμως, ἔ-
σας.... δλα ἐκκρεμοῦν....

Τὰ μάγουλα τῆς Ἑβελιν πορφύρωθη-
καν ἐλαφρὰ καθὼς ἀπαντοῦσε:

— Ἄν δὲν καταλαβαίνω μόνον μου πό-
σο λεπτὴ εἶναι ἡ θέσις μου, δὲν θὰ μπο-
ροῦσε νὰ σὰς καταγγεῖ κανεὶς ὅτι
δὲν φροντίσατε νὰ μοὶ τὸ υποδείξετε....

«Ὁχι, ἔχω ἀδικο ποὺ σὰς μιλῶ ἔτσι γιὰ-
τί εἴσατε πολὺ καλὸς καὶ ἔρω ὅτι ἐπι-
τιμᾷς τὸν ἑαυτὸν μου».

Πῆγε στὸ παράθυρο κι' ἄρχισε νὰ
κυττάζῃ ἔξω.

θυμείτε να με βοηθήσετε. Καί όμως, αγαπητέ μου θεϊ, αν ξέρατε πόσο απελπιστικό είναι να βρίσκεται κανείς σε μία δύσκολη θέση, ν' ακούη όλα τα μέλη της οικογένειας να τὸ λέν και νὰ νιώθω θὴ ὅτι τὸν ἐξετάζουν με τὸ μικροσκοπιο. Αὐτὸ με κάνει ν' ἀναπνέω καὶ μοῦ δίνει τὴν ἐπιθυμία τῆς φυγῆς. Γι' αὐτὸ ἀν μᾶθετε ὅτι δραπέτευσα, μὴν ἐκπληγῆτε.

— Ο σὲρ Χένρυ ἄρχισε νὰ γελάει:

— Καὶ ποῦ θὰ πάτε;

— Στὴν Κολόν, φαντάζομαι με τὸν Μάννινγκ. Μὴν πῆτε, όμως, σὲ κανένα τίποτα, παρακαλῶ....

— Ο θεῖος τῆς φάνηκε ἐκπληκτός. — Υστερα παρετήρησε:

— Ἡ Λούση θὰ ἀναλάβῃ νὰ διαδώσῃ τὴν εἰδηση.

— Ἀφήστε τὴν νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει. Τότε πᾶς δὲν θάχῃ καμμιὰ σημασία.

— Καλά, καλά, ἀπήντησε ὁ σὲρ Χένρυ. Τώρα, ἀκούστε με, μικρούλα μου: Μιλῶ ἐντελῶς ἀμερόληπτα στὴν ὑπόθεσιν αὐτή, γιατί δὲν εἶδα ποτὲ τοὺς νέους Λαίητον ὅταν εἶχαν γίνει ἄνδρες πᾶς καὶ ὅταν ἦταν ἀκόμα ἐφηβοὶ τοὺς εἶχα γνωρίσει ἐλάχιστα. Ἐσείς, όμως, εἴχατε τίς καλύτερες σχέσεις μαζί τους ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα, προτοῦ ἀκόμα παντρευθῆτε τὸν Τζιμ. Καὶ όμως, δὲν ἀπαντήσατε στὴν ἐρώτηση ποῦ σὰς ἔθεσα. Θὰ ὑπάρχουν, ἀσφαλῶς, λεπτομέρειες ἐνδεικτικές, οἱ ὁποῖες δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέση με τὰ χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου καὶ με αὐτὸ ποῦ ἀνοιάζουν συνήθως «ὁμοιότητες». Π. χ. οἱ μικρὲς ἀσυναίσθητες χειρονομίες, ὁ τρόπος ποῦ σηκώνεται κανεῖς, ποῦ μπαίνει σ' ἕνα δωμάτιο, ποῦ ἀνταλλάσσει χειραψία κλπ. Αὐτὸ ἡθελα ἀκριβῶς νὰ σὰς ρωτήσω.

— Δὲν μπορῶ νὰ σὰς δώσω καμμιὰ ὀρισμένη ἀπάντηση ἀπὸ τὴν ἑρώτησιν. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι διαφορετικός καὶ ἀπὸ τὸν Τζιμ καὶ ἀπὸ τὸν Τζάκ. Δὲν μοιάζει οὔτε με τὸν ἕνα οὔτε με τὸν ἄλλο.

— Χμ! Ὑπάρχει καὶ κάτι ἄλλο, με συγχωρεῖτε ποῦ τὸ ἀναφέρω. Ὁ Λαίητον ἔχει μιὰ ἐξαιρετικὴ αυτοκυριαρχία, γὰρ, όμως, μόλις μῆκατε στὴ βιβλιοθήκη, λίγο ἔλειψε νὰ τὸν ἐγκαταλείψῃ ἡ ψυχραιμία του. Μικρούλα μου, πρέπει νὰ καταλλαβαίνετε τί σημαίνει αὐτό.

— Φοβοῦμαι ὅτι αὐτὸ δὲν σημαίνει τίποτα....

— Γιατί;

— Γιατί καὶ οἱ δύο.... καὶ οἱ δύο μ' ἀγαποῦσαν.

— Δὲν τὸ ἤξερα αὐτό.

— Ἡ ἑβελιν σήκωσε τὸ κεφάλι τῆς καὶ τὰ μάτια τῆς ἦσαν ὑγρά καθὼς ἀπαντοῦσε:

— Ἡ Λούση τὸ ἤξερε. Βλέπετε ὅτι δὲν τὰ διηγείται ὅλα.

— Χμ! Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα ἐκμηδενίσαι ἐντελῶς ἐκεῖνο ποῦ θεωροῦσα ἐγὼ ὡς τὴν καλύτερη ἐνδειξη. Δὲν εἶθε πολὺ ὁμιλητικὴ, ἑβελιν. Ὅσο μὲν πέρσασε ἐλαφρὰ τὸ χέρι του στὸ μέτωπό του καὶ ρώτησε:

— Ποίος ἦταν ὁ πῶς ἀκατάστατος;

— Ὁ Τζάκ, ἀπήντησε ἡ ἑβελιν, προτοῦ κἂν σκεφθῇ ὅτι μιλοῦσε.

— Καὶ ἦταν ἐπίσης, χωρὶς ἄλλο, λίγο ἀπρόσεκτος;

— Ἀσφαλῶς, ὁ Τζάκ ἦταν ἀπρόσεκτος καὶ ἀκατάστατος. Ἀλλοῦς ἡ ἑβελιν δὲν θὰ διάβαζε ποτὲ τὸ γράμμα τῆς Πέρλας Πάλιζερ.

— Ὁ Τζιμ δὲν θάκανε ποτὲ λάθος στὸ γράμμα....

— Ἐξαφνὰ τῆς φάνηκε ὅτι ξανάβλεπε τὸ χαρτάκι ποῦ εἶχε ξεχασθῇ στὸ σχεδιάγραμμα τῶν δρόμων καὶ εἶπε ζωηρά:

Μορφές

ποῦ ζωντανεύουν

ἀπὸ τὸ παρελθόν

— Ἀγαπητέ μου θεῖ Χένρυ, τί μὰς ὠφελοῦν ὅλα αὐτά; Γιατί νὰ ξεθάβωμε ἐκεῖνα ποῦ πέθαναν; Ὁ ἄνδρας αὐτὸς δὲν εἶναι οὔτε ὁ Τζάκ, οὔτε ὁ Τζιμ. Εἶναι κάποιος ποῦ ἔζησε δέκα χρόνια μακριὰ ἀπὸ μᾶς, σ' ἕνα εἶδος ὁνείρου καὶ ξαναγύρισε ἐντελῶς διαφορετικός. Δὲν μποροῦμε νὰ ξαναβάλωμε τὰ πράγματα στὴ θέση ποῦ βρίσκονταν καὶ δὲ θὰ ὠφελοῦσε σὲ τίποτα νὰ τὸ ἐπιχειρήσωμε αὐτό. Καὶ ἂν ἀκόμα ἦταν δυνατό... δὲν θὰ ἤθελα νὰ τὸ κάνω. Δὲν ἔχω πᾶς τίποτα με τὸ παρελθόν. Ἐχει πεθάνει καὶ δὲ ζητῶ νὰ τὸ ἀναστήσω. Δὲ θέλω νὰ σκέπτομαι παρὰ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον. Καὶ μοῦ χρειάζεται καιρὸς, ὅπως καὶ σ' ἐκεῖνον ἄλλως τε. Δὲν καταλαβαίνετε ὅτι πρέπει πρῶτα νὰ συνέλθωμε καὶ νὰ ἀντιληφθῶμε ἀκριβῶς ποιοὶ εἴμαστε καὶ τί ζητοῦμε;

Πλησίασε κοντὰ του. Ἦταν ἐξαιρετικὰ ὡμορφῇ, με τὰ μάτια γεμάτα δάκρυα καὶ τὰ μάγουλα ὀλοπόρφυρα καθὼς συνέχισε:

— Ἐμποδίζετε τοὺς ὁλοὺς νὰ μᾶς πιέσουν, γιατί αὐτὸ ἀκριβῶς φοβοῦμαι περισσότερο ἀπ' ὅλα. Φοβοῦμαι μὴπως θελήσουν νὰ μᾶς ἐκβιάσουν νὰ πάρωμε ἀποφάσεις προτοῦ μάθωμε πῶς πρέπει νὰ ἐνεργήσωμε. Φροντίστε νὰ μᾶς ἀφήσουν ἥσυχους. Θὰ μποροῦσατε νὰ τὸ κάνετε αὐτό, ἂν τὸ θέλατε... Θὰ τὸ θελήσετε όμως;

— Ο σὲρ Χένρυ ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸν ὄμο τῆς.

— Ἀγαπητὸ μου παιδί, εἶπε ἀγαπητὸ μου παιδί....

— Θὰ τὸ θελήσετε, θὰ τὸ θελήσετε;

— Τὰ μάτια τῆς νέας γυναίκας ἦσαν γεμάτα ἰκεσία καὶ γλυκύτητα.

— Θὰ κάνω ὅ,τι μπορέσω. Εἶμαι πεπεισμένος, πιστέψτε το παιδί μου, ὅτι ἔχετε δίκην καὶ ὅτι ἐνεργεῖτε με φρόνηση. Εἶναι, όμως, εὐκολώτερο νὰ τὸ λέῃ κανεῖς παρὰ νὰ τὸ ἀποδείκνῃ. Δύσκολα ἐμποδίζει κανεῖς τίς οἰκογένειες ν' ἀνησυχοῦν.

— Θεῖ Χένρυ, εἶθε τόσο ἱκανός..... Ἐάν τὸ ἐπιθυμῆτε, εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ τὸ κατορθώσετε. Καὶ ἀφοῦ κρίνετε ὅτι ἔχω δίκην, θὰ χαρῆτε, ἂν τὸ κάνετε γιὰ μένα, ὅταν δῆτε ὅτι ὅλα θὰ νᾶνε καλά.

— Ἡ ἑβελιν ἔλεγε «θεῖ Χένρυ» μ' ἕναν τρόπο ἐξαιρετικὰ χαριτωμένο καὶ ὁ σὲρ Χένρυ δὲν ἦταν ἀναίσθητος. Χαίδεψε τὸν ὄμο τῆς ἀνεψιάς του καὶ ἐδήλωσε:

— Ὁ Μάννινγκ δὲ θὰ σὰς ἐνοχλήσῃ καὶ πιστεύω ὅτι μπορῶ νὰ ἀναλάβω ἐγὼ τὸν σὲρ Κόττερελ, γιὰ λίγον καιρὸ τοῦλάχιστον. Μόνον δὲν εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ μπορέσω νὰ ἐμποδίσω τὸν Κόττυ Ἀμποτ νὰ κηρύξῃ τὸν πόλεμο.

— Ἡ ἑβελιν ἄρχισε νὰ γελάει:

— Μοῦ φαίνεται ὅτι βλέπω τὸν Κόττυ με φτερά στὸ κεφάλι καὶ μ' ἕνα δόρυ.

— Ὅσο γιὰ τὴ Σοφία θὰ ἦταν μιὰ περίφημη τοξότρια.

— Ὑστερα ξανάγινε ἀπότομα σοβαρὴ καὶ ρώτησε:

— Πραγματικὰ ὁ Κόττυ σκοπεύει νὰ κηρύξῃ τὸν πόλεμο;

— Πραγματικὰ ὁ Κόττυ σκοπεύει νὰ κηρύξῃ τὸν πόλεμο;

— (Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές),

— Φοβοῦμαι ὅτι ναι, ἀπήντησε ὁ σὲρ Χένρυ....

□ □

— Ὅταν ἔφυγε, ἡ ἑβελιν τηλεφώνησε στὸν Μάννινγκ καὶ χαμογέλασε ἀκούοντας τὸν ἀπότομο μᾶλλον τρόπο με τὸν ὁποῖον ἐκεῖνος ἀπάντησε:

— Ἀλλοί!

— Εἶμαι ἐγὼ, πῆθε, ἡ ἑβελιν. Μιλάτε με μιὰ φωνὴ πῶς εὐγενική, σὰς παρακαλῶ.

— Λυποῦμαι γιὰ τὴ φωνή μου, μὰ δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτα, ἀπήντησε ἐκεῖνος μ' ἕναν τόνο βίαιο πάντοτε.

— Μάτς! ἔκανε ἡ ἑβελιν. Αὐτὸ εἶνε ἕνα φίλνι ποῦ σὰς στέλνω. Θὰ εἴσθε πῶς εὐγενικός τώρα;

— Χμ! Τί θέλετε;

— Τί δύσπιστος ποῦ εἴστε, πῆθε!

— Δὲν εἶναι δυσπιστία αὐτὸ ποῦ αἰσθάνομαι, εἶναι μιὰ πιθανότης βασιζομένη στὴν πείρα μου ὡς ἄνδρος πανδρεμένου. Ὅταν ἡ Λούση μοῦ μιλάει χαϊδευτικά, εἶναι γιατί θέλει νὰ μοῦ ζητήσῃ πάντοτε κάτι.

— Ὡρισμένως, εἴσθε πολὺ ἔξυπνος, πῆθε.

— Τέλος πάντων, τί θέλετε;

— Θέλω νὰ με πάρете μαζί σας στὴν Κολόν.

— Ὑψιστε Θεέ, γιατί;

— Χαμήλωσε τὴ φωνή τῆς καὶ ἀπήντησε:

— Θέλω νὰ δῶ τὴν Ἄννα Μπλούμ. Ἀκούσε τὸν Μάννινγκ νὰ σιγοσφυρίζῃ κι' ὑστερα νὰ ρωτᾷ:

— Ἄ! ἀλήθεια; Ἐ, λοιπόν, φεύγω αὐριο.... Μὰ ἔχετε διαβατήριο;

— Ὁ Πότ Οὐντερ θὰ κανονίσῃ τὸ ζήτημα αὐτό. Θὰ τοῦ τηλεφωνήσω τώρα... Καὶ ἡ θεῖς σας; Σὰς τοποθέτησαν;

— Ἀλλοῖμονο, ναί! Ἡ Λούση θὰ εὐχαριστηθῇ, μὰ ἐγὼ καθόλου. Θὰ εἶναι μιὰ πραγματικὰ καθιστικὴ δουλειά.

— Ἡ φωνὴ τοῦ Μάννινγκ γινόταν ὀλοένα πῶς ἀπότομη.

— Ἡ Λούση θὰ μείνῃ γοητευμένη, δήλωσε ἡ ἑβελιν με πεποίθησιν καὶ κρέμασε τὸ ἀκουστικό.

ΑΜΦΙΒΟΛΙΕΣ

Ἡ Λούση Μάννινγκ ἦταν καθισμένη σὲ μιὰ μεγάλη πολυθρόνα καὶ κεντοῦσε. Καθὼς τὸ χέρι τῆς πηγαίνοντο, τὸ φῶς μιᾶς ἡλεκτρικῆς λάμπας ἔκανε ν' ἀναπνέουν σπῆδες ἀπὸ τὰ δακτυλίδια τῆς.

— Ἐσείς, ἑβελιν, εἶπε, ὁ πῆθος ἦταν φρικτός σ' ὅλην αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν. Εἶμαι βεβαία ὅτι σοῦ διηγήθηκε πῶς τάχασα ἐντελῶς. Εἶμαι βεβαία.

— Τρυποῦσε με λύσσα τὸ ὕψος με τὴν βελόνα τῆς.

Ἡ ἑβελιν ποῦ καθόταν ἀπέναντί τῆς ἄρχισε νὰ γελάει. Τὸ κεφάλι τῆς ἀναπαύονταν σ' ἕνα πρᾶσινο μαξιλάρι, τοῦ ὁποῖου τὸ χρῶμα ἀνεδείκνυε περισσότερο τὸ χρυσάφι τῶν μαλλιών τῆς.

— Σοῦ τὸ εἶπε, δὲν εἶν' ἔτσι; ἐπανελάβε ἡ Λούση. Εἶμαι βεβαία, γιατί ἐξέρω πόσο δυσάρεστος μπορεῖ νὰ φαίνεται ὁ πῆθος.

Ἡ ἑβελιν ξαναγέλασε:

— Μήπως τάχασες πραγματικὰ λίγος, Λούση;

Ἡ ἐξαδέλφη τῆς ἔπαυσε νὰ κεντᾷ.

— (Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές),

“Ένα ταξίδι στὸν οὐρανὸ

με.... 300.000 χιλιόμετρα τὸ δευτερόλεπτο

Φαντασθήκατε ποτὲ τί θαυμάσια πράγματα θὰ μπορούσατε νὰ δῆτε, περιοδεύοντας τὸ ἀπειρο με ταχύτητα 300.000 χιλιομέτρων... τὸ δευτερόλεπτο, ὅση δηλ. θάναται ἡ ταχύτης τῆς ρουκέτας ποῦ πρόκειται στὸ μέλλον νὰ ξεκινήσῃ ἀπὸ τὴν Γῆ μας γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τοὺς ἄλλους πλανήτας;

Βέβαια, με μιὰ τέτοια ταχύτητα δὲν μπορεῖ κανεῖς νὰ δῇ τίποτε, καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ἐξηγηθοῦμε.

Ἡ ταχύτης αὐτὴ, θὰ μᾶς χρησιμεύει, λέει ὁ ἀστρονόμος κ. Μπιντῶ ντὲ Λίλ, ποῦ θὰ μᾶς ὁδηγήσῃ στὸ διαπλανητικὸ αὐτὸ ταξίδι, μόνο στὸ νὰ προφθάσωμε, κατὰ τὸ βραχύτερο διάστημα τοῦ βίου μας, νὰ ἐπισκεφθοῦμε ὅλα τ' ἄστρα, σταματώντας σ' αὐτά, τὸσο ὅσο θὰ μᾶς ἔφθανε γιὰ νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὰ ἀξιόθεάτά τους!

Καὶ ἐπανερχόμαστε στὴν ἀρχικὴ μας ἐρώτησιν: φαντασθήκατε ποιά ὠραία καὶ θαυμάσια θὰ μπορούσαμε νὰ δοῦμε σ' ἕνα τέτοιο ταξίδι;

Καὶ πρῶτα-πρῶτα, θὰ πηγαίναμε στὸν πλανήτη Ἄρη.

□ □

Ἐχετε ἀκούσει γι' αὐτὸν καὶ διαβάσει πολλὰ ὡς τώρα, ἀλλὰ ποτέ... δὲν φθάσατε ὡς ἐκεῖ. Ἐλάτε λοιπὸν μαζί μας—λέει ὁ δόκτωρ Μπιντῶ ντὲ Λίλ—νὰ κάνωμε μιὰ μικρὴ ἐκδρομὴ ὡς ἐκεῖ ἐπάνω. Δὲν θὰ χρειασθῇ νὰ διαλύσωμε, παρὰ λίγα μονάχα ἐκατομύρια χιλιομέτρων! (Βλέπετε, στὸ διάστημα, ὅλα μετριοῦνται με τὸ ἐκατομύριο...)

Ὁ Ἄρης, εἶναι ἀσφαλῶς, ὁ πλανήτης στὸν ὁποῖο θὰ μπορούσε νὰ ζῆσιν ἕνας κάτοικος τῆς γῆς. Οἱ ὅροι ζωῆς ἐκεῖ, εἶναι σχεδὸν ὅμοιοι με τοὺς γῆινους: ἡ ἴδια ἀτμόσφαιρα, τὸ ἴδιο εἶδος τοῦ βάρους, ἡ ἴδια σύνθεσὴ τῆς, με σύννεφα, ἀνεμο, χιόνι, βροχὴ, χαλᾶζι, θύελλες, οἱ ἴδιες ἐποχές, γιατί οἱ ἄξονες τῶν δύο πλανητῶν, Γῆς καὶ Ἄρης, εἶναι σχεδὸν οἱ ἴδιοι, κ.τ.λ. Στὸν Ἄρη, όμως, ἡ ἡμέρα διαρκεῖ εἰκοσιτέσσαρες ὥρες καὶ 37 λεπτά, εἶναι ἡ ἴδια, ὅπως καὶ ἐδῶ. Μονάχα ποῦ τὰ πάντα, στὸν Ἄρη, εἶνε κατὰ τὰ δύο τρίτα ἐλαφρότερα ἀπὸ τῆς Γῆς. Δηλαδή, ἕνας ἄνθρωπος ποῦ ζυγίζει στὴ Γῆ 75 κιλά, ἐκεῖ θὰ ζυγίζοντο 25 καὶ μιὰ αἰθέρια δεσποινὴς τῆς Γῆς ποῦ ζυγίζει μόνο 45 κιλά, στὸν Ἄρη θὰ ζυγίζῃ μόνο 15, δηλ. δὲν θὰ περπατῇ πᾶς ἀλλὰ θὰ πετᾷ, θὰ γίνεταί πραγματικῶς αἰθέριοι! Ἐταί οἱ ποιηταὶ θὰ εἶναι ἀπολύτως ἐν τάξει με τοὺς χαρακτηρισμούς των καὶ τοὺς ἔμνους των. Θὰ εἶναι πᾶς κυριολεκτικοί.

Ἡ γεωγραφία τοῦ Ἄρεως (ἡ Ἀρεογραφία) του, γιὰ νᾶμαστε πῶς ἐν τάξει με τὴν κυριολεξία), εἶναι σήμερα γνωστότατη στὴν ἀστρονομικὴ ἐπιστήμη. Ἐγεί, πραγματικὰ, ἐξακριβωθῇ, ὅτι ὑπάρχουν ἐκεῖ θάλασσες, ἡπειροί, ποτάμια, λίμνες, δάση κ.τ.λ.

Γιὰ ὁλοὺς αὐτοὺς τοὺς λόγους, ἡ Ἐπιστὴμὴ παραδέχεται ὅτι ὁ Ἄρης

εἶναι χώρα στὴν ὁποία ὑπάρχει ζωὴ. Τουλάχιστον φυτικὴ. Ὑπάρχουν όμως καὶ ἄνθρωποι σ' αὐτὴν; Ὑπάρχουν ζῶα; Τίποτε ὡς τώρα δὲν μᾶς τὸ ἐπιβεβαίωσε. Οἱ μυθιστοριογράφοι ἔγραψαν πολλά. Θυμάστε δὲ ἴσως καὶ τὴν περίφημη ἱστορία τῶν σημάτων ἀπὸ τὸν Ἄρη. Ὅλα αὐτὰ εἶναι καθαρά φαντασία. Δὲν ἀποκλείεται όμως νὰ ὑπάρχουν ὄντα ἀνθρώπινα ἢ ἄλλα στὸν Ἄρη, ἐφόσον οἱ ὅροι ζωῆς ἐκεῖ, εἶναι, ὅπως εἴπαμε, οἱ ἴδιοι με τῆς Γῆς. Δηλαδή, ἂν σήμερα ἦταν δυνατόν νὰ πάνε ἄνθρωποι τῆς Γῆς στὸν Ἄρη, θὰ μπορούσαν νὰ ζήσουν περίφημα. Μόνον, ποῦ, ὅπως ὑποτίθεται, ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ Ἄρεως εἶναι κάπως ἀραιώτερα τῆς γῆινης, δηλ. εἶναι ἡ ἀτμόσφαιρα ἐνὸς ψηλοῦ βουνοῦ. Πάντως, δὲν εἶναι μακριὰ ἡ μέρα ποῦ ἡ ἐπιστὴμὴ θὰ λύσῃ τελειωτικὰ καὶ τὸ πρό-

βλῆμα αὐτὸ τῆς ζωῆς πάνω στὸν Ἄρη. Καὶ μιὰ λεπτομέρεια πολὺ περιεργή: Οἱ νύχτες τοῦ Ἄρεως φωτίζονται με δὺο φεγγάρια! Δὺο ὅμως μικρὰ φεγγάρια ποῦ φέγγουν τὰ δύο μαζί, ὅσο ἡ μεγάλη τοῦ ἀδελφοῦ Σελήνης. Κι' αὐτὸ, γιατί εἶναι πλησιέστερα στὸν Ἄρη, παρ' ὅτι τὸ δικὸ μας φεγγάρι σὲ μᾶς. Πραγματικὰ, τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ φεγγάρια τοῦ Ἄρεως, ὁ Φόβος, μόλις ἀπέχει 9000 χιλιόμετρα ἀπ' αὐτόν, ἐπὶ τὸ ἄλλο ὁ Δεῖμος, 23.000.

Τὸ πρῶτο φεγγάρι, ἔχει αὐτὸ τὸ ἴδιον, ὅτι γυρίζει γύρω στὸν Ἄρη πῶς γρήγορα παρ' ὅτι ὁ Ἄρης γύρω σὲ αὐτό του, καὶ κινεῖται ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς, ἀνάποδα δηλαδή.

Ἐπειδὴ αὐτὸ τὸ φεγγάρι, ἔχει αὐτὸ τὸ ἴδιον, ὅτι γυρίζει γύρω στὸν Ἄρη πῶς γρήγορα παρ' ὅτι ὁ Ἄρης γύρω σὲ αὐτό του, καὶ κινεῖται ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς, ἀνάποδα δηλαδή.

Ἐπειδὴ αὐτὸ τὸ φεγγάρι, ἔχει αὐτὸ τὸ ἴδιον, ὅτι γυρίζει γύρω στὸν Ἄρη πῶς γρήγορα παρ' ὅτι ὁ Ἄρης γύρω σὲ αὐτό του, καὶ κινεῖται ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς, ἀνάποδα δηλαδή.

Ἐπειδὴ αὐτὸ τὸ φεγγάρι, ἔχει αὐτὸ τὸ ἴδιον, ὅτι γυρίζει γύρω στὸν Ἄρη πῶς γρήγορα παρ' ὅτι ὁ Ἄρης γύρω σὲ αὐτό του, καὶ κινεῖται ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς, ἀνάποδα δηλαδή.

Ἐπειδὴ αὐτὸ τὸ φεγγάρι, ἔχει αὐτὸ τὸ ἴδιον, ὅτι γυρίζει γύρω στὸν Ἄρη πῶς γρήγορα παρ' ὅτι ὁ Ἄρης γύρω σὲ αὐτό του, καὶ κινεῖται ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς, ἀνάποδα δηλαδή.

Ἐπειδὴ αὐτὸ τὸ φεγγάρι, ἔχει αὐτὸ τὸ ἴδιον, ὅτι γυρίζει γύρω στὸν Ἄρη πῶς γρήγορα παρ' ὅτι ὁ Ἄρης γύρω σὲ αὐτό του, καὶ κινεῖται ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς, ἀνάποδα δηλαδή.

Ἐπειδὴ αὐτὸ τὸ φεγγάρι, ἔχει αὐτὸ τὸ ἴδιον, ὅτι γυρίζει γύρω στὸν Ἄρη πῶς γρήγορα παρ' ὅτι ὁ Ἄρης γύρω σὲ αὐτό του, καὶ κινεῖται ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς, ἀνάποδα δηλαδή.

Ἐπειδὴ αὐτὸ τὸ φεγγάρι, ἔχει αὐτὸ τὸ ἴδιον, ὅτι γυρίζει γύρω στὸν Ἄρη πῶς γρήγορα παρ' ὅτι ὁ Ἄρης γύρω σὲ αὐτό του, καὶ κινεῖται ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς, ἀνάποδα δηλαδή.

Ἐπειδὴ αὐτὸ τὸ φεγγάρι, ἔχει αὐτὸ τὸ ἴδιον, ὅτι γυρίζει γύρω στὸν Ἄρη πῶς γρήγορα παρ' ὅτι ὁ Ἄρης γύρω σὲ αὐτό του, καὶ κινεῖται ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς, ἀνάποδα δηλαδή.

Ἐπειδὴ αὐτὸ τὸ φεγγάρι, ἔχει αὐτὸ τὸ ἴδιον, ὅτι γυρίζει γύρω στὸν Ἄρη πῶς γρήγορα παρ' ὅτι ὁ Ἄρης γύρω σὲ αὐτό του, καὶ κινεῖται ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς, ἀνάποδα δηλαδή.

Ἐπειδὴ αὐτὸ τὸ φεγγάρι, ἔχει αὐτὸ τὸ ἴδιον, ὅτι γυρίζει γύρω στὸν Ἄρη πῶς γρήγορα παρ' ὅτι ὁ Ἄρης γύρω σὲ αὐτό του, καὶ κινεῖται ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς, ἀνάποδα δηλαδή.

Ἐπειδὴ αὐτὸ τὸ φεγγάρι, ἔχει αὐτὸ τὸ ἴδιον, ὅτι γυρίζει γύρω στὸν Ἄρη

Λαογραφικά παράδοξα

“Ενας λαός... γκλόμπ—τρόττερ

“Αν θρυσκότανε ποτέ κανείς πού να υποστηρίξει ότι ο άχασθρος της Γραφής ήταν τσιγγάνος, θα θρυσκότανε τωσών μερικοί πού ενάντια στην ιστορική αλήθεια, θα συζητούσαν το πράγμα και πολύ πιθανόν.

Πραγματικά, κανένας λαός, ούτε ο εβραϊκός, δεν φαίνεται να είναι θαρημένος τόσο με την κληρονομία του άχασθρου, το περίφημο «επιπάτε, επιπάτε!» όσο ο τσιγγάνος.

Αιώνες τώρα ο λαός αυτός πού τα παιδιά του τα βλέπουμε καθημερινώς να γυρίζουν τους δρόμους της Αθήνας κάνοντας διάφορα επαγγέλματα και πού τα τσαντήρια τους είναι εγκατεστημένα στα πρόθυρα της πόλεως, αβώνες λοιπόν, τώρα ο λαός αυτός γυρίζει τον άεναο κόσμο χωρίς να σταματήσει ποθενά, περνά σύνορα, διασχίζει χωριά και εκεί πού σταματά, δεν είναι παρά για λίγο μόνο καιρό, όσο για να ξεκουραστεί ή να φάει.

Και εν τούτοις, ο λαός αυτός, χωρίς πατρίδα, χωρίς χώρα, έχει την οργάνωσή του, τους νόμους του, τον βασιλέα του. Τελευταία μάλιστα, έχει επιλεγεί, ύστερα από τον θάνατο του παλιού, ο νέος βασιλιάς, από μια γενική συνέλευση τσιγγάνων, πού έγινε έξω από την Βαρσοβία. Από τα τέσσερα μέλη του κόσμου έτρεξαν οι τσιγγάνοι στην Βαρσοβία, και ανέδειξαν βασιλιά τους τον λεβητοποδό Γιανούα Κόβιεκ.

Οι ιστορικοί θέλουν τους τσιγγάνους γεννήματα του Ίνδοσταν. Απ' εκεί ξεκίνησαν κατά τον 15ο αιώνα, για να κατακλύσουν την Εύρωπη. Όνομα, κυρίως είπεν, δεν έχει ο λαός αυτός. Σε κάθε χώρα πού δίνουν και από ένα. Έμεις εδώ τους λέμε Γύφτους, στην Γαλλία Βοεμούς, ή Ρομαντέλλους, στην Αγγλία Τζίπιν, στην Ιταλία Τσιγγάνους, στην Ισπανία Ζιτάνος κτλ. Γλώσσα επίσης δεν έχουν. Μιλούν ένα είδος ασύντακτης διαλέκτου, όπου βρίσκει κανείς ανάμικτες λέξεις σανσκριτικές, και περσικές με λέξεις όλων των λαών με τους οποίους έρχονται σε επαφή οι Τσιγγάνοι. Είναι χαρακτηριστικό όμως της ζωής πού κάμνουν ότι στο περίεργο αυτό λεξιλόγιό τους, δεν υπάρχει καμιά λέξη πού να εκφράζει την ευτυχία, την ευχαρία, και την ενέργεια πού παραμένει, έγκαστα σθαί.

Η Ούγγαρία πρώτα και η Ρουμανία κατά δεύτερο λόγο, είναι οι χώρες πού κατά προτίμησιν «έγκαθίστανται», ως πούμε οι τσιγγάνοι. 100—150.000 διέμεναν, τότε εδώ και τότε εκεί, στην κάθε μια από τις δύο αυτές χώρες. Ζούσαν όμως, άθλια, και τους μετεχειρίζοντο σαν τα θρωμερότερα ζώα, όπως αποδείχνει η περιεργή αυτή αγγελία πού δημοσιεύθηκε στα 1845 στις έφημερίδες του Βουκουρεστίου.

«Οι γυιοί και κληρονόμοι του μακαρίτη σερδάκη Νίκα, του Βουκουρεστίου, παλούν

διακόσιες οικογένειες Τσιγγάνων. Οι άνδρες κάνουν τον κλειδαρά, τον χρυσοκό, τον ταγγάση, τον μουσικό, τον γεωργό. Δεν θα πωληθούν λιγότερες από πέντε οικογένειες στην φορά. Η τιμή τους είναι κατά ένα δουλκάτο φθηνότερη από την τρέχουσα τιμή. Εύκολιες στην πληρωμή».

Στα 1825, όταν ένας Τσιγγάνος πού άνηκε στον μολδοβλάχο μπαγιάρο σκοτωνόταν από τον κύριό του, αυτός δεν ύφιστοτο καμιά καταδίωξη. Κανείς δεν τον ένοχλούσε. Μονάχα, όταν ο φονεύς των Τσιγγάνων δεν ήταν ιδιοκτήτης του, τότε πλήρωνε ογδόντα φιορίνια πρόστιμο, δηλ. 1000 περίπου δραχμές.

Ο αυτοκράτωρ Ιωσήφ 2ος στα 1785, έλεγε επιχειρήσει, αλλά του κάκου, να έξημερώσει και να χαλιναγωγήσει τους Τσιγγάνους της Ούγγαρίας. Τους ώνόμασε Νεοχωρικούς, τους μοίρασε χωράφια, τους έχτισε άνετα σπίτια και τους έλεγε: «Είναι εδώ σπίτι σας». Όχι! όμως δέκα φορές όχι! Ο Τσιγγάνος έχει μέσα του φοβερό ακατάλυτο, το μικρόδιο του πλάτητος και πού υπαίθροδιον ανθρώπου. Δεν μπορούν με κανένα τρόπο, όχι να μείνουν μονίμως σ' ένα μέρος, αλλά και να περάσουν πολλή καιρό κάτω από στέγη. Τί έκαναν λοιπόν οι Τσιγγάνοι της Ούγγαρίας; Έμπασαν τα κτήνη τους στα σπείτια και οι ίδιοι έστησαν έξω απ' αυτά τις σκηνές των και κατοίκησαν σ' αυτές!

ΦΩΤΟΡΕΠΟΡΤΕΡΣ ΑΚΡΟΒΑΤΑΙ

Οι Αθηναίοι φωτορεπόρτερς θα τρίψουν ασφαλώς τα μάτια τους, βλέποντας αυτόν τον Αμερικανό συνάδελφό των, σκαρφαλωμένο στο ύψος του 500ν πατώματος ενός ούρανοξόστου της Νέας Υόρκης, για να πάρει μια φωτογραφία του «Εμπάιρ Στρίτ Μπίλντινγκ» του ύψιλοτέρου κτιρίου της Ν. Υόρκης και του κόσμου, φυσικά!

ΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

Έχετε την περιέργεια να μάθετε πότε πρωτοεμφανίστηκε και πώς ή άρχη των συγγραφικών δικαιωμάτων;

Υπήρχαν στον παλιό καιρό, στην Ιρλανδία δυο μοναστήρια, πού συναγωνίζονταν το ένα το άλλο στην προσέλευση περιηγητών. Στο ένα απ' αυτά, ύπρχε ένας καλόγηρος καλλιτέχνης μουσικός, πού είχε κατορθώσει να κατασκευάσει ένα θαυμάσιο ψαλτήρι δικής του έπινοήσεως.

Η φήμη του ψαλτηριού αυτού είχε φθάσει γρήγορα, πολύ μακριά, και από παντού συνέρρεαν οι προσκυνητά για να άποθανμάσουν το θαυμάσιο όργανο. Αυτό όμως γινότανε προς ζημίαν του... αντιπάλου μοναστηριού, πού δεν έβλεπε πιά ούτε σκιά προσκυνητού.

Σκέφθηκε τότε ο ήγούμενος να κλέψει την έπινοήση του καλόγηρου του αντίκρουνο μοναστηριού, και σαν καλός Ιησούιτης πού ήταν, έφηρσε το γνωστό δ «σκοπός άγιάζει τα μέσα» και έβαλε έναν καλόγηρό του να άντιγράψει τα σχέδια του περιήγμου ψαλτηριού και να κατασκευάσει ένα όμοιο του. Μόλις τώμαθε αυτό ο άλλος ήγούμενος, διεμαρτυρήθηκε στον διιοικητή ο οποίος επέβαλε στον διατεριστή ήγούμενο να πληρώνη στον συνάδελφό του πού άπέναντι μοναστηριού, άνελικτως ένα όρισμένο ποσοστό από τα δικαιώματα πού έπαιρνε από τους προσκυνητάς του. Από τότε καθιερώθηκαν τα συγγραφικά ποσοστά, σ' όλες τις εκδηλώσεις του πνευματικού επαγγελματισμού.

ΠΟΙΟΙ ΤΡΩΝ ΤΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΦΑΡΙΑ

Οι Σκανδιναβοί (Σουηδοί, Νορβηγοί κλπ), άσφαλώς είναι οι πύ ψαρφαγοί άνθραποι του κόσμου. Τους αναλογούν στην κατανάλωση 21 κιλά ψάρια κατ' άτομον κατ' έτος.

Έρχονται κατόπι οι Άγγλοι, οι Καναδοί και οι Ολλανδοί με 15 κιλά το χρόνο κατ' άτομο, και ύστερα οι Γάλλοι με 7 κιλά. Για τους Έλληνες δεν άναφέρει η στατιστική, άσφαλώς όμως θάναί από τους τελευταίους άν όχι οι πύ τελευταίοι.

ΕΝΑΣ ΠΡΙΓΚΗΨ...ΑΝΦΑΝ ΤΕΡΡΙΜΠΑ

Ο πρίγκηψ διάδοχος της Ρουμανίας, πού είναι σήμερα 15 έτών, είναι ένα τρομερό παιδί, καθ' όλη την σημασία της λέξεως, πιστό αντίγραφο από της άπόψως αυτής του πατέρα του, πού είναι τύπος φλογερού και φαντασιολήπτου άνθρώπου.

Τελευταία, ο δεοδόδας Μιχαήλ παρακολουθούσε τα μεγάλα γυμνάσια του ρουμανικού στρατού. Σαφνικά, του ήρθε ή ιδέα να μπη σ' ένα άδειανό τάνκς και να το βάλλη σε κίνηση. Και τα κατάφερε, έως εδώ. Όταν όμως κατόπι θέλησε να το σταματήσει δεν μπόρεσε για να τραβήξει την προσοχή του στρατηλάτη, έβαλε μπρός το μυδραλιοβόλο του τάνκς.

Έτσι, τον άντελήφθηκαν και έτοξεσαν εις βοήθειάν του.

Ο σύζυγος της Κάρλας

Διήγημα του Βιττόριο Νέρι

Όταν στην γωνιά της οδού Τοσκάνας είδε την άνθοπώλιδα να προσφέρει λουλούδια σε δυο ξένους, ο Άλμπέρτο κυριεύτηκε από βαθειά λύπη.

Ήταν τώρα μονάχος και δεν τον φώναζε ή άνθοπώλις. Όταν, όμως, άλλοτε, περνούσε μαζί με την Κάρλα, ή άγαπημένη του χαίδευε το μάγουλό της με τα άπαλα ροδοπέταλα και γελούσε γιατί ή άνθοπώλις την έλεγε «όμορφη κοπέλλα».

Όμορφη ήταν, μά και τόσο λεπτούλα, με τις ξανθές μπούκλες πού κορνίζωναν το πρόσωπό της. Την είχε άγαπήσει τόσο ο Άλμπέρτο. Παντρεμένος πολύ νέος με μια φιλόσθενη και νευρική γυναίκα, πού τούκανε διαρκώς σκηνές ζηλοτυπίας και ξεπούσε σε κλάμματα, ο Άλμπέρτο δεν εύρισκε καμιά εύχαρίστηση στην ζωή κι' είχε άπελπιστεί ότι θα έπιτύγγανε ποτέ σε τίποτα, τόσο πού φαινόταν όλα σκοτεινά, άδεια μελαγχολικά.

Αντιθέτως, είχε συναντήσει την Κάρλα. Κι' εκείνη δεν ήταν εύχαριστημένη. Άντι να τελειώσει τις μουσικές σπουδές της και να δίνει ρεσιτάλ σε όλο τον κόσμο, είχε άναγκαστεί να διακόψει τα μαθήματά της με τον θάνατο του πατέρα της και να διδάσκη πιάνο απ' το πρωί ως το βράδυ.

Ήταν, όμως, γενναία κι' ήξερε ν' άντιμετωπίσει με το χαμόγελο στο στόμα τις κακοτυχίες της ζωής. Έλεγε: «Δεν πρέπει ν' άπελπιζώμαστε: δεν ξέρομε τί μας έπιφυλάσσει ή άβυρion...»

Νά πού είχε φθάσει αυτή ή άβυρion. Και τώρα, βρισκόταν μόνος, χωρίς αυτήν, στην μεγάλη Ρώμη, πού εκείνη άγαπούσε τόσο, πού τους είχε δει μαζί εύτυχισμένους.

Για ποιά λόγο, όμως, το άισθημά τους νάχη αυτό το τέλος; Η τύχη τον είχε φέρει στο Μιλάνο, στο γραφείο ενός μεγάλου δικηγόρου. Η Κάρλα, στο άναμεταξύ, άρρώστησε, άνέρρωσε και τα γράμματά της όλοένα άράωναν, ενώ εκείνος κύτταξε να κάνει περιουσία...για τους δυο τους.

Η Κάρλα είχε παντρευτεί άναπάντεχα. Ίσως γιατί δεν ένοιωθε πιά δύναμεις να έπιμείνη. Τού το είχαν πη: πήρε έναν πολύ πλούσιο, έναν ξένο. Ύστερα, δεν πήρε πιά καθόλου ειδήσεις της ο Άλμπέρτο. Υπέφερε, δεν της άυτός είχε μείνει για την Κάρλα ο μεγάλος έρωας, ο μοναδικός έρωας, ενώ ο άλλος ίσως νά ήταν άπλως μια θυσία. Αυτή ή βεβαίωτης τον βοήθησε να ξεχάσει.

Έναν πλούσιο ξένο. Άσφαλώς ήταν παχύς, φαλακρός, με χρυσά δόντια και πενιγρότητα περίπου... κοντά σ' αυτήν, τόσο λεπτούλα, σαν μίσχος ενός λουλουδιού...

Στο σαλόνι του ξενοδοχείου — όπου άλλοτε έμενε με την Κάρλα — όλομύναχος τώρα, ο Άλμπέρτο διάβαζε την έμπορική έλληλογραφία του.

Ξαφνικά είδε να μπαίνει μια γυναίκα στο βάθος. Την πρόσεξε. Είχε καθήσει σ' ένα μέρος σκιερό κι' ήταν σκυμμένη

στην έφημερίδα της. Απ' το καπελλάκι της, έξέφυγαν ξανθές μπουκλίτσες.

Όταν, όμως, άκουσε την φωνή της γυναίκας να διατάσσει να της φέρουν καφέ, ο Άλμπέρτο τινάχτηκε όρθιος σαν να είχε άκούσει το όνομά του. Πλησίασε την άγνωστο. Εκείνη σήκωσε το κεφάλι της απ' την έφημερίδα και τα βλέμματά τους διασταυρώθηκαν.

Κι' εκείνη μονομιάς βρέθηκε στο πόδι:

— Άδύνατον! είπε.

— Κάρλα! Μοι φάνηκε πώς άκουσε την φωνή σου....

Για μια στιγμή σάπασαν χαμογελώντας ο ένας στον άλλο. Ύστερα, εκείνη μίλησε:

— Είμαι τόσο εύχαριστημένη πού σε ξαναβλέπω. Κάθεσαι μια στιγμή!

Καθισμένος στη θέση της Κάρλας συλλογίζοταν...

Εκείνος κάθισε συγκινημένος. Θάθελε να την ρωτήσει για τόσα πράγματα: άν εκείνη είχε ύποταχθεί στο πεπρωμένο της, άν έξασκολουθούσε να τον άγαπά άν κι' εκείνη είχε διαλέξει αυτό το ξενοδοχείο για να ζήσει τις παλιές τους άμνησεις.... Αντιθέτως, είπε μόνο: —Είδες την άνθοπώλιδα της οδού Τοσκάνας;

— Όχι, ακόμα δεν πέρασα από εκεί.

—Ήρθε σήμερα το πρωί.

—Ήρθε με τον σύζυγό σου, Κάρλα; —Ναι.

Τού φάνηκε πώς είχε δει στα μάτια της μια σκιά μελαγχολίας... και συλλογίστηκε τον άνδρα πού την είχε πάρει πού της είχε έξασφαλίσει μια πλούσια ζωή. Θυμήθηκε την περιγραφή: παχύς, φαλακρός, με χρυσά δόντια....

— Μένεις μόνος εδώ; τον ρώτησε εκείνη.

— Κι' εδώ και παντού. Δεν έχω πιά κανέναν.

Τον κύτταξε έρωτηματικά. Η γυναίκα

κα μου πέθανε ένα μήνα ύστερα απ' τον γάμο σου.... Όλο άναποδιές είναι ή ζωή!

Της έσφιξε τα χέρια:

— Κάρλα, γιατί να μη με περιμένεις; Ένώ μ' έγκατέλειπες, έκανα την τελευταία προσπάθεια για να έπιτύχω.... Μπορούσαν ναρθούν άλλωστικά τα πράγματα....

Εκείνη κούνησε το κεφάλι:

— Ίσως να ήταν αυτό γραφτό....

— Κάρλα, έρχεσαι να φύγουμε μαζί;

Τον κύτταξε και χαμήλωσε το βλέμμα:

— Καλύτερα να μην συλλογίζομαστε πιά τέτοιο πράγμα, Άλμπέρτο.

— Γιατί δεν βγαίνομε στους δρόμους της Ρώμης, όπως άλλοτε;

— Περιμένω τον σύζυγό μου εδώ....

Το πρόσωπό της φωτίστηκε μονομιάς και στράφηκε προς την πόρτα:

— Νάτος!

Ακούστηκε μια δροσερή, νεανική φωνή:

— Σ' έκανα να περιμένεις πολύ, Κάρλα;

— Όχι, Άλφρεντο. Άλλως τε, είχα καλή συντροφιά, έναν οικογενειακό φίλο....

Κατάπληκτος, σαν άπολιθωμένος ο Άλμπέρτο τούδωκε το χέρι. Πού ήταν ο παχύς, ο φαλακρός πού είχε φανταστεί; Αυτός ο νέος ήταν σύζυγός της!

— Παιδικός φίλος της Κάρλας; Είμαι εύτυχής!

Και χαμογελούσε ο νέος, σφίγγοντάς την στην άγκαλιά του, κι' ήσαν τόσο όμορφοι, ξανθοί κι' οι δυο τους κι' έμοιαζαν γιατί τα πρόσωπά τους φάνέρωναν την ίδια χαρά. Πλούσιος δεν φαινόταν να είναι.

— Θέλετε να φάμε μαζί; είπε ο Άλφρεντο. Τι λές, Κάρλα;

— Άν είναι ελεύθερος ο Άλμπέρτο....

— Έχω ένα σωρό δουλειές.... και θα φύγω άμέσως....

— Κρίμα!

— Κρίμα, βέβαια! Ίσως, όμως, ξανα συναντηθούμε!

— Ίσως....

Αποχαρτίστηκαν. Η Κάρλα φαινόταν τόσο εύτυχισμένη στο πλευρό του συζύγου της, ενώ προχωρούσαν κοντά-κοντά προς την έξοδο....

Καθισμένος στην θέση της Κάρλας, άκίνητος, ο Άλμπέρτο συλλογίζοταν τί τού είχαν πη τότε για την άγαπημένη του: «Παντρεύτηκε έναν ξένο... με έκατομύρια....» Και σ' αυτά τα όριστα λόγια, είχε βασίσει την πεποίθησή του ότι έμενε ο μοναδικός έρωας της.

Αντιθέτως, όμως... Τί θλιβερά συμπεράσματα. Η φτώχεια της Κάρλας δεν την είχε ρίξει στην άγκαλιά του άλλου, ούτε ή άπογοήτευση για μια ζωή γεμάτη πίκρες.... αλλά ή άγάπη, ένας ώρας άνδρας πού τώρα προχωρούσε στο πλευρό της και της πρόσφερε ένα τριαντάφυλλο απ' την ίδια άνθοπώλιδα....

ΒΙΤΤΟΡΙΟ ΝΕΡΙ

Τζόαν "Αρθουρ, ή «Ξανθή Δυναμίτις»

Ένα νέο άστρο στο κινηματογραφικό στερέωμα.

Ανέκαθεν το Χόλλυγουντ είχε τους «Ηφαιστειώδεις» πρωταθλητές του. Και όπως έχουν τα πράγματα οι περιεργοί αυτοί τυποί δεν θα του λείψουν ποτέ. Και, για να είμαστε σαφέστεροι, εξηγούμε τον παραπάνω όρο μας: «Ηφαιστειώδης» τύπος θεωρείται εκείνος που έχει απότομα ξεσπάσματα και απότομες μεταπτώσεις. Τον τίτλο αυτόν τον διαφιλονεκούν πολλοί ήθοιοι που ο χαρακτήρας τους κάθε άλλο παρά ήσυχος μπορεί να χαρακτηριστεί. Καταλαβαίνετε, λοιπόν, τι γίνεται με τον πρωταθλητή αυτής της κατηγορίας. Ο Θεός να σας φυλάει κυριολεκτικά από τα νεύρα του.

Η Πόλα Νέγκρι, ή Μαρία Κορντά ήταν οι κάτοχοι του τίτλου επί κάμποσα χρόνια. Τώρα δε πανθομολογούμενος κάτοχος του είναι η Τζόαν "Αρθουρ.

Υπάρχουν φυσικά, πολλοί, μα πάρα πολλοί, υποψήφιοι για τον τίτλο αυτό, ή Τζόαν όμως τους ξεπερνά άρκετά παρασάγγας.

Αλλωστε το ότι την αποκαλούν και ξανθή δυναμίτι, αρκεί για να σας πείσει ότι πρόκειται τω όντι περί εξαιρετικού ταμπεραμέντου, πολύ επικινδύνου στη χειρική. Δεν είναι όμως αυτό το μόνο το κοινό χαρακτηριστικό της με την έπιφωθη αυτή έκρηκτική ύλη. Υπάρχει και η εξής: ότι και οι δύο μπορούν να αποδώσουν θαυμαστά αποτελέσματα όταν ξέρη κανείς να τις χειρισθεί με τρόπο.

Δοκιμάστε να κουνήσετε κάπως απότομα λίγη δυναμίτιδα και δεν θα άργηση να ακουστή η έκρηξη. Το ίδιο συμβαίνει και με την ξανθομαλλούσα "Αρθουρ.

Χειρισθείτε την όμως απαλά, ελαφρά και θα την δείτε να μεταβάλλεται σε άκακο άρνάκι, και μάλιστα κάτι παραπάνω: να γίνεται παραγωγική σε θαυμάσιο θαυμαστό.

Οι ειδικοί πραγματογνώμονες της δυναμίτιδος παίρνουν λίγη ποσότητα μέσα στην παλάμη τους και της βάζουν φωτιά. Η δυναμίτις καίεται ήσυχα, αναδίδοντας μια λαμπρή φλόγα, δίχως έκρηξεις και άπνευστα.

Το ίδιο έκανε και ο περίφημος σκηνοθέτης Σεσίλ ντε Μίλ. Την μεταχειρίσθηκε σαν δυναμίτιδα, ελαφρά και με προσοχή. Αλλωστε είκοσι χρόνια κινηματογραφικής πείρας τον είχαν καταστήσει άρκετά προσεκτικό και, πρό πάντων, γνώστη της ψυχολογίας των άστέρων.

Πλησίασε, λοιπόν, τη φλόγα της μεγαλοφυίας του στη Τζόαν και το αποτέλεσμα υπήρξε ή άριστουργηματική της έρμηνεία του ρόλου της Καλάμι-τι Τζαίην στο τελευταίο της φιλμ. Δεν συνέβη όμως το ίδιο και με τους άλλους σκηνοθέτες που την προσέλαβαν για κάποια ταινία τους. Την μεταχειρίσθηκαν κάπως απότομα και η έκρηξης έπηκολούθησε μοιραία και άναπόφευκτα.

Αυτό συνέβη όταν «γυρνούσε» για λογαριασμό της «Γιουνιβέρσαλ Πίκτρες». Της έδωσαν μια περούκα που δεν της άρεσε. Τό έδῆλωσε στον διευθυντή της. Κάποιος όμως πετάχθηκε

και της είπε πως έπρεπε να φορέσει αυτή την περούκα όπωσδήποτε. Αυτό ήταν: σε τρία δευτερόλεπτα μέσα, η περούκα είχε σχισθεί, είχε κυλισθεί στο πάτωμα και πατηθεί δεόντως.

Ο διάβολος όμως έσπρωξε τον "Εν-τυ Σάθερλαντ, τον διευθυντή της, να της πη ότι η περούκα δεν ήταν και άσχημη.

—Σύμφωνοι, απάντησε η Τζόαν. Δεν μου άρεσει όμως τώρα ούτε το φουστάνι μου.

Τράβηξε τους ώμους της απότομα προς τα εμπρός και η θαρύνη τουαλέττα σχίσθηκε μεγαλοπρεπώς κατά μήκος της πλάτης.

Μετά η «δυναμίτις» έτρεξε και κλείσθηκε στο δωμάτιό της.

Όταν σε λίγο άλλαξαν την περούκα και το φόρεμα, η Τζόαν ένεφανίσθη χαμογελαστή και με καθυσχασμένα νεύρα. "Επαιξε το ρόλο της θαυμάσια και το φιλμ είχε μεγάλη έπιτυχία. Είχε, βλέπετε, ξεσπάσει η κοπέλλα.

"Αλλοτε, όταν εργαζόταν στην «Κολούμπια», κάποιος πάλιν τόλμησε να της φέρη αντίρρηση. Δίχως να πη λέξη, ή "Αρθουρ τράβηξε κατ' ευθείαν για το καμαρίνι της, αφήνοντας το γύρισμα στη μέση.

Εύτυχως όμως ότι οι θυμοί της εξατμίζονται γρήγορα.

Μόλις αντίληφθῃ ότι υπήρξε απότομη και νευρική, γυρνά μετανιωμένη και εξακολουθεί, με περισσότερη μάλιστα, εις αντίαλλαγμα, καρδιά, το γύρισμα.

"Ετσι και τότε όταν κατάλαβε ότι τα νευράκια της ήταν κάπως άδικαιο-λόγητα, γύρισε στο στούντιο και κέρρασε μάλιστα όλους ούτσκυ για να τη συγχωρέσουν.

"Όλα αυτά τα ανέκδοτα, που κυκλοφορούν στο Χόλλυγουντ, της έδωσαν τον τίτλο της πιο δυσκολομεταχείριστης πρωταγωνίστριας. Μη φαντασθείτε όμως, προς Θεού, ότι το τόσο χαριτωμένο σε εμφάνιση αυτό πλάσμα, δεν είναι άλλο παρά ένα κακομαθημένο κορίτσι, ή ένα απότομο πλάσμα, δίχως ταλέντο και αίσθημα. "Όχι, αυτό είναι άδικο, και σκληρό μάλιστα για την ταλαίπωρη Τζόαν. Μπορεί να είναι ή πιο δύσκολη, ή πιο άπαιτητική, σπάρ του Χόλλυγουντ, αλλά όλα αυτά όφείλονται στην εξαιρετική, την πρωτοφανή ευαισθησία της. Εργάζεται και ζῇ κάτω από μια φοβερή νευρική υπερένταση, και γι' αυτόν τον λόγο κάθε της ενέργεια είναι τών άκρων. Η Τζόαν "Αρθουρ δεν μπορεί να πάρη τη ζωή μετριοπαθώς.

Κάτι, που στον πολύ κόσμο, δεν θα προξενήσει και πολύ μεγάλη συγκίνηση, παίρνει στα μάτια της Τζόαν την μορφή τραγωδίας.

Μια άπλη παρατήρησις την ώρα που παίζει, ή κάτι που δεν της άρεσει και που όμως εξακολουθεί να υφίσταται, την κάνουν να τρέ-νῃ να κλειδωθεί στο καμαρίνι της για να ξεσπάσει σε κλάμματα.

Στην ίδια περίπτωση ή Κάρολ Λομ-πάρ ή ή Μέρλ "Ομπερον, θα σήκωναν τους ώμους ή θα γελοούσαν κοροϊδευτικά.

Τά δάκρυα όμως κυλούν από τα δ-μορφα μάτια της Τζόαν τόσο εύκολα!

Πολλές φορές συμβαίνει να κλά-ψη σαν μικρό παιδί για μια συνέν-τευξη, πράγμα που κάθε άλλην συνά-δελφο της θα την άφηνε αδιάφορο. Είναι όμως θέδιο πώς ή Τζόαν δεν μπορεί να συγκρατηθῇ, κάτι την πνίγει. Είναι τρομερά νευρική, ευαίσθητη μάλλον. Κάποτε ένας δημοσιογράφος την έπεσεκέφθηκε στη

βίλλα της. Χτύπησε την πόρτα και εί-δε την Τζόαν να άνοίγη το παράθυρο του πρώτου πατώματος για να ρω-τήση ποιός είναι. Και πάλι τα μάτια της ήταν δακρυσμένα.

—Μη νομίζετε πως κλαίω και πάλιν προκαταβολικώς για την συνέντευξη, είπε στον ρεπόρτερ. Σήμερα κλαίω για κάποιο γατάκι.

Είχε έρθῃ μια γατούλα να τριγυρνᾷ στα παρασκήνια της «Παραμάουντ» και την είχε φέρι σπίτι της. Το ζώο όμως άρρώστησε και το έστειλε στον κτηνίατρο που της είχε τηλεφωνήσει ότι ή γατούλα της δεν είχε τίποτε. "Α-πλώς είχε κάπως παραγληντήσει στα νειάτα της και είχε άποκτήσει άρκετά γατάκια. Η άδιαθεσία της ήταν μια

περαστική συνέπεια της ταραχώδους ζωής της.

"Εκλαίει, λοιπόν, ή Τζόαν για την Κρίκετ, τη γάτα της, που είχε τόσο υποφέρει στα νειάτα της.

"Όλα αυτά ίσως σας φανούν άπί-στευτα και παραμύθια. Είναι όμως ή καθαρά άλήθεια. Δεν μπορείτε να φαν-τασθείτε πόσο άγαπά τα ζώα ή "Αρ-θουρ.

Κάθε μέρα, επιστρέφοντας από το στούντιο, κουβαλά και όποιο ζώο έρθῃ στο δρόμο. "Ετυχε πολλές φορές να κουβαλήση και ποντίκια. "Απίστευτο, δεν είναι έτσι; για μια γυναίκα! Τε-λευταίως δε άπεφάσισε να κτίσει με έ-ξοδα της ένα νοσοκομείο για ζώα.

Μη ξεχνάμε άλλωστε ότι ο έρωτας ήρθε στη ζωή της χάρις σ' ένα σκυλί. Κι' αυτό άπίστευτο, θα πη-τε ίσως. "Ακούστε όμως πρώτα και μετά άναθεωρήστε την γνώμη σας. Ο πατέρας, λοιπόν, της Τζόαν συ-νήθιζε να βγάξη κάθε άπόγευμα πόν σκύλο της κόρης του περίπα-το. Στη γωνιά όμως του δρόμου, συναντούσε τακτικώτατα κάποιον άλλον γέρο κύριο που άδηγούσε κι' αυτός ένα σκύλο. Φυσικά τα δύο γεροντάκια πήγαιναν παρέα συζη-τώντας.

Κάποια μέρα ο δεύτερος κύριος έδωσε στον πατέρα της Τζόαν δυο εισιτήρια για το θέατρο.

—Ο γυός μου, ο Φράνκ Ρός, Τζούνιορ, έκλεισε δυο θέσεις σε θε-ωρείο, μα ούτε εκείνος, ούτε έγώ μπορούμε να πάμε.

Η Τζόαν με τον πατέρα της πη-γαν στο θέατρο και μετά λίγες μέρες ή νέα συνήνησε στο δρόμο τον Φράνκ. Τον συναντούσε και πριν συχνά, μα δεν το μίλούσε. "Από ευγένεια όμως τώρα τον ευ-χαρίστησε για τα εισιτήρια. Αυτό ήταν ή αρχή.

Προτού το καταλάβουν και οι ίδιοι, καλά-καλά, ο Φράνκ άρχι-σε να την συνοδεύη στο θέατρο και να τρώγη σπίτι της. Δεν άργησαν, φυσικά, να παντρευτούν.

Μη φαντασθείτε ότι ο Φράνκ Ρός, έγινε, όπως συμβαίνει στο Χόλλυ-γουντ, ο «σούζυγος» της Τζόαν "Αρ-θουρ. "Όχι! Η Τζόαν "Αρθουρ υ-πάρχει μόνον για το στούντιο, σπι-τι δεν υπάρχει παρά ή κ. Φράνκ Ρός, του πλουσίου τραπεζίτου.

Η Τζόαν ζῇ πολύ απλά. Μένει διαρκώς σπίτι της, και δεν ξέρει κανένα από τους γείτονάς της. Κι' όμως οι γείτονές της δεν το θεω-ρούν αυτό ως μεγαλόπιασμα της Τζόαν. Ξέρουν καλά ότι είναι λίγο μισάνθρωπος! Πριν λίγες μέρες ή ήθοποιός κατέβηκε στον κῆπο για να κάνη περίπατο.

"Εφθασε ως τα κάγκελα που χω-ρίζουν τον κῆπο της από τον δι-πλανό, και είδε δυο νέες που έπα-ζαν τένις.

—Ω! να ή Τζόαν "Αρθουρ, φώ-ναξε ή μία.

—Λάθος κάνεις, της απάντησε ή άλλη. Η Τζόαν είναι πιο άμορφη. Αυτό ένεθυσιάσε την "Αρθουρ. Της άρέσει να μῆν την άναγνωρί-

ζουν, για να την αφήνουν ήσυχη. Γι' αυτόν τον λόγο δεν βάζεται διόλου όταν ξεμακριασθῇ διαβίοντας από το στούντιο, κι' έτσι διαφέρει άρκετά από τον τύπο που παρουσιάζει στην όθονη. "Όταν βγαίνει περίπατο στην πόλη, φορεῖ μαύρα γυαλιά, κοινά ρού-χα και περνά άπαράτηρητη.

Το καθημερινό σχεδόν πρόγραμμα της Τζόαν, μετά το στούντιο είναι το εξής: Στις έξημιου φεύγει από το στούντιο δίχως να χάση καιρό σε ξε-μακίαρισμα. Την δουλειά αυτήν την κάνει σπίτι της, στις έπτᾶ. Στις ό-κτώ έχει ήδη φάγει και έτοιμασθῇ για ύπνο. Πάντως προηγουμένως δια-βάξει λίγο τον ρόλο της ή κανῶν και νούργιο βιβλίο και νωρίς-νωρίς πέ-φτει στο κρεβάτι.

Κάπου-κάπου το ρίχνει έξω. Καλεί δηλαδή, δυο στενούς φίλους της να της κάνουν παρέα και να συζητήσουν.

Η προτίμησις της Τζόαν για το θέατρο φαίνεται και από το γεγονός ότι κατά τη γνώμη της οι καλλίτερες ήθοιοι είναι ή "Ελεν Χαϊνς και ή Κάθριν Κόρνελ.

Η πρώτη έπαιξε λίγο στον κινημα-τογράφο και μετά έπέστρεψε μετα-νοιωμένη στο θέατρο από όπου είχε ξεκινήσει. Η δεύτερη είναι γνωστή ή-θοποιός του θεάτρου, από τις περιφη-μότερες μάλιστα.

Πάντως ή Τζόαν έχει δοθῇ ψυχῇ τα και εισιτήρια στον κινηματογράφο.

Ξυπνά στις έξη και σε λίγο θρί-σκεται στο στούντιο. "Εκεί ή κ. Ρός μεταβάλλεται σε Τζόαν "Αρθουρ, πρω-ταγωνίστρια του κινηματογράφου, σε «Ξανθή Δυναμίτιδα».

"Όταν αρχίζει το γύρισμα ή Τζόαν δεν σκέπτεται παρά τη δουλειά της. Τα πειράγματα, τα άστεία, τα γέλια με τα όποια ξελαφρώνουν κάπως τη δύ-σκολη όμολογουμένως δουλειά τους, σκληρά πρωταγωνίστριες, τα αφή-ναι κατά μέρος. Στα διαλείμματα κλείνεται στο καμαρίνι της, ξεπλύνει στο νιβάι και μελετά και πάλιν τον ρόλο της.

Κι' όμως τελευταίως ο Γκάρι Κοϋ-περ κατάρρωσε να την κᾶν να αφή-ση την ρουτίνα της ζωής της στο στούντιο.

Ο Γκάρι ανέκαλυψε ένα κομμά-τι κέντρο όπου σερβίρουν «άκουαντ» ένα τονωτικό σε είδος ροφήματος. Κάθε πόνγευμα, λοιπόν, στις τέσσερις, τη ώρα που οι άλλοι ήθοιοι πρέχουν νη-πιούν το τσάι τους, και ή Τζόαν κλει-νεται στο καμαρίνι της για να φάγη ένα σάντουιτς, ο Γκάρι πίνει το «ά-κουαντ» του.

Μια μέρα προσεφέρῃ να κεράσει και τον Σεσίλ ντε Μίλ. Ο διάσημος σκηνοθέτης ένεθυσιάστηκε με το πιο-κτικό παρέα. Μια άλλη μέρα έδωσαν να δοκιμάση και ή Τζόαν και δεν άρ-γησε να προστεθῇ κι' αυτή στην πα-ρέα.

Κι' από τότε, κάθε άπόγευμα στις τέσσερις, με ιεροτελεστική άκρίβεια, ρουφούν και οι τρεις το καινούργιο αυτό νέκταρ...

ΣΤΗΒ ΡΕΥΝΟΑΝΤΣ

ΕΠΑΝΩ: Η χαριτωμένη Τζόαν σε μια άδεια στάση της. ΚΑΤΩ: Όταν ή «Ξανθή Δυναμίτις» διαλυηκίζεται με τον σκηνοθέτη της! (γελοιογραφία).

ΕΝΑ ΝΕΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗ

ΔΙΚΗ

πάνε στο μέγα-
γαρο των ντέ
Σεβερνύ, όπου

τους ἐπερίμεναν.

Η Μαργαρίτα, μόλις βλέπει τον νέο, αισθάνεται μιὰ παράξενη ταραχή να την κυριεύει. Η ταραχή της αυτή γίνεται ακόμη μεγαλύτερη, όταν, μιλώντας μαζί του, ακούει την ιστορία της γεννήσεώς της. Τὸν ρωτά τί θαίκανε ἂν ξανάβρισκε την μητέρα του. Θὰ πλήρωνε καὶ μετὴ ζωὴ του ἀκόμη ἓνα λεπτό μιάς τόσο ἀπέραντης εὐτυχίας, ἀπαντᾷ ὁ Ζάκ.

20

ἡ Ἡ συνέχεια)

«Τοῦ τὴν δίνω! Καὶ σκέπτομαι κάποτε—εἶναι τρέλλα τὸ ξέρω—σκέπτομαι ὅτι μπορεῖ νὰ τυχερὴ νὰ τὴν συναντήσω, νὰ τῆς μιλήσω ὅπως μιλῶ τώρα σὲ σὰς, κυρία, καὶ ὅτι τίποτα μέσα μου δὲν φώναζε: «Εἶναι ἡ μητέρα σου... πάρε την λοιπόν καὶ φύγε μαζί της!» Τίποτα! Εἶναι τρομακτικὴ ἡ σκέψη αὐτή... Φτωχή μου μητέρα!

Μὲ δυσκολία συγκρατοῦσε τὰ δάκρυά του.

—Σὰς λῦπασα, κύριε Ζάκ, σὰς ζήτησάν σου.

—Ἀπεναντίας, μοῦ δώσατε εὐχαρίστηση, κυρία... Ἡ καρδιά μου εἶναι τόσο φουσκωμένη, τόσο ξεχειλισμένη κάποτε πού αισθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ ἐκμυστηρευθῶ σὲ κάποιον.

—Ἐ λοιπόν, κύριε, εἶπε ἡ Μαργαρίτα, εἶμαι μητέρα, ἐγώ... καταλαβαίνω αὐτὸ πού ὑποφέρετε... κι' αἰσθάνομαι μεγάλη συμπάθεια γιὰ σὰς. «Ὅταν θέλετε νὰ μιλήσετε γιὰ τὴν μητέρα σας, μὴ με ξεγνῶτε... Νὰ τρέχετε ἀμέσως ἐδῶ, θὰ ἀκούσω τίς ἐκμυστηρεύσεις σας καὶ ὅταν θὰ φέυγετε θὰ εἴσθε λιγότερο λυπημένους... Ἐτσι θὰ αἰσθανῶτε περισσότερη εὐγνωμοσύνη γιὰ μένα κι' ἐγώ, θὰ σὰς ἀγαπήσω περισσότερο ἀκόμη.

—ὦ! πόσο καλὴ εἴσθε, κυρία, καὶ πόσο θὰ σὰς ἀγαπήσω!

—Τὸ πιστεύω καὶ θὰ κάνω ὅ, τι μπορῶ γι' αὐτό.

Ἡ συγκίνηση τῆς κομῆσης ἦταν ἀπερίγραπτη. Χρειάστηκε μεγάλη δύναμη γιὰ νὰ συγκρατηθῇ. Ἀκούοντας τὸν Ζάκ νὰ μιλᾷ, εἶχε κλείσει τὰ μῆτια της γιὰ νὰ ζήσει καλύτερα μιὰ στιγμή μετὰ τὴς ἀναμνήσεως της καὶ τῆς φάνηκε ὅτι ἀκούει τὸ παιδί της νὰ παραπονεῖται γλυκὰ γιὰ τὴν ἐγκατάλειψή του, νὰ τῆς μιλά γιὰ τὰ παιδικὰ χρόνια του καὶ τὴν ἐφηβικὴ του ἡλικία. Ἡ ταράχῃ της ἦταν τόσο μεγάλη πού κόντεψε νὰ προδοθῇ καὶ ἦταν καιρὸς νὰ λήξῃ ἡ συνομιλία τους. Δὲν αἰσθανόταν πιά τὴ δύναμη ν' ἀνθέξῃ περισσότερο.

Σηκώθηκε ἀργά, διέσχισε τὸ σαλόνι καὶ βῆκε ἔξω.

Καθὼς ὁ Ζάκ καὶ ἡ Μαργαρίτα ἐπρόκειτο νὰ δειπνήσουν στοῦ συνταγματάρχου, ὁ τελευταῖος αὐτὸς δὲν πρόσεξε τὴν ἐξαφάνισή της κομῆσης.

Νόμιζε ὅτι πῆναινε νὰ δώσῃ διαταγὴς στὴν ὑπηρεσία.

Ἐκείνη ἐπέστρεψε στὸ δωμάτιό της. Καὶ εὐτυχῶς πού ἦταν μόνη καὶ ὁ κ. Σεβερνύ δὲν βρισκόταν κοντὰ της, γιὰτὶ μόλις βρέθηκε στὸ δωμάτιό της σωριάστηκε λιπόθυμη σὲ μιὰ πολυθρόνα.

Ἐπὶ πολλὴν ὥρα ἔμεινε ἀναίσθητη ἡ Μπερναρέτ τὴν βρῆκε πρώτῃ καὶ τὴν ἀνεκάλεσε στὴ ζωὴ. Ἡ Μαργαρίτα ἦταν τόσο χλωμὴ πού ἡ νέα νόμιζε πρὸς στιγμήν ὅτι ἦταν νεκρή.

Τῆς δρόσισε τὸ μέτωπο, τὰ μῆτια, τοὺς κροτάφους κι' ἐνοιῶσε μιὰ ἀπέραντη χαρὰ βλέποντάς την νὰ συνέρχεται.

«Ὅταν τ'ὴν ἀνενώρρισε, ἐκείνη βρισκόταν γονατιστὴ μπροστὰ της.

—Τὶ συνέβη λοιπόν! ρώτησε.

—Δὲν ξέρω, μητέρα. Σὲ βρῆκα στὴν πολυθρόνα σου, ἀναίσθητη. Ἀνησυχῶσα γιὰ τὴν ἀπουσία σου.

—Ὁ πατέρας σου ἀντελήφθηκε τίποτα;

—Ὁχι.

—Δὲν πρέπει νὰ τοῦ πῆς τίποτα, γιὰ νὰ μὴν ἀνησυχῇ. Πῆγαινε τώρα, παιδί μου, κοντὰ στὸν πατέρα σου. Κατεβαίνω κι' ἐγώ... Πρὸ πάντων οὔτε λέξη. Δὲν εἶναι τίποτα. Ὅλες οἱ γυναῖκες ἔχουν τέτοιες ἀδυναμίες.

—Δὲν θὰ πῶ τίποτα, μητέρα.

Καὶ τὴν ἄφησε. Μὰ καθὼς ἐπέστρεψε στὸ σαλόνι σκεφτόταν:

—Εἶναι παράξενο. Ὅσην ὥρα ἡ μητέρα μου μιλοῦσε μετὰ τὸν Ζάκ φαινόταν πολὺ συγκινημένη... καὶ τὴν εἶδα νὰ κλονίζεται καθὼς ἔβγαινε... Γιατὶ ἄραγε; Τὶ μπορούσαν νὰ λένε; Κι' ὁ Ζάκ ἄλλωστε φαινόταν λυπημένος καὶ τὰ μῆτια του ἦταν ὑγρά.

Λίγα λεπτὰ ἀργότερα, ἡ Μαργαρίτα παρουσιαζόταν στὸ σαλόνι. Κανείς δὲν θὰ μπορούσε νὰ φαντασθῇ τί εἶχε συμβῇ πρὸ ὀλίγου. Εἶχε μιὰ ἐκφραση ἥρεμης, εὐθυμίας, εὐτυχισμένης...

Μονάχα οἱ κινήσεις της εἶχαν κάτι τὸ ἀτόπητο, πού εἶχε μείνει ἀπὸ τὴν κρίση πού πέρασε.

ΜΙΑ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΗ ΕΠΙΣΚΕΥΗ

Μετὰ τὸ δείπνον, ἡ Μαργαρίτα καὶ ὁ Ζάκ, εὐτυχῶς γιὰ τὴν νέα αὐτὴ οἰκονομία πού τοὺς ἄνοιγε τὴν ἀγκαλιά της, ξαναπῆραν τὸν δρόμο τοῦ σπιτιοῦ τους.

Μιὰ ἐκπληξίς τοὺς περιέμενε ἐκεῖ. Τὴν στιγμή πού περνοῦσαν ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ θεωρεῖο τῆς θυροφύλαξης, ἡ Μαργαρίτα ἀνὰ βγῆκε ἀπὸ κεί τρομαγμένη καὶ τοὺς σταμάτησε:

—Δεσποινίς, εἶπε, φαντασθῆτε ὅτι βρίσκεται στὸ χῶλλ ἓνας ἄνδρας πού σὰς περιμένει ἀπὸ τίς τέσσερις. Καὶ εἶναι δέκα τώρα! Ὑπομονὴ πού τὴν ἔχει! Τοῦ εἶπα νὰ ξαναπεράσῃ. Οὔτε θέλησε νὰ τὸ ἀκούσῃ. Ἐγκαταστάθηκε σὲ μιὰ καρέκλα καὶ καπνίζει τὴν πίπα του ἀπὸ τίς τέσσερις τὸ ἀπόγευμα, μάλιστα δεσποινίς, παρ' ὅλα ὅσα τοῦ εἶπα, καπνίζει τὴν μιὰ πίπα ἐπάνω στὴν ἄλλη καὶ βρωμαίει καπνοὺς ὅλο

ΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΣΟΥ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ!

τὸ διαμέρισμα. Ὅλες τίς πελάτισσες τῆς δεσποινίσκος, θὰ τίς πιάσῃ ἡ καρδιά τους αὐριο, ἀσφαλῶς!

—Ποιὸς μπορεῖ νὰ εἶναι αὐτός; διερωτήθηκε ἡ Μαργαρίτα.

Μὰ δὲν φοβόταν τίποτε. Μήπως ὁ Ζάκ δὲν ἦταν μαζί της;

Ἀνέβηκαν. Ἡ πόρτα ἦταν μισάνοιχτη. Στὸ χῶλλ ἓνας ἄνδρας περίμενε καπνίζοντας. Ἐστρεψε τὴν πλάτη του. Ἐνα σύννεφο γαλάζιου καπνοῦ τὸν περιέβαλλε.

Στὸν θόρυβο πού ἔκανε ἡ Μαργαρίτα μπαίνοντας, ὁ ἄγνωστος σηκώθηκε, στράφηκε καὶ ἡ Μαργαρίτα καὶ ὁ Ζάκ, μετὰ μιὰ πνιγμένη φωνή, ἔκαναν δύο βήματα πίσω, σὰν νὰ εἶχαν δῇ ἓνα φάντασμα.

Καὶ οἱ δύο ἄφησαν τὴν ἴδια κραυγὴ συγχρόνως:

—Πατέρα μου! πατέρα μου!

Ὁ ἄνθρωπος, πράγματι, εἶχε τοὺς πλατεῖς ὤμους τοῦ μπάρμπα Ρουτάρ, τὸ μεγάλο καὶ γονδρὸ πρόσωπό του, τὰ κόκκινα μάγουλά του, τὰ προεξέχοντα μαύρα μῆτια του, πού ἦταν γεμάτα καλωσύνη.

Ἦταν τὸ πορτραῖτο τοῦ Ρουτάρ, ὅχι ὅμως τοῦ γανωματοῦ πού εἶχε γεράσει ἀπὸ τὰ χρόνια πού πέρασαν, ἀλλὰ ἑνὸς Ρουτάρ πού εἶχε μείνει νέος, χωρίς καμμιὰ ἀσπρη τρίχα.

—Πατέρα μου! ἐπανελάμβανε ἡ Μαργαρίτα μετὰ τὰ χέρια ἐνωμένα, νιώθοντας μιὰ ἀνέκφραστη ἀγωνία.

Ὁ ἄνδρας τραντάχτηκε ἀπὸ ἓνα ἡγερὸ γέλιο πού ἀπεκάλυψε τὰ λευκά δόντια του.

—Ὁχι, δὲν εἶμαι ὁ πατέρας σας, εἶπε. Εἶμαι ὁ θεὸς σας.

—Ὁ θεὸς Σεζάρ;

—Ὁ θεὸς Σεζάρ ἀκριβῶς.. πού ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀμερική πρὶν ἀπὸ χρόνια καὶ χρόνια καὶ πού γυρίζει σήμερον μόνον.

Καὶ πρόσθεσε μ' ἓναν βαθὺ ἀναστεναγμό:

—Ἐξίσου φτωχὸς ἄλλωστε ὅσο τὴν ἡμέρα πού ἔφυγε.

Ἐξήγησε ὅτι εἶχε ἐπιστρέψει στὸν τόπο του, ὅτι πέρασε ἀπὸ τὸ Βιλλάρ καὶ ὅτι ἐκεῖ τοῦ ἔδωσαν τὴν διεύθυνση τῆς ἀνεψιάς του καὶ ἦρθε ἔως ἐδῶ μετὰ πόδια μὴ ἔχοντας σχεδὸν ἄλλα χρήματα καὶ κάνοντας τὸν γανωματοῦ σ' ὅλη τὴν διαδρομὴ ὅπως κι' ὁ ἀδελφός του.

Ὅσο διηγόταν τὴν ἱστορία αὐτὴ πού ἀπεδείκνυε πράγματι μιὰ μεγάλη φτώχεια, παρατηροῦσε προσεκτικὰ τὴν ἐντύπωση πού ἔκανε ἡ Μαργαρίτα.

Πῶς θὰ τὸν δεχόταν ἄραγε;

Ἐάν εἶχε γυρίσει πλοῦσιος φέρνοντας ὅπως τόσοι ἄλλοι ἀφθονὰ δολλάρια, ἀσφαλῶς θὰ τὸν ὑποδέχονταν με ἀνοιχτὰς ἀγκάλες. Γυρνοῦσε ὅμως πᾶμπτωχος.

—Πλοῦσιος ἢ φτωχός, θεῖε μου, καλῶς ὀρίσατε στὸ σπῖτι μας, εἶπε ἡ Μαργαρίτα. Δὲν θὰ μάς ἐγκαταλείψετε... Καὶ θὰ νομίζω, βλέποντάς σας—πρόσθεσε μετὰ συγκίνηση,—ὅτι ὁ πατέρας μου

δὲν πέθανε, ὅτι εἶδα ἓνα ἄσχημο δεινὸ καὶ ὅτι ἐκεῖνος βρίσκεται πάντα κοντὰ μας...

Ἀπὸ τὰ μῆτια τοῦ θεοῦ Σεζάρ πέρασε μιὰ λάμψη ἱκανοποιήσεως.

—Δὲν τολμοῦσα νὰ τὸ πιστέψω, εἶπε... ὅχι δὲν τολμοῦσα.

—Μόνον, εἶπε ἡ κοπέλλα πού δὲν σὰς περιμένα... εἶνε πολὺ ἀργὰ γιὰ νὰ σκεφθοῦμε νὰ σὰς βροῦμε ἓνα δωμάτιο στὸ σπῖτι... Ὅριστε λίγα χρήματα γιὰ νὰ πάτε στὸ ξενοδοχεῖο, γι' αὐτὴ τὴν νύχτα μονάχα. Αὐριο θὰ δοῦμε. Τὸ διαμέρισμά μου δὲν ἔχει παρὰ δύο δωμάτια. Τὸ πρῶτο τὸ κρατῶ ἐγώ. Τὸ δεύτερο...

Ἐδείξε τὸν Ζάκ.

—Κύριε Ζάκ, εἶπε ὁ θεὸς Σεζάρ, ἄ-

κούσα νὰ διηγούνται τὴν ἱστορία σας, ἐκεῖ στὸ Βιλλάρ πού πέρασα...

Ἀπλῶσε στὸν ὑπαξιωματικὸ τὸ χοντρό του χέρι.

Ὅταν ἡ Μαργαρίτα τοῦ ἔδωσε τὰ χρήματα, ἓνα πεντόφραγκο, ὁ θεὸς Σεζάρ φάνηκε στενοχωρημένος. Θὰ νόμιζε κανεὶς ὅτι σκεπτόταν καὶ ὅτι θὰ τὸ ἀρνιόταν. Στὸ τέλος, μολαταῦτα, τὸ δέχθηκε.

—Αὐριο, εἶπε, θὰ μιλήσωμε καλύτερα.

Ἐφυγε ἀφοῦ φίλησε τὰ δύο παιδιά.

Μιὰ εὐτυχία δὲν ἔρχεται ποτὲ μόνη, ὅπως βλέπετε, Ζάκ, εἶπε ἡ κοπέλλα. Ὁ πατέρας μου ἐξαναρτῶνται κοντὰ μας μετὰ τὴν μορφή τοῦ θεοῦ Σεζάρ! Ὁ ἄνδρας κατέβαινε ἀργὰ-ἀργὰ,

Ἡ Μπερναρέτ τὴν βρῆκε πρώτῃ καὶ τὴν ἀνεκάλεσε στὴν ζωὴ.

χτυπώντας βαρεια τα σκαλοπάτια με τις άρβυλες του.

—Όταν έφθασε στο δρόμο άναψε την πίπα του. Φαινόταν σκεπτικός.
—Παρ' όλα αυτά, είνε δυο καλά παιδιά, μουρμούρισε. Δέ θα μου κάνουν θερμότερη ύποδοξη άν τους ξφερνα 300-400 χιλ. εισόδημα.

Περπάτησε λίγη ώρα στο βουλευβάρτο. Ώσμαν ύστερα φωνάζοντας ένα άμαξι που περνούσε διέταξε:

—Στό Γκράντ - Ότέλ.

Πέντε λεπτά αργότερα ό θεός Σεζάρ πήδησε έλαφρά στο πεζοδρόμιο και γλυστρώντας τό χέρι στην τσέπη του, έπίασε τό ζεντόφραγκο που τού είχε δώσει ή Μαρζολαίν. Έτοιμαζόταν νά τό ρίξη στόν άμαξηλάτη μά έξαφνα στάθηκε και τώκρυψε στό ζιλέ του.

—Όχι, σκέφθηκε, όχι αυτό... Αυτό θά τό κρατήσω.

Έδωσε ένα άλλο πεντόφραγκο στόν άμαξηλάτη και μπήκε στό ξενοδοχείο χωρίς νά περιμένη ρέστα.

—Εύχαριστώ, μαχαργιά μου, τού φώναξε ό άμαξηλάτης.

Ό θεός Σεζάρ ήταν χωρίς άλλο τακτικός θαμών τού ξενοδοχείου γιατί διευθύνθηκε κατ' εύθειαν στό άνασέρ και άνέβηκε στό διαμέρισμά του.

Τό πλατύ του πρόσωπο φωτιζόταν από ένα χαμόγελο ίκανοποίησεως. Καί ψιθύριζε καθώς ξετυνόνταν:

—Μέ δέχθηκαν σάν πατέρα τους! Τι θαυμάσια παιδιά!

Έρριξε αδιάφορα έπάνω στό τραπέζι ένα πορτοφόλι πολύ βρώμικο γεμάτο χαρτονομίσματα τσαλακωμένα, άφησε τις άρβυλες του έμπρός στην πόρτα του, που δέν σκέφθηκε καν νά κλειδώσει, ξαναγύρισε στό κρεβάτι του πλάγιασε και πέντε λεπτά αργότερα ρογάλιζε μακαρίως.

Έκεί κάτω, στό μικρό διαμέρισμα τού βουλευβάρτου. Ώσμαν, μέσα στό σαλόνι με τά πολύχρωμα καπέλλα που περιμεναν νά πουληθούν την έπομένη, ή Μαρζολαίν και ό Ζάκ με τά χέρια ένωμένα χαμογελοσάν.

—Σ' αγαπώ! έλεγε ό Ζάκ.

—Και ή Μαρζολαίν άπαντούσε:

—Σ' αγαπώ!

Η Μαρζολαίν πρότεινε τό μέτωπό της. Έκείνος τό φίλησε παρατεταμένα και χωρίστηκαν. Έκεί κάτω, έπίσης, στό μέγαρο της όδοϋ Άμπερ άπλωνόταν ή ήσυχία, ή άνάπαυσις. Μονάχα ή Μαργαρίτα δέν κοιμόταν, της φαινόταν ότι άκούε αδιάκοπα τη φωνή τού Ζάκ νά της λέη ποιά ήταν τά όνειρά του, και πόσες φορές στή ζωή του είχε συλλογισθή τόν πατέρα του, τη μητέρα του...

Και μέσα στό σκοτάδι που την περιέβαλε, ή κόμηση σέ μιá παράξενη ύπερδιέγερση, νομίζε ότι έβλεπε μακρυνά, σ' ένα δάσος σκεπασμένο από τό χιόνι, κάτω από τό διαπεραστικό κρύο μιáς χειμωνιάτικης νύκτας ένα φτωχό, παιδάκι έγκαταλελειμμένο μέσα στό σπάργανά του, που έκλαιε και άγωνιζόταν με τό θάνατο.

Έκεί κάτω, τέλος, σ' ένα μικρό δωμάτιο συνεχόμενο με τό γραφείο του, και ό Έρβέ έπίσης άνειροπολούσε, θλιβερός και άπαίσιος.

ΜΙΑ, ΖΩΗ ΠΟΥ ΣΒΥΝΕΙ...

Θά έχετε δη ίσως με ποιό τρόπο άρμούν τά άρρακτικά πουλιά έπάνω στην άνωπεράσιστη λεία τους. Καί ό Έρβέ ήταν έπίσης ένα τέτοιο πουλί. Από τόν καιρό τού ταξιδιού του στό Βιλάρ,

ΔΙΚΗ ΣΟΥ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ!

ή φαντασία του πλούσια σέ ραδιουργίες και ύποπιες έμπνεύσεις, είχε πλάσει ένα σωρό σγέδια.

Ό σκοπός του ήταν νά έπωφεληθή τού μυστικού που γνώριζε για νά αποσπάση από την κυρία ντέ Σεβερν ό σοτό δυνατόν περισσότερα χρήματα.

—Αν ό Ζάκ ήταν ένας λωποδύτης ή ένας έκφυλος, άντι νά είναι τόσο έντιμος και ήρεμος νέος, τότε φυσικά τό πράγμα θά ήταν εύκολο.

Θά ήταν νά τόν βρή και θά τού μιλούσε έτσι:

—Κύριε, ξέρω τούς γονείς σας. Μπορώ νά σας άποκαλύψω τό όνομά τους και την κοινωνική τους θέσι. Αυτό δέν θά σας στοιχίση παρά 200 ή 300 χιλιάδες φράγκα.

Ό Ζάκ θά τό δεχόταν. Καί ή κ. ντέ Σεβερν θά ήταν άρκετά εύτυχής νά πληρώση στόν Έρβέ τό ποσό που άπαιτούσε για νά τόν ύποχρέωση νά διαφυλάξη τό μυστικό αυτό και νά μήν άποκαλύψη στό σύζυγό της τη γέννηση τού παιδιού.

Μέ τόν χαρακτήρα όμως που είχε ό Ζάκ θά άρνιόταν με άγανακτηση μιá παράμοια συμφωνία. Κά έδιωχνε τόν Έρβέ. Τό φανταζόταν αυτό και δέν σκόπευε νά έκτεθή έτσι. Έπρεπε λοιπόν ν' άποταθή άλλου.

—Θάπρεπε νά έχω στή διάθεσή μου ένα παλληκάρι χωρίς συνείδηση, έξυπνο και έπίδεξιο. Που θά τό βρώ όμως;

Αυτή ήταν ή άπασχόλησή του από την ήμέρα που έπέστρεψε άπ' τό Βιλάρ.

Τρία-τέσσερα χρόνια προτήτερα, δταν άκόμη είχε μεγάλη περιουσία, ύστερα από μερικές ύποθέσεις που είχαν έπιτύχει, ό Έρβέ είχε προσλάβει ως ταμία έναν νεαρό, τόν Άνδρέα Μοριάννι, ίταλό την καταγωγή, τού όποιού ή έξαιρετική έξυπνάδα τόν είχε γοητεύσει. Ό Μοριάννι ήταν την έποχή εκείνη 18 χρονών. Τόν είχε κρατήσει στην ύπηρεσία του ένα χρόνο περίπου.

Ό Άνδρέας ζούσε μόνος στό Παρίσι. Πολύ άραιο παλληκάρι, με λεπτό πρόσωπο, με μεγάλα μαύρα μάτια και πολύ καλοφτιασμένο σώμα, ήταν έξαιρετικά γοητευτικός. Μιλούσε τά γαλλικά σάν νά ήταν ήτλική του γλώσσα, χωρίς καμιά ξενική προφορά, έπειδή είχε άνατραφή στή Γαλλία. Κέρδιζε 125 φράγκα τό μήνα στό γραφείο τού Έρβέ, ζούσε με τόν μικρό αυτό μισθό και κατά τούς έξ πρώτους μήνες ό προϊστάμενός του δέν είχε κανένα παράπονο καζί του. Ό Άνδρέας ήταν τακτικός στις όρες της εργασίας του, κρατούσε τά βιβλία με άκριβεια και είχε μεγάλη διάκριση και έπιφυλακτικότητα προσόντα πολύτιμα για τό έλδος τών εργασιών τού Έρβέ που φοβόταν συχνά πως μιá άπερισκέψια μπορούσε νά τόν ρίξη στό χέρια της δικαιοσύνης.

Υστερα από έξη μήνες ό Έρβέ άντελήφθη μιá καταφανή αλλαγή στή ζωή τού υπαλλήλου του. Ό Άνδρέας

είχε γίνει όνειροπόλος, μελαγχολικός, άκατάστατος και ζητούσε προκαταβολικά τούς μισθούς του—πράγμα σοβάρων στό μάτια τού Έρβέ.

Τι είχε συμβή;

Ό Μοριάννι καθόταν στό πέμπτο πάτωμα ενός μικρού σπιτιού της όδοϋ Σαίν - Ρός, σ' ένα μικρό δωμάτιο που μόλις χωρούσε τό μπασύλο του, μιá καρέκλα, ένα τραπέζακι και ένα σιδερένιο κρεβάτι. Στο ίδιο πάτωμα, μά σέ δυο άλλα δωμάτια παρόμοια με τό δικό του, κατοικούσαν ένας άδελφός και μιá αδελφή, ό Πιέρ και ή Αιμέ Ζιρόντ. Ό Πιέρ, 18 χρονών, ήταν μαθητευόμενος μηχανικός. Η Αιμέ ήταν μοδίστα και εργαζόταν σπíti της. Η αδελφή ζούσε για τόν άδελφό της. Ηταν έξ άλλου πιό μεγάλη από κείνον μερικά χρόνια.

Τά δυο άδελφια δέν έμοιαζαν καθόλου. Έκείνος ήταν παχύς, ροδοκόκκινος, γεμάτος ζωή. Έκείνη ήταν γλωμή, με στενό στήθος, άσθενική. Έβηχε και ύπέφερε αδιάκοπα. Παρ' όλα αυτά ήταν όμορφη και τό ποσό από της κινούσε τό ενδιαφέρον, φωτιζόμενο από δυο πελώρια και έκφραστικά γαλάζια μάτια και άφθονα όλόχρυσά μαλλιά.

Οί τρεις νέοι έκαναν γρήγορα γνωριμία και την Κυριακή έβγαίνουν μαζί περίπατο στις θερμές καλοκαιρινές βραδύες.

—Ένα βράδυ έφεραν σηκωτό τόν Πιέρ Ζιρόντ στό δωμάτιο της αδελφής του. Τά δυο του πόδια ήταν σπασμένα. Είχαν μπλεχτή σέ μιá μηχανή. Την έπομένη, μετά την ήγχείρηση, πέθανε από αιμορραγία στό χέρια τών γιατρών και τών νοσοκόμων τού Νοσοκομείου τών Ατόμων. Η Αιμέ λίγο έλαψε νά τόν άκολουθήση. Έκείνο που την έσωσε ίσως και την έμποδισε ν' αυτοκτονήση ήταν ή σκέψη ότι ό Άνδρέας τη λάτρευε. Κι' εκείνη έπίσης τόν αγαπούσε. Καί ό ένας κοντά στόν άλλο, κάτω από τό πλήγμα αυτό που τούς πρόσηγινε άκόμα περισσότερο, ό ένας φλογερά έρατευμένος, ή άλλη άνωπεράσιστη, δέν υπόρεσαν ν' άντισταθούν περισσότερο. Η Αιμέ έβγινε έρωμένη του.

Πέρασαν δυο μήνες μέθης για τη φτωχή κοπέλλα, γιατί ήταν πραγματικά μεθυσμένη και ζούσε σ' ένα όνειρο. Μά τό ζύντημα ήταν θλιβερό. Η άρρώστεια παραμένει στό προσκέφαλό της. Η Αιμέ έπεσε στό κρεβάτι. Στην άρχή δέ θέλησε νά πιστέψη στόν κίνδυνο. Βήχοντας και γεμίζοντας τό δάχτυλό της με κόκκινες κηλίδες έξακολουθούσε νά εργάζεται άκόμη, ξέροντας ότι την ήμέρα που τά φτωχά δάχτυλά της δέ θά μπορούσαν νά συνηχίσουν τό ράθυμο ό θάνατος δέ θά ήταν μακρυνά.

Ό Άνδρέας την έβλεπε νά άδυνατίζει κάθε μέρα και περισσότερο: —Αφρησέ με, λοιπόν, νά πάγω στό νοσοκομείο, τού έλεγε. Έκεί θά με περιποιηθούν και αυτό δέ θά σου στοιχίση τίποτα.

Έκείνος άρνιόταν. —Ηθέλε νά την κρατήσει κοντά του. Κι' έπειτα είχε ζητήσει πληροφορίες, και δέν ήταν βέβαιος ότι τό νοσοκομείο θά δεχόταν τη φτωχή. Ό θάνατος μπορούσε ν' άργήσει άκόμα νάρθη. Τά νοσοκομεία δέ θέλουν νά γεμίζουν με φυμακτρικά που κρατούν τόν τόπο.

(Συνέχεια στό προσεχές)

ΛΑΛΕΤΤΑ

Διήγημα της Τζίνας Τέστι

ή μοδιστρούλα μπήκε, λαχανιασμένη στό άτελιέ.

—Όύφ! τσακίστηκα στην κουρασά!

—Άργησες ξεπίτηδες για νά πιστέψουμε πως έχεις ραντεβού. Ένώ ξέρομε πως κανείς δέν σου κάνει κόρτε.

—Είσαθε πονηρές... αλλά δέν σας δίνω σημασία!

Τις κτύπησε με πίκρα. Όλες τους χαριτωμένες, όλες τους νέες, όλες τους με τόν άρραβωνιαστικό τους. Η Λαλέττα όμως δέν είχε κανέναν, όσο κι' αν προσπαθούσε νά άποδείξη τό άντίθετο. Άσκημη δέν ήταν, κάθε άλλο. Μόνον που δέν της έδινε κανείς σημασία, την έπαιρνε για πολύ μικρή. —Δέν μπορείς ν' άρέσης. Σήμερα άρέσει ό τύπος ό δικός μου! έλεγε ή παχουλή Βάντα.

—Τά μάτια σου μοιάζουν κοιμισμένα και δέν λένε τίποτα! περσθετε ή Σόνια που τά μάτια της ήταν σάν φάροι αυτοκινήτου.

—Και τά χείλη σου! Άν δέν έχης παχειά χείλη, φιλήδονα, δέν σε προσέχει άντρας! Καθεμιá καμάρωνε τόν εαυτό της. Δέν ήταν πιá ζωή εκεί μέσα!

—Κι' όμως, σας λέω πως έχω άρραβωνιαστικό και πως τού άρέσω όπως είμαι! —Μην είσαι κουτή! Θά μάς κάνης νά γελάσουμε έσόν παραπάνω άπ' τόν Έντι Κάντορ!

Την βασάνιζαν. Εύτυχως που έβγαίνε στή μέση ή Φαύστα, ή πιό μεγάλη κι' ή πιό φιλόδοξη. Ποτέ δέν μιλούσε σέ καμιά. Καί μόνο ή γλυκειά φωνή της μπορούσε νά έπιβληθή στό άτελιέ για ν' άφήσουν ήσυχη οι εργατίδες την δυστυχημένη Λαλέττα...

Η Λαλέττα της χωστούσε μεγάλη εύγνωμοσύνη. Πρόθυμα, θά της θυσίαζε και την ζωή της άκόμα, αν της την ζητούσε ή Φαύστα. Η Φαύστα όμως δέν ήταν από εκείνες που ζητούν. Ίσως νά μην είχε ποτέ ζητήσει τίποτα στην ζωή της: πάντα ειχε δώσει.

□ □

Μιá μέρα, ή Λαλέττα άνακαλύφθη άπ' τις συναδέλφους της μέσα στό άποδυτήριο, την στιγμή που έβαζε πούντρα. Όλες ήρχισαν νά την κοροϊδεύουν. Η νέα έγινε έξωφρενών και για νά δώση τόπο στην όργη, σφίγγοντας τά δόντια της, όρμησε έξω άπ' τό άτελιέ. Ούτε ήξερε τί θάκανε, τόβαλε όμως στό πόδια και διέσχισε τρέχοντας τόν δρόμο, χωρίς νά κυττάξη γύρω της. Κι' έτσι, τό αυτοκίνητο τού Μάριου που περνούσε εκείνη την στιγμή από εκεί, λίγο έλειψε νά την παρσύρη. Εύτυχως που την χτύπησε μόνο λίγο τό φτερό κι' ό Μάριος την βοήθησε νά καθήση στό πλευρό του, κοντά στό δολάν.

—Πόσο με τρομάξατε, δεσποινίς! της είλε, άνασαιόνοντας με άνακούφιση. Μά είναι τρόπος αυτός νά περνάτε τόν δρόμο; Η νέα έγινε κατακόκκινη. Κτύπησε την πόρτα τού άτελιέ κι' ύστερα τόν νέο που καθόταν δίπλα της. Κάτι πέρασε άμείως σάν άστραπή άπ' τό μυαλό της. Σέ λίγο, θά βγαίνουν οι συνάδελφοί της:

—Άγαλιάστε με! τού είλε όρμητικά. —Εύχαρίστως! Γιατί όμως;

—Θά σας τό πώ ύστερα. Κάνετε όμως γρήγορα! Χαμογέλαστε και σφίξτε με έτσι στην άγκαλιά σας! Σιγά όμως... γιατί πάω νά σκάσω!

—Ενθ' εκείνος την έσφιγγε και την φιλούσε, ή Λαλέττα έρριχνε στό κλεφτά ματιές πρός την πόρτα τού άτελιέ. Οι άλλες είχαν βγή: σταματημένες στό κατώφλι, κατάληκτες, έβλεπαν την Λαλέττα, μέσα στό πολυτελές αυτοκίνητο, άγκαλιασμένη με τόν ώραιο νέο.

Τό κλόπο της είχε έπιτύχει! Μόνον που τό χιμόγελο έσβυσε στό χείλη της όταν είδε την Φαύστα νά την κυττάξη άύστηρά. Τραβήχτηκε άπ' την άγκαλιά τού Μάριου.

—Ποιός έφέρει τί θά σκεφθήτε για μένα; τού είλε.

—Γι' αυτές τό έκανα... Τις είδατε; Έχουν τούς άρραβωνιαστικούς των και λένε πως ποτέ δέν θά βρώ εγώ! Τώρα, έπιτρέψτε μου νά κατεβώ...

—Τώρα, θά κάνετε ό,τι θέλω εγώ.

Και την φίλησε, χωρίς εκείνη νά ροδάλη αντίσταση.

□ □

Στό άτελιέ, την έπομένη, οι μοδιστρούλες ήταν γεμάτες περιέργεια.

Είπαν σ' αλληβία ό άρραβωνιαστικός σου; Τι πλούσιος κύριος! Σ' αγαπά;

—Μέ λατρεύει! Όχι μέρα δέν κάνομε άλλο παρά νά φιλούμαστε... όταν δέν δουλεύω έδώ, ένοείται!

—Που τόν ψάρεψες; Με είδε, τού άρεσα... Άρραβωνιαστήκαμε και θά παντρευθούμε σύντομα...

—Κορίτσια, δουλειά!

—Ηταν ή Φαύστα που δέν είχε άνοίξει τό στόμα της ως τότε. Η Λαλέττα έγινε κατακόκκινη.

Αυτό δάσταζε πολλές μέρες. Η Λαλέττα ζούσε με την έξαψη της φαντασίας της. Ηταν όμως εύτυχημένη μονάχη τις ώρες της δουλειάς, με την περιέργεια τών άλλων κοριτσιών. Την νύχτα, δέν έκλεινε μάτι. Κουρασμένη νά λήη ψέματα, θυσίτησε σέ μιá έπίμονη σιωπή.

—Λαλέττα, ό άρραβωνιαστικός σου σ' έχει ρουφήξει άπ' τά φίλιά!

—Τί χλωμή που σε κάνει ό έρωτας!

—Αφρησέ την ήσυχη! έπενέβη μιá μέρα ή Φαύστα.

Κι' όταν βρέθηκαν μόνες, της μίλησε: —Αυτός ό κύριος, Λαλέττα, δέν κάνει για σένα. Πιστέψέ με, δέν σου μιλώ από ζήλεια. Εργαζόμαστε για νά ζήσουμε, είμαστε φτωχές κοπέλλες. Οι κύριοι αυτοί διασκεδάζουν μαζί μας την πλήξη τους, δέν μπορούν νά μάς χαρίσουν την εύτυχία. Δέν θέλουν την καρδιά μας, αλλά τά φίλιά μας.

—Όταν έπιτύχουν τόν σκοπό τους, μάς παρσούν! Έμένα, Λαλέττα, ένας κύριος με έκανε έρωμένη του. Τόν αγαπούσα...

—Φαύστα!

—Μ' έγκατέλειψε ύστερα από ένα χρόνο για νά παντρευτή μιάν της τάξώς του. Κι' έμεινα μόνη μ' ένα μωρό! Έσύ, τί κάνεις;

—Τίποτε άκόμα!

—Τόν αγαπάς, Λαλέττα;

—Ένα όνειρο...

—Τό ζύντημα όμως είναι όδυνηρό. Η ό γάπη μου θά σε δοθήση νά ξεχάσης και νά προσφύλγης στό μέλλον!

Τί καλή που είσαι! ψιθύρισε ή Λαλέττα. Και τά μάτια της πλημμύρισαν δάκρυα.

ΤΖΙΝΑ ΤΕΣΤΙ

Τρεις ιστορίες γιατρών

ΓΙΑΤΙ ΤΟΝ ΦΩΝΑΞΑΝ

—Ένας γιατρός που έξασκούσε τό έπάγγελμα του στην έπαρχία, διηγείται σ' ένα κύκλο φίλων τό άκόλουθο άνέκδοτο:

— Ένα πρωί έπεσκέφθηκα τό άρρωστό παιδί ενός πελάτου μου. Άφού τό έξήτασα διεπιστάσα πως ήταν από καιρό άρρωστο στό κρεβάτι.

—Άσφαλώς κάποιος άλλος γιατρός θά τό κούραρε πριν από μένα, παρατήρησα.

—Ω! Ναι! μου άπάντησε ό πατέρας του. Τού είχα έναν άλλο γιατρό, τόν κ. Μ.... έναν σπουδαίο έπιστήμονα.

—Τότε γιατί με φωνάξατε άφού είσαστε εύχαριστημένος από τόν κ. Μ....;

—Ξέρετε γιατρέ; Ό κ. Μ.... μάς ζητούσε λεφτά! άπάντησε τό παιδάκι

□ □

ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

—Ένας διακεκριμένος έπιστήμων, γνωστός για την άφηρημάδα του, βιαζόταν νά προφθάση κάποιον τραίνο. Έξαφνα ένώ έτρεχε στό δρόμο με τις βαλίτσες στό χέρι, σταμάτησε άπότομα, σάν νά θυμήθηκε κάτι και μονολόγησε:

— Διάβόλε! Ξέχασα στό σπíti τό ρολόι μου! Νομίζω όμως πως δέν προφθάνω νά γυρίσω πίσω για νά τό πάρω: θά χάσω τό τραίνο! Καί για νά βεβαιωθώ αν θά προφθάνε ή όχι, έβγαλε άπ' την τσέπη τού γελέκου του τό... ρολόι, που είχε ξεχάσει σπíti του, κτύπησε την ώρα, ύπελόγισε την άπόσταση τού δρόμου που θάκαμε αν θά έπέστρεφε σπíti του και πρόσθεσε:

— Έχω καιρό άκόμα για τό τραίνο... προφθάνω!...

Και άρχισε νά... τρέχη πρός τό σπíti του.

□ □

ΠΩΣ ΝΑ ΕΙΝΕ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΣ!

—Ένας Γερμανός γιατρός, έγκατεστημένος στό Λονδίνο, έλαβε μιá μέρα ένα γράμμα από την παντρεμένη του αδελφή που διέμενε στό Δουβλίνο, που τού άνήγγελλε πως γέννησε ένα παιδάκι.

Ό γιατρός δίχως νά δείξη καμιά χαρά για τό εύχαριστο αυτό γεγονός περιορίστηκε, τό βράδυ που πήγε στή Λέσχη, νά ό άναφέρη άπλως στούς φίλους του δείχνοντας στόν καθένα τό γράμμα που έλαβε.

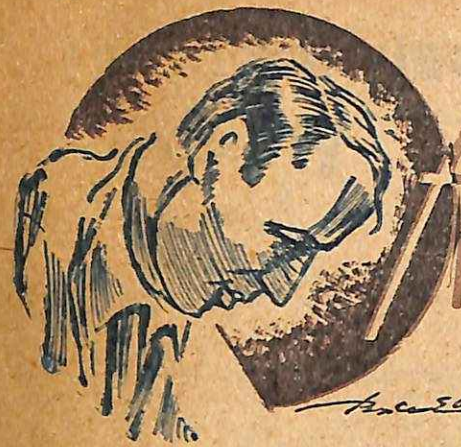
—Και δέν είσαι εύχαριστημένος γι' αυτό; τόν ρωτάει ένας από τούς φίλους του.

— Πώς νά είμαι, τού άπάντησε εκείνος κουνώντας τό κεφάλι του, άφού δέν μου γράφει αν είναι άγόρι ή κορίτσι, για νά ξέρω αν είμαι θεός ή... θεία!

Στό προσεχές φύλλο

ΤΟ ΝΕΟ ΜΑΣ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙ-

ΚΩΤΑΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΕΝΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΗΝ ΔΕΝ ΣΙΩΠΟΥΣΑ ΕΓΩ

ΤΟΥ ΕΝΤΜΟΝ ΖΑΛΟΥ

(Συνέχεια και τέλος)

Και τώρα; Η Μάρθα παραληρεί οι σκληρές ώρες της νύχτας σύρονται ταπεινά σαν σαλιγκάρια. "Επειτα τα πρωίνα πουλιά τερετίζουν, ένας κόκκορας αναγγέλλει την αύγή. Μιά σταχτερή λάμψη στολίζει το πλαίσιο του παραθύρου. Η μέρα αυτή θα είναι η τελευταία της; Ανάμεσα στις αναμνήσεις αυτές είναι μερικές, που μέσα σε τόσες θλίψεις είναι ιδιαίτερα γλυκές. Από την αρχή της αρρώστιας της Μάρθας έγραφα στην "Αλίσ για να της εξηγήσω ειλικρινώς την κατάσταση και να της πω ότι, δεδομένης της καταστάσεως του Μάξιμου, το καθήκόν μου ήταν να μείνω κοντά στην άρρωστη. Λίγες μέρες κατόπιν ήλθαν να με ειδοποιήσουν ότι μία κυρία με περίμενε στο σαλόνι. Βρήκα την δεσποινίδα ντε Λουβαν-σέλ.

—Επεθύμησα να σε δω, μου είπε και συγχρόνως ήθελα να σε ρωτήσω αν με χρειάζεσαι τίποτε.

Στην συγκίνησι και την αγωνία που θριασκόμουν μία τέτοια ευγενική πρότασις με συνεκίνησε μέχρι δακρύων.

—Ίσως κουράσθηκες, Έδουάρδε. Δεν θέλεις να σε βοηθήσω να περιποιηθής την κυρία Έρουέν; Είμαι εξαιρετική νοσοκόμος.

Απήντησα όχι. Δεν ήταν δυνατόν σε μία στιγμή διαισθήσεως ή Μάρθα να εκτεθεί στο να δη κοντά στο κρεβάτι της την μορφή εκείνης, εξ αιτίας της οποίας ίσως πέθαινε...

—Τώρα, Έδουάρδε, ότι δήποτε συμβή δεν είναι δυνατόν να πανδρευθώ με άμεσως... Μην ανησυχής για τίποτε. Ο πατέρας θα κάνει όλες τις διατυπώσεις που χρειάζονται για την άρρογορία αυτή. "Επειτα ήθελα να σου πω έπίσης, φτωχέ μου φίλε, ότι σε γνωρίζω πάρα πολύ για να συμμερίζωμαι τις αγωνίες, τις ανησυχίες σου και ότι δεν είσαι καθόλου μόνος στην λύπη σου...

Ημουν εξησθενημένος από την απνία και την κουράσι. Δεν κατώρθωσα να κρύψω την συγκίνησή μου. Διέκρινα μέσα στην απελπισία μου κάτι στο όποιο θα μπορούσα να σταθώ και η σκέψη αυτή, όφειλω να το πω, μου προξένισε ευχαρίστηση.

Να και μία άλλη ανάμνησις. "Ενα βράδυ, την ώρα που στα δωμάτια των άρρώστων οι σκιές γίνονται τόσο μεγάλες, τόσο απειλητικές και αρχίζουν να μοιάζουν με σκοτάδια τάφου, η Μάρθα βγήκε για μία στιγμή από το παραλήρημα και με κάλεσε με φωνή αδύνατη:

—Έδουάρδε, που είσαι;

Έπλησίασα στο κρεβάτι. "Επίασα το χέρι της, το αδυνατισμένο χέρι της που έτρεμε.

—Βαστάει πολύ δεν είναι έτσι;

—Θα σωπάσης;

—Ναί! Βαστά πολύ... Έπί τέλους η γαλήνη πλησιάζει... Δεν μετανοώ για τίποτε.

Η λέξις αυτή με έκανε να αισθανθώ ρίγος. Ίκέτευσα την Μάρθα να πάρη θάρρος.

—"Ας μη μιλούμε γι' αυτό... Θέλω να σου πω... σχετικώς με τον γάμο αυτό... Πρέπει να μου δώσεις τον λόγον σου ότι θα πάρης την "Αλίσ.

Ήταν η πρώτη φορά που η Μάρθα ανέφερε την μνηστή μου με το μικρό της όνομα και αυτό μου έκανε κακό.

—Φοβούμαι ότι από μία άνοητη σκέψη πίστωσης δεν θα θελήσης να πανδρευθής τώρα πιά... Πρέπει όμως... Θα σε κάνη εύτυχη... Είσαι γενναία καρδιά, Έδουάρδε, δεν θα είμαι πιά έγω για να ταράζω την ζωή σου... —Μάρθα!

"Αλλά η μικρή προσπάθεια που είχε κάνει την είχεν εξαντλήσει και τα μάτια της αρχίζουν να μη με βλέπουν. "Άλλες εικόνες έμπαιναν σ' αυτά που την έπαιρναν μακριά, πολύ μακριά από δω.

Την έπομένη κατά την δύση του ήλιου συνέθε αυτό. Μία άκτις συρόταν στο λευκό σεντόνι. Η Μάρθα μηχανικά την εκύτταζε, αλλά έγω παρακολουθούσα την συνεχή κίνησι των χειρών της που έπιαναν σπασμωδικά το σκέπασμα του κρεβάτιού.

Ήταν μία ωραία ανοιξιάτικη μέρα και σκεπτόμουν ότι σε λίγο δεν θα έμενε τίποτε πιά από το πλάσμα που πάλευε την στιγμή εκείνη κατά των υπερτάτων δυνάμεων και το όποιο μου φαινόταν το πολυτιμότερο πράγμα στον κόσμο. "Α! Θα ήθελα ο ήλιος να σκεπασθί με ένα πένθιμο πέπλο, τα άνθη να στειρέψουν τα άρώματά των, η φύσις όλόκληρος να πενθήση, άφου η Μάρθα πέθαινε. "Αλλά τίποτε δεν άλλαζε. Κάτω από το φώς του ουρανού, δεν υπήρχε παρά ένας λάκκος άκόμη μεταξύ των χιλιάδων άλλων που θα ανοίγοντο, ένα πλάσμα έθωνε, χώμα που επέστρεφε στο χώμα! "Α! Θεέ! "Ομως αυτό ήταν η Μάρθα, ήταν η αγάπη μου...

Η άκτις του ήλιου γλύστρησε στη γή. Τα μάτια της έτοιμοθάνατης έμεναν προσηλωμένα επάνω της. Έγύριζεν άργά στο δωμάτιο και έπήγαινε από το ένα στο άλλο τετραγώνιο του χαλιού. Οι τελευταίες σκέψεις της Μάρθας ήταν ίσως ιδέες, όνειροπολήσεις παιδιού. "Οταν είναι κανείς μικρός διασκεδάει, έτσι επί ώρες, δεν είναι έτσι; Με λίγο φώς που ανάκαυτεί την σκόνη έμπρός στα μάτια του.

Ένα συνεχές σφύριγμα έγβαινε από τον φραγμένο εκείνο λαιμό, ένας αδιάκοπος στεναγμός που ανέβαινε και κατέβαινε με ένα είδος άπαισιου ρόγγου. "Αλλά η Μάρθα φαινόταν πως δεν υπέφερε. Δεν υπήρχε πιά στα μάτια της παρά μία σκοτεινή κατάπληξις και όλη η ζωή γι' αυτήν ήταν η φτωχή εκείνη φωτεινή γραμμή που έρχόταν από τον ουρανό. Πλησίασα.

—Μάρθα, πως καταλαβαίνεις τον έαυτό σου; Θέλεις τίποτε;

Δεν φάνηκε να άκουσε. "Αλλά το κεφάλι της κουνήθηκε λίγο στο μαξιλάρι γιατί η άκτις έφευγε διαρκώς και ανέβαινε προς το παράθυρο. Ήταν ώ-χρότερη και αυτή, έπρόκειτο να σβύση, και ο ουρανός πίδαε φωτός...

Η άκτις έφθασε στο παράθυρο, έπερνούσε την νταντελένια κουρτίνα και σχεδιάζε χίμαιρες στο παραθυρόφυλλο. Η Μάρθα έβλεπε αυτές τις χίμαιρες; Ξανάδελπε έπίσης τον δρόμο της ζωής της, της σύντομης και μακρυνής υπάρξεως που έτεινε αποκλειστικά προς το ασύλληπτο;

Αίφνης όλα φάνηκαν σκοτεινά και σιωπηλά. Η άκτις έγλύστρησε έξω από το παράθυρο, έφυγε. Έσκυψα προς το κρεβάτι της Μάρθας. Είχε φύγει μαζί με την άκτινα...

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΥΠΝΟΣ

Τώρα η Μάρθα κοιμόταν τον τελευταίο της ύπνο... Ήταν και λίγο φώς στο δωμάτιο, ένα μόνον μεγάλο κίτρινο κερύ κοντά στο κρεβάτι και έμυριζε μέσα λουλούδια, τριαντάφυλλα, μενεξέδες, λιμύρες, ίριδες. Θα νόμιζε κανείς ότι είναι σε θερμοκήπιο, αλλά στα άρώματα αυτά ανάκαυτοταν ένα άλλο σαν ξυνό, γλυκό και δυνατό συγχρόνως.

Κύτταζε το πρόσωπο εκείνο που είχε το κίτρινο χρώμα του κεριού. Το κύτταζε και σκεπτόμουν τί ήταν πριν από όκτώ μέρες και τί θα ήταν αύριο, σε ένα μήνα, σε δέκα χρόνια.

Μέσα στα σφιγμένα δάχτυλά της η θεντάλια που θέλησε να πάρη μαζί της έδειχνε τον λεπτό φιλντισένιο σκελετό της, σκαλισμένο σε τριαντάφυλλα σαν σκήπτρο βασιλείσεως που προορίζεται να κυβερνήση σκιές.

Δεν έκλαια. Γέμιζα τα μάτια μου από την πιδ φρικαλιά όπτασία, εκείνην που δεν θα ξαναεμφανισθί.

Και εκείνο που με καταπαύανε ήσους σύ, παρήγορη σκέψις ότι μία μέρα θα είχα κι' έγω μία παρομοία άκνησία και την ίδια άναπαυση.

Μίσω, μνησικακίες, έρωτες, προσπάθειες, κόποι, τί έμεναν από όλα αυτά έμπρός από το λευκό κείνο κρεβάτι και το άκίνητο σώμα; Τα εύδιασμένα άνθη έσκέπαζαν τα σεντόνια. Αύριο θα μαραινόταν, αλλά όμως θα έ-

ΚΙ' ΕΣΥ ΑΝ ΜΙΛΩΣΕΣ

ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

νοιγαν συνεχώς και άπειρα όντα θα έγεννώντο που θα άγνοούσαν την Μάρθα και μυριάδες ύπηρχαν για τα όποια η ζωή της και ο θάνατός της ήσαν πράγματα αδιάφορα.

Ημουν μόνος, παράρενα μόνος, στο πολυτελές εκείνο νεκρικό δωμάτιο όπου όλα έκτος από μία γωνιά πολύ καταφανή διατηρούσαν την χάρι και την ελαφρότητα της πολυτελείας και της άπολαύσεως. Ημουν μόνος. Έδιωξα την νοσοκόμο που με βοήθησε. Σε τί μπορούσε να χρησιμεύση τώρα; Η κουτή παρουσία της με στενοχωρούσε.

Ο Μάξιμος μεθυμένος κοιμόταν στο δωμάτιό του. Φίλες της Μάρθας ήλθαν και έφυγαν. Οι Πουίμερόλ είδοποι-ηθέντες τηλεγραφικώς δεν θα έρχόνταν πριν από την νύχτα. Οι ύπηρέτες άκόμη είχαν εξαφανισθί θρίσκοντας την έλευθερία των στο σπίτι αυτό χωρίς κύριο. Ημουν μόνος με την Μάρθα όπως είχα εύρεθί τόσο συχνά, τόσο συχνά... Ήταν η τελευταία μας συνομιλία.

Είχα διατάξει να μη σκεπάσουν την φίλη μου παρά την τελευταία στιγμή για να είμαι βέβαιος για τον θάνατό της αν και δεν έπιτρεπόταν άμφιβολία.

Έξαφνα άκουσα στην σκάλα ένα θήμα συρόμενο, αθέεαιο, ψηλαφητό. "Ο Στέφανος Ντερβάλ! "Ηξερα πως ήταν στην Βουργουνδία και λησιμόνησα να του τηλεγραφήσω. Πως το ήξερεν ήδη; Θα ήθελα τόσο να άποφύγω την θλιβερή αυτήν έπίσκεψη. Στάθηκε στο κατώφλι τουωματίου και το χέρι του ψάχνοντας θρήκε το φύλλο της πόρτας.

Βουδός από έκπληξη κύτταξα τον τυηλό. Δεν παρατήρησα ούτε θλιψη ούτε μελαγχολία στη μορφή του.

—Καλημέρα, Μάρθα! Έδω είσαι, λοιπόν;

Και πρόσθεσε άμέσως κατόπιν.

—Συγγνώμην που μπαίνω έτσι, αλλά δεν θρήκα κανένα να με εισαγάγην.

Δεν ήξερε τίποτε, τίποτα! Και ο θυρώρος τον άφησε να άνεβή νομίζοντας ότι τα ήξερε όλα. Έρχονταν ήσυχά κατά την συνήθειά του να περάση μία ώρα με την Μάρθα προ του φαγητού. "Αμέσως μία μόνον σκέφι έκαμα. Να κρύψω την αλήθεια από τον δυστυχή, να τον πάω σπίτι του και τότε μόνο με πολλές προφυλάξεις να το πω την τρομερή είδηση.

"Αλλά έπειδι κανείς δεν το άπαντούσε ο τυηλός φώναξε δυνατώτερα. Δεν μπορούσα να σιωπώ περισσότερο.

—Η Μάρθα δεν είναι έδω, Στέφανε...

Ο Ντερβάλ διευθύνθηκε άμέσως προς έμένα.

—"Α! Είσαι σύ, Έδουάρδε; Είμαι πολύ ευχαριστημένος που σε συναντώ,

"Αλλά ποδ είναι η Μάρθα;

Μου έσφιξε το χέρι και ζήτησε μιάν καρέκλα. Του έδωκα μία. Δεν ήξερα τί να πω. "Ημουν στο δωμάτιο της Μάρθας. Πως να ύποσπριξώ ότι εκείνη έλειπε; Ποτέ δεν τα είχα χαμένα έτσι. Τί να βρω, τί να προσποιηθώ;

—Ντύνεται, θα έλθη.

—"Αλλά γιατί είσαι μόνος στο δωμάτιό της;

—Έχει εργάτες κάτω και με άνεβα-σε για να την περιμένω... Είναι στο πλάι, στην τουαλέττα της.

Πρό έξ μηνών είχαμε θρεθί στο ίδιο δωμάτιο ο Ντερβάλ κι' έγω κοντά

ρα θα φτειάσης σπίτι και θα μεγαλώσης παιδιά. Δεν θα γεράσης μόνος όπως έγω... Είναι καλή συντροφιά, η συντροφιά μιάς γυναίκας. Έδουάρδε, αν έβλεπα δεν θα έμενα μία παληά έρημη ρίζα. "Αλλά έκανα τις σκέψεις μου για το ζήτημα αυτό από καιρό.

Η αγάπη της καυμένης της άδελφής μου Λωράνς και η συμπάθεια της Μάρθας είναι το μερίδιό μου από την ανθρώπινη κοινωνία. Καταλαβαίνεις πόσο αγαπώ την Μάρθα. Θα ήθελα τόσο να είναι εύτυχισμένη...

»Με βεβαίωσες μία ημέρα πως είναι εύτυχισμένη και σε πιστεύω. "Αλλά ο-

Η μικρή προσπάθεια που είχε κάνει την είχε εξαντλήσει και τα μάτια της άρχισαν να μη με βλέπουν

στην Μάρθα χαλωμένη στο ιοιο κρεβάτι. Είχε γρίπη μόνο τότε... Πρό έξ μηνών. Σφίχθηκα για να μην κλάψω.

—Θα βγί απόψε, είπα.

—Θα πάη στο θέατρο; ρώτησε ο Ντερβάλ.

—Ναί, νομίζω.

—"Ηλθα από το Βελάρ το πρωί και, τού έλεγε κανείς... "Αλλά ποσο άργει να ντυθί η Μάρθα. "Ακόμη δεν έτοιμάσθηκε;

—Έτρεμα μήπως μαντεύση τίποτε από την αλήθεια. Μου φάνηκε άνησυχος.

—Έξαφνα είπε:

—Τί παράξενη μυρωδιά έδω... Θα έλεγε κανείς... Υπάρχει και άλλη μυρωδιά έκτος των λουλουδιών.

—Μά όχι! Σοδ το όρκίζομαι.

Σηκώθηκε έξαφνα και προχώρησε ψηλαφητά μέσα στο δωμάτιο. Διευ-

θυνόταν προς το κρεβάτι, σαν να το νά σε συγχάρω. Κάνεις φρόνιμα. Τώ-

έτραβόδισε κάτω. "Ετρεξα.
—Πρόσεξε, Στέφανε. Θά χτυπήσης
πουθενά. "Όλα τὰ ἐπιπλά είναι ἀνω
κάτω.

"Αφ'ησε νὰ τὸν πᾶω πάλι στὴν καρέ-
κλα τοῦ χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθῇ. Γιά
νὰ ἀλλάξωμε κουβέντα τοῦ μίλησα γιὰ
τὸ ταξίδι τοῦ.

—"Α! Εἶπε. "Εγύρισα στὸ Παρίσι μὲ
λύπη μου. "Ήταν τόσο καλὰ ἐκεῖ κά-
τω. Στὶς πόλεις δὲν ὑπάρχει ἀνοιξίς.
Στὴν ἐξοχὴ αἰσθάνεται κανεὶς τὴν πα-
ρουσία τῶν νέων φύλλων, τῶν μπουμ-
πουκιῶν, τὰ ἀνθισμένα δένδρα. Εἶναι
τόσον εὐχάριστο ὅταν ἐγγιζῇ κανεὶς ἕ-
να κλωνάρι κερασιάς. "Όσο περισσό-
τερο γερνᾷ κανεὶς τόσο περισσότερο
συγκινεῖται μὲ τὴν ἐπάνοδο τῆς ἀνοι-
ξίως. Ξαναβλέπει κανεὶς τὴν παιδικὴ
ἡλικία τοῦ, τὴν νεότητά τοῦ.

Ξαναβλέπα τὴν δική μου καὶ κύττα-
ζα τὴν Μάρθα.

—"Αλλὰ πόσο ἀργεῖ! ἐμοῦρμούρισε.
"Υπάρχει ἔκτι ἐδῶ, τὸ ὁποῖο δὲν κατα-
λαβαίνω "Εδουάρδε. Σὲ ἐξορκίζω. Τί
συμβαίνει;

—Τίποτε. Τί θέλεις νὰ ἔχῃ συμβῇ.
Στέφανε; "Όχι! Μὴ σηκώνεσαι ἀκό-
μη. "Αν σὲ λίγα λεπτὰ ἡ Μάρθα δὲν ἐ-
τοιμασθῇ θά φύγω. "Εγὼ νὰ ντυθῶ
καὶ ἐγώ. Θά φύγωμε μαζὶ.

Φάνηκε πάλι νὰ ἡσυχάζῃ.

—"Όταν περπατῶ στὶς δεινροστοι-
χίες τοῦ κήπου ἐκεῖ κάτω στὸ σπίτι
μου, τὴν Μάρθα συλλογίζομαι, τὴν
Μάρθα καὶ τὴν καυμένη μου τὴν Λω-
ράνης. Περπατήσαμε τόσες φορές μαζὶ
καὶ οἱ τρεῖς. "Όταν ἔχασα τὴ Λωράνης
ἡ Μάρθα ἐρχόταν κάθε μέρα νὰ μοῦ
μιλῇ, νὰ μὲ παρηγορῇ. Αὐτὴ μόνη κα-
τῶρθωσε νὰ μετριάσῃ τὴν μεγάλη αὐ-
τὴ λύπη. Καὶ ὅλα ἐκεῖ κάτω εἶναι γε-
μάτα μὲ τὶς ἀναμνήσεις αὐτές. Δὲν ἔ-
χω τὴν μνήμην παρὰ τῶν ὧσων ἀκούω.

"Αλλὰ ἡ μνήμη αὐτὴ εἶναι ἡ καλλίτερη.
Θυμώμαι ἀκριβῶς ὅλα ὅσα εἶπαμε ἡ
Μάρθα καὶ ἐγὼ εἴτε στὴν ταράτσα, εἴ-
τε κοντὰ στὴν πηγὴ, εἴτε στὸν ροδῶνα.
Μία μέρα, μία ἐβδομάδα περίπου πρὶν
πανδρευθῇ ἡ Μάρθα μοῦ ἐμπιστεύθηκε
ὅτι εἶχε ἕναν μεγάλο ἔρωτα στὴν νεό-
τητα τῆς, ἀλλὰ δὲν κατῶρθωσα νὰ
μάθω γιὰ ποιόν...

Τὰ λόγια αὐτὰ μοῦ ἀνοίξαν τὴν καρ-
διά σὰν μαχαίρι. "Ενας λυγρὸς ἀνέ-
θηκε στὸ λαιμὸ μου, δὲν μπόρεσα νὰ
τὸν κρατήσω, ξέσπασε.

Αὐτὸ τοῦ δέικοψε τὴν ρέμβη κι' ὁ
Πτερδάλ, ὥρμησε ἐμπρὸς μὲ τὰ χέρια
προτεταμένα. Δὲν πρόφθασα νὰ τὸν
κρατήσω. "Επεσε στὸ κρεβάτι τῆς
Μάρθας, θούπηξε μέσα στὰ ἄνθη καὶ
τὰ χέρια τοῦ ἀγγίξαν ἕνα νεκρὸ σχή-
μα, μὴ σάρκα παγωμένη.

"Εβγαλε μὴ δυνατὴ φωνή.

—Μάρθα! Μάρθα!

Τὸν ἐπίασα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ἔ-
συρα πίσω. "Αφ'ησε νὰ τὸν τραβῶ ἐνῶ
ἐκλαίει σὰν παιδί.

—Στέφανε, ὅς τὴν ἀφήσουμε τώρα!
Πηγαίνουμε. Σοῦ εἶπα ψέμματα, Στέ-
φανε. "Η Μάρθα δὲν ἦταν εὐτυχισμέ-
νη... "Υπέφερε περισσότερο ἀπὸ μᾶς
ὅλους. Εἶναι προτιμότερο νὰ εἶναι ἄλ-
λου. Εἶναι ἡ πρώτη στιγμὴ γαλήνης
γι' αὐτήν. "Ελα μαζὶ μου. Δὲν πρέπει
νὰ κάνουμε θόρυβο ἐδῶ. "Ας τὴν ἀφή-
σουμε. Εἶχε τόση ἀνάγκη ἀναπαύ-
σεως...

ΤΕΛΟΣ

Παιδιά πέντε ἐτῶν, ■ ■ ■ ■ ■ δολοφόνοι καὶ ἐμπρησταὶ

Μιά παρωδία δίκης μὲ κατηγορουμένους δυὸ
μικροὺς ἡλικίας ἐπτὰ καὶ πέντε ἐτῶν!

Ἡ παιδικὴ ἐγκληματικότητα ἀπασχόλησε
πάντα τὴν ἐπιστὴμὴ. Δὲν εἶναι, ἀλή-
θεια, σπάνια τὰ ἐγκλήματα, μὲ δράστες
παιδιά. Τὴν περασμένη ἀκόμη, ἀνοιξή, ἐγι-
ναν δυὸ, ἰδιαίτερος φρικαλέα. Παιδιά ἡλι-
κίας 10—11 ἐτῶν, πυροβόλησαν ἐναντίον
συμβατητῶν τῶν καὶ τοὺς σκότωσαν!

Οἱ ψυχολόγοι, δὲν μπόρεσαν ἀκόμα, νὰ
καταλάβουν τί συμβαίνει στὶς ψυχὲς τῶν
ἀλθιναὶν τρομερῶν αὐτῶν παιδιῶν.
"Αλλὰ δὲν εἶναι τὸ φρικαλέτερο ἀπ' ὅλα
τὰ παιδικὰ ἐγκλήματα, αὐτὸ πὺν ἀναφέραμε
παρὰπάνω. Πρὸ δέκα ἐτῶν ἕνας μικρὸς ἀ-
γελαδοβόσκος, ἡλικίας δέκα μόλις ἐτῶν, ἐ-
στραγγάλιζε καὶ κατόπι κρεμοῦσε ἀπὸ ἕνα
δένδρο γιὰ νὰ γίνῃ πιστευτὴ... ἡ αὐτοκτο-
νία, ἕναν μπεμπη τριῶν ἐτῶν! Τὸ φοβερὸ
αὐτὸ δράμα εἶχε γίνῃ κοντὰ στὸ Ντιζὸν τῆς
Γαλλίας. "Όταν δὲ ῥώτησαν τὸν μικρὸ δο-
λοφόνο γιατί τὸ ἔκανε, ἀπάντησε:

—Θέλησα νὰ δισκεδάσω!

Δυὸ-τρία χρόνια ἀργότερα στὴν Τύ-
νιδα τῆς "Αφρικῆς γινόνταν τὸ παρακάτω
ἀκόμη πὺν φρικτὸ: μὴ μικρούλα 11—12 ἐ-
τῶν, ἀδειάζε ἕνα περιστρόφο ἐναντίον τοῦ
...ἐραστοῦ τῆς, κάποιου Μαρτέζου, ὁ ὁποῖος
τὴν εἶχε ἐγκαταλείψει ὕστερ' ἀπὸ συμβίωση
δυὸ μηνῶν! "Όπως δὲ ἀποδείχθηκε κατόπι
ἡ μικρούλα αὐτὴ ἦταν ἐκείνη πὺν εἶχε ξελο-
γιάσει τὸ θυμὸ. Προϊμότης μὴ φορά!...

Τὰ ρεκόρ ὅμως αὐτῆς τῆς παιδικῆς ἀ-
γριότητος ἔχουν σήμερα καταρριφθῇ.
Εἶδαν, στὰ 1935, δυὸ μικροὺς δολοφό-
νους 9 καὶ... 5 ἐτῶν. Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ἡ-
σαν καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ παιδιά ἀπὸ τὴν "Αμε-
ρική, χώρα, στὴν ὁποία ἡ ἀγριότης τῶν ἡ-
θῶν ἐπικρατεῖ ἀκόμη σὲ πολλὰ μέρη.

"Αλλὰ καὶ στὴν Γαλλία, παρουσιάσθηκε
ἕνας μικρὸς φονῆς, ἡλικίας πέντε ἐτῶν:
ὁ Δομίνικος Ρουσέλ. Τὸ περιστατικὸ αὐτὸ
ἐγινε ὡς ἑξῆς:

Στὰς 21 Μαΐου τοῦ 1847, πρὸς τὸ βράδυ,
στὴν θέση Βαρὺ, κοντὰ στὸ Μουντινιέ,

ΜΕΤΑΞΥ ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΝ

"Ο Φακίερης.—Μεταξὺ μας, μοῦ λέτε
τί καιρὸ θά κάνῃ αὐτοῖς;
"Ο Μετεωρολόγος.— Αὐτὸ ἦλθα
νὰ σὰς ρωτήσω κι' ἐγώ...

πυρκαϊὰ πρωτοφανοῦς σφοδρότητος, κατέ-
στρεψε τρία σπίτια, ὀκτὼ σιτοβολῶνες καὶ
σταύλους μέσα στοὺς ὁποίους ὑπῆρχαν τρι-
άντα διάφορα ζῶα: ταῦροι, ἀγελάδες, πρό-
βατα, χοῖροι κλπ. "Η φωτιά εἶχε πρωτοφα-
νῇ σὲ μὴ ἀποθήκη χόρτου κάποιου Ζάν-
Μπατίστ—Σαγιάρ, γρήγορα δὲ μεταδόθηκε
καὶ στὰ ἄλλα κτίρια πὺν ἀναφέραμε. Οἱ
ἀρχεὲς ἦσαν ἐτοιμὲς νὰ παραδεχθοῦν ὅτι ἐ-
πρόκειτο περὶ τυχαίας πυρκαϊᾶς, ὅταν ἕνα
χαρὶνι ὀκτὼ ἐτῶν, ὁ Φλοριμὸν Μπλανιέ,
τοὺς διηγήθηκε ὅτι κοντὰ στὴν ἀποθήκη πὺν
πῆρε πρώτη φωτιά, ἐπαΐξαν λίγη ὥρα πρὶν
κάτι μικροὶ φίλοι τοῦ. Οἱ χωροφύλακες,
πίσαν τὸν μικρὸ Φλοριμὸν καὶ τὸν ἔκαναν
νὰ προχωρήσῃ ἀκόμη περισσότερο στὶς ἀπο-
καλύψεις τοῦ. Πραγματικὰ αὐτὸς ὡμολόγησε
ὅτι ἕνας ἀπὸ τοὺς φίλους τοῦ, εἶχε τρίψει
ἕνα σπέρτο πάνω σ' ἕνα χαλίκι καὶ τὸ ἐρ-
ριξε μετὰ πάνω σ' ἕνα δέμα ἀπὸ ξηρὰ χόρ-
τα. Οἱ ἔνοχοι ἦσαν οἱ μικροὶ Ζοζέφ Μπα-
μπώ, ἐπτὰ ἐτῶν, καὶ Δομίνικος Ρουσέλ,
πέντε ἐτῶν. "Όταν τοὺς πιάσανε τὰ ὡμολό-
γησαν ὅλα, ἀφοῦ ὅμως πρῶτα, ἔβαλαν τὸν
ἀνακριτὴ νὰ τοὺς ὑποσχεθῇ... ὅτι δὲν θὰ
τοὺς ἔδερνε!

Καὶ ὁ μὲν ἀνακριτὴς κράτησε τὸ λόγο
τοῦ: δὲν ἔδερε τοὺς μικροὺς... τοὺς παρέ-
πεψε ὅμως εἰς δίκην ὡς ἐνόχους ἐμπρη-
σμοῦ!... Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη (καὶ εἰς τὰ 1855)
ἐπετρεπότο στὴν Γαλλία ἡ παραπομπὴ σὲ δι-
κὴ καὶ τῶν ἀνηλίκων...

Τοῦ κάκου ὁ εἰσαγγελεὺς τοῦ δικαστηρίου
τῆς "Αμιένης, ἀνθρώπος λογικὸς καὶ μὲ καρ-
διὰ εὐαίσθητη προσπάθησε νὰ ἀπαλλάξῃ τοὺς
μικροὺς ἀπὸ κάθε κατηγορία ὑποστηρίζοντας
ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀπροσεξίας καὶ παιδικῆς
ἀπρονοήσιας μᾶλλον παρὰ περὶ ἐγκληματι-
κῆς πράξεως. "Ο νόμος ὅμως ἦταν νόμος,
καὶ οἱ δυὸ μικροὶ παρετέμφθησαν στὸ κα-
κουργιοκεῖο τοῦ Σόμ. "Η... δίκην τῶν ἐγι-
νε στὶς 11 "Ιουλίου. "Η διαδικασία κράτησε
ἀρκετὰ, τόσο, πὺν τὰ δυστυχισμένα τὰ μι-
κρά, κουρασμένα καὶ ὑλισμένα, ἀποκοιμή-
θηκαν τὸ ἕνα πάνω στὸ ἄλλο...

Θὰ σὰς φανῇ τώρα ἀπίστευτο, ὅτι θρε-
θηκε εἰσαγγελεὺς, τὸ ἄλλο ἄκρο τοῦ Εἰ-
σαγγελίως τῆς "Αμιένης, πὺν τόλμησε νὰ
ζητήσῃ ἀπὸ τὸ δικαστήριον τὴν ποινὴ τῆς...
δεκαετοῦς φυλακίσεως γιὰ τὰ δυὸ μικρά!
"Αλλὰ παρ' ὅλα αὐτὰ οἱ ἔνοχοι, ἀνθρώ-
ποι ὅλοι μὲ καρδιὰ δὲν παρεσύρθησαν. "Α-
πεναντίας ἦσαν τόσο πολὺν θυμωμένοι ἀπὸ
ὅλην αὐτὴν τὴν κωμωδία εἰς βάρος δυὸ
ἰθῶων πλασμάτων, πὺν τὸ πολὺ-πολὺ νὰ
διασκέδαζαν ἀνάθοντας σπέρτα, πὺν μόλις
τότε εἶχαν ἐφευρεθῇ, ὥστε ἐπέστρεψαν ἀπ',
τῆς καθιερωμένη σύσκεψί τοῦ μὲ μὴ ἀ-
παλλαντική καὶ γιὰ τοὺς δυὸ μικροὺς ἀπό-
φαση.

"Εν τούτοις, θρέθηκε στὰ 1840, καὶ ἕνα
δικαστήριον πὺν κατεδίκασε ἕνα μικρὸ "Αγ-
γλο, δέκα ἐτῶν σὲ θάνατο δι' ἀπαγχονισμοῦ,
γιὰ κάποιον φόνο πὺν εἶχε διαπράξει.

Η ΓΚΟΥΒΕΡΝΑΝΤΑ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ Ζ. ΜΑΡΝΥ

(Μπροστὰ στὸ κιγκλίδωμα μίας βίλ-
λας τοῦ Νεγύ, στὴ Λεωφόρῳ Βίκτορος
Οὐγκώ. Εἶναι ἀνοιξίς. Μεσάνυχτα).

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Κυρία Μαέλ.—Γυναίκα τοῦ πάν-
τοτε γοητευτικοῦ Βενσάν Μαέλ, τοῦ γνω-
στοῦ μηχανικοῦ. 34 χρόνων, πάρα πολὺ
ὥραια.

"Η Γκουβερνάντα.— 26 χρό-
νων, λεπτὸ πρόσωπο μὲ τραβηγμένα χα-
ρακτηριστικά. Θὰ ἦταν ἴσως ὥραια ἂν
ἦταν διαφορετικὰ ντυμένη. Μὲ τὸ σκού-
ρο κάσ-πουσιέρ πὺν φορεῖ καὶ τὸ μαῦ-
ρο ψάθινο καπέλλο τῆς δίνει
ἀμέσως τὴν ἐντύπωση μίας
σεμνῆς δασκάλας.

"Ενας ἀμαξίας.—

Πρόστυχος καὶ γκιρινιάρης.

"Ενας ἄλλος ἀμα-
ξίας.— Χοντρός μὲ καθαρὴ

λιθρέα, πλατεῖς ὠμους, ψη-
λὸ καπέλλο, μαῦρο γυαλι-
στερὸ, καλόκεφος καὶ καλό-
βολος.

"Η κ. Μαέλ (πολὺ σιγὰ
καὶ κλείνοντας μὲ μεγάλη
προφύλαξη τὴν πόρτα τοῦ
κιγκλιδώματος).— Δώστε
μου τὸ μπράτσο σας.

"Η γκουβερνάντα.

—"Ό! Κυρία!

"Η κ. Μαέλ.— Δώστε

μοῦ τὸ μπράτσο σας! "Α-

κουμπήστε ἀπάνω μου, μὴ

φοβάστε!... Τί λέτε; Θὰ τὰ

καταφέρνατε νὰ περπατή-

σετε λίγο ὡς πὺν νὰ βροῦ-

με ἕνα ἀμάξι;

"Η γκουβερνάντα.

—Ναί, Κυρία! (Παίρνει τὸ

μπράτσο τῆς Κυρίας Μαέλ καὶ κάνουν

μαζὶ λίγα βήματα στὴν ἐρημικὴ λεω-

φόρῳ).

Κα Μαέλ.— Πῶς τὰ πάτε τώρα;

Λιγότεψε ὁ πόνος;

"Η γκουβερνάντα.— Εἶναι λί-

γες στιγμὲς πὺν δὲν πονῶ πιά καθό-

λου.

Κα Μαέλ.— Ναί, μὴ μπορεῖ νὰ

σὰς ξαναρχίσουν οἱ πόνοι—καὶ θὰ ξε-

φανίσετε πάλι ὅπως πρὶν... "Α! Θεέ

μου, τί οὐρλιασμα ἦταν ἐκεῖνο!...

"Η γκουβερνάντα.— Δὲν μπό-

ρεσα νὰ κρατηθῶ, Κυρία!... "Ο πόνος

ἦταν τόσο ἀξάντος, τόσο φρικτὸς!...

Τουλάχιστον νὰ μὴ μ' ἄκουσε ἡ Μαρ-

γαρίτα!

Κα Μαέλ.— "Η κορούλα σου κοι-

μόταν, εἰμαι βέβαιη. Τὴν ὥρα πὺν

ντυνόμασε ἐπὶ τὴν κάμαρά τῆς.

Κοιμότανε βαθειά. "Ο ἀντρας μου ἐπί-

σης κοιμότανε—ὅσο γιὰ τοὺς ὑπηρετές

εἶναι πολὺ μακριὰ—δὲν θ' ἄκουσαν

οὔτε αὐτοὶ τίποτε. "Εγὼ μόνη εὐτυχῶς

ἤμουν εὐπνία σ' ὅλο τὸ σπῆτι!

"Η γκουβερνάντα (μὲ σιγανὴ

φωνὴ ντροπιασμένη).— Καὶ μαντέμα-

τε, Κυρία, τί συμβαίνει—τὸ καταλάβα-

τε ἀμέσως;

Κα Μαέλ.— "Αμφεβαλλὰ... λίγο.

"Ό! πολὺ λίγο—ἐλάχιστα. "Αλλὰ ὁ

πασιδῆποτε ἀμφεβαλλὰ... Μερικοὺς μῆ-

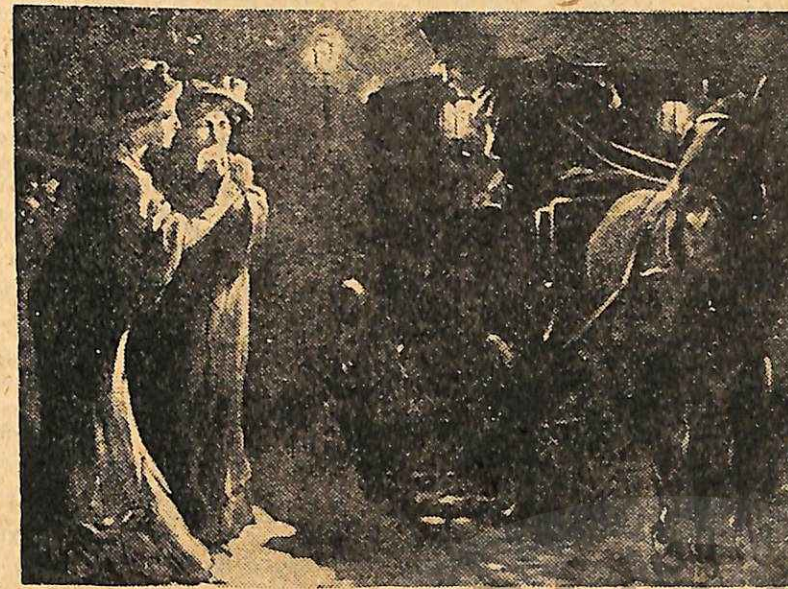
νες τώρα ἤσαστε τόσο χλωμὴ, τόσο

ἀλλαγμένη, τόσο λυπημένη! ("Η γκου-

βερνάντα κάνει μὴν ἀπότομη κίνηση
καὶ σταματᾷ).— Τί ἔχετε; Ξανάρχισαν
οἱ πόνοι;

"Η γκουβερνάντα.— Ναί, ναί,
Κυρία! "Ό! Κυρία, πόσο πονῶ! Πόσο
πονῶ! (Δαγκώνει τὸ χέρι τῆς γιὰ νὰ
πνίξῃ ἕνα ξεφωνητό).

Κα Μαέλ.— Καὶ δὲν βλέπω κανέ-
να ἀμάξι! Τί θὰ γίνετε, θεέ μου!...
Πρὸ παντὸς μὴν ξεφωνίσετε. Βάλτε ὁ-
λα σας τὰ δυνατὰ νὰ μὴν ξεφωνίσετε.
(Τὴ στιγμὴ αὐτὴ περνάει ἕνα ἄδειο
ἀμάξι) "Α! Εὐτυχῶς νὰ ἕνα ἀμάξι!
"Αμαξά! ἀμαξά!

—"Όχι, ὄχι, θαρῶ μαζί σας!...

"Ο ἀμαξίας.— Πᾶω γιὰ τὸ σταῦ-
λο. Δὲ μπορῶ νὰ πᾶω ἀγῶν.

Κα Μαέλ.— Σὲ παρακαλῶ—κάνε

μου τὴ χάρι! Πρόκειται γιὰ τὴν κυ-

ρία αὐτὴ πὺν εἶναι ἀρρωστή.

"Ο ἀμαξίας.—Εἶπα: πᾶω στὸ σταῦ-

λο. Δὲν ἔγω καμμιὰ ὄρεξη μέσ' στὰ

μεσάνυχτα νὰ φορτώσω μὴ γυναίκα

πὺν εἶναι στυπὴ στὸ μεθύσι. "Εμπρός!

Φευγάτε ἀπ' τὴ μέση! (Χτυπάει τ' ἄ-

λογό τοῦ καὶ φεύγει).

Κα Μαέλ.— Τί κτήνος! ("Υποστη-

ρίζει τὴν γκουβερνάντα πὺν τρέμει

σύγκορμη σὰν ἀπὸ ρίγος). "Ελάτε,

κάντε λίγο κουράγιο—νὰ υποφέσουμε

νὰ πάμε ὡς τὴ Λεωφόρῳ Νεγύ. "Εκεῖ

θὰ βροῦμε χωρὶς ἄλλο ἀμάξι. (Προσ-

παθεῖ νὰ τὴν κἀν νὰ περπατήσῃ).

"Η γκουβερνάντα.— "Όχι! "Α-

φήστε με. Μὴ μὲ κρατᾶτε ἔτσι!.. Πο-

νάω πάρα πολὺ... "Αφήστε με νὰ πέ-

σω χάμω, νὰ πεθάνω, νὰ πεθάνω... νὰ

πεθάνω. "Αχ! Θεέ μου δὲ μπορῶ πιά!

Κα Μαέλ.— "Ό! Τί νὰ κάνω! Τί

νὰ κάνω!... "Όχι, ὄχι, μὴν πέφτετε,

μὴν πέφτετε! Δὲν θέλω νὰ πέσετε—ἀ-

κούτε; Στηριχθῆτε ἀπάνω μου, καλὰ,

πιάστε μου τὸ μπράτσο δυνατὰ, σφι-

ξέτε το... ἔτσι, ἔτσι, τώρα πῶς νοιώ-

θετε; Δὲν εἰσθε καλλίτερα; Δὲν ἐα-

λαφρώσατε λίγο; Πέστε μου, σὰς πέ-

ρασε; Σὰς πέρασε, ἔ;

"Η γκουβερνάντα (ἀνασπίνει

βαθειά).— Ναί, ναί, μοῦ πέρασε... "Ό!

Κυρία!... Λοιπὸν εἶναι ἀλήθεια;... "Ό-
στε αὐτὸ πὺν ἔχω εἶναι... εἶναι... μὰ
ἀπὸ τώρα;...

Κα Μαέλ.— Ναί, φυσικά!... Μὰ
καλὰ! Δὲν ἔρχεται στὴν ὥρα τοῦ;

"Η γκουβερνάντα.— Δὲν ξέρω...
Δὲν πιστεύω... μοῦ φαίνεται ὅχι... Λο-

γάρια πῶς θάπρεπε νάρθῃ ὕστερα
ἀπὸ δυὸ μῆνες... ναί... βέβαια... σὲ δυὸ
μῆνες... τὸν "Ιούλιο... ὄχι πρὶν!

χίτες.

Κα Μαέλ.— "Όχι, όχι... Θάρρω μαζί σας! (Κάθεται δίπλα της στ' άμάξι, κλείνει την πόρτα και τó άλλο ξεκινάει άρκετά γρήγορα). "Αμοιρο παιδί!... να πηγαίνετε έτσι... μέσ' στη νύχτα... στο άγνωστο... στο σκοτάδι... Είναι τρομερό!... "Ακούστε με! Δεν σας ζητώ να μου πείτε τó μουσικό σας —άλλά πείτε μου... πείτε μου... Τό παιδί αυτό, θά τó κρατήσετε;... Δεν θά τó έγκαταλείψετε;... Θά τó αγαπήσετε;..."

"Η γκουβερνάντα (με σπασμένη από τά κλάμματα φωνή).— "Ω! θά τó αναθρέψω... θά τó μεγαλώσω... θά κάνω τó πάν γιά να μπορέσω να τó ζήσω... "Αλλά πού θά βρω ύστερα θέση;... Πώς θά τó θρέψω;... (με λυγμούς). "Ω! Θεέ μου!... Θεέ μου!... Τί σκληρή τιμωρία!.."

Κα Μαέλ.— Θά εξαγοράσετε τó σφάλμα σας άν γίνετε καλή μητέρα... Θά σας βοηθήσω... άν θέλετε... Θέλετε να σας βοηθήσω;...

"Η γκουβερνάντα (με λυγμούς).— "Ω! όχι, όχι... "Αρκετά!... "Αρκετά!... Δεν αξίζω την λύπη σας... την εύπλαχνία σας... "Α! Κυρία... καλή Κυρία!... Θάπρεπε άπόψε... να με πετάξετε στους δρόμους έτσι πού κατάντησα... σαν μιά κοινή γυναίκα!

Κα Μαέλ (της παίρνει τó χέρι).— Μην κλαίτε τόσο πολύ... "Όταν σας ξανάρθουν οί πόνοι δεν θάχετε πιά δυνάμεις να τούς υποστήτε!... Γιατί τó τραβάτε τó χέρι σας;... "Έχετε σέ μένα έμπιστοσύνη... Σας μιλώ σαν φίλη... άκούτε; Σ' άν φίλη... "Απαντήστε μου... Γνωρίζω... Γνωρίζω τόν πάτέρα τού παιδιού σας;

"Η γκουβερνάντα.—...

Κα Μαέλ.— Τόν γνωρίζω;...

"Η γκουβερνάντα.— "Ω! Κυρία!... συγχωρέστε με! (Βγάζει ένα ξεφωγητό τόσο σπαρτικό και τόσο δυνατό πού ό άμαξιάς κατεβαίνει)

"Ο άμαξιάς.— Τί τρέχει;... Μήπως θάγουμε γεννητούρια έδώ μέσα;

Κα Μαέλ.— "Όχι άκόμη, όχι. "Έλα, έμπρός, κάνε γρήγορα. ("Ο άμαξιάς άνεβαίνει πάλι στην θέση του και μασιγώνει δυνατά τ' άλογό του).

"Η γκουβερνάντα.— "Ω! Κυρία πώς θάθελα να πέθαινα! ("Έξακολουθεί να βαριαναστενάζει).

Κα Μαέλ.— Δεσποινίς... Δεσποινίς Μαρία... Μαρία! Βλέπετε σας φωνάζω; Μαρία, σαν φίλη σας. Μην απέλπίζετε τόσο... Σας παρακαλώ, σας ίκετεύω!... Δεν μιλώ πιά στη γκουβερνάντα της κόρης μου... μιλώ σέ μιά γυναίκα, σέ μιά γυναίκα πού υποφέρει, πού πληρώνει άκριβά ένα της σφάλμα... Δεν έχω τó δικαίωμα να σας κρίνω... δεν έχω παρά τó καθήκον να σας λυπηθώ... Και σας λυπούμαι μ' όλη μου την καρδιά... Μή μου πείτε τίποτε... Τά καταλαβαίνω όλα... Τόν αγαπήσατε... έπαλαίψατε... κι' έπειτα... μιά μέρα... σέ μιά στιγμή άδυναμίας... σέ μιά στιγμή μέθης τού δοθήκατε... χωρίς να σκεφθήτε τίς συνέπειες... Δεν είναι έτσι;

"Η γκουβερνάντα.— Να!... Να!..

Κα Μαέλ.— Κι' έπειτα... αυτός όσος βαρέθηκε... "Έτσι βαρύνεται πάντα... Σας άπέφευγε πιά και σεις περνούσατε τó σκληρό μαρτύριο να ζήτε κοντά του, κάτω άπ' την ίδια στέγη... άφιμωμένη... λησμονημένη... σαν

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Μέσα στον ύγρό τάφο

του 'Ισπανού Φερνάν Φλόρ

Τό ό υπερωκεάνειο στάθηκε στη μέση τού πελάγους.

Οί συνομιλίες τών έπιβατών κόπηκαν στη μέση. "Ο κρότος τών μηχανών και οί φωνές τού πληρώματος δεν άκουγότανε πιά...

"Ο ούρανός ήτανε καθαρός. Τά κύματα πηδούσανε γύρω στό πλοίο, κι' ό ήλιος κατέβαινε άργά πρós τη δύση του. "Ο άπέραντος ούρανός και ή άπέραντη θάλασσα χαλόντουσαν σέ μιά γραμμή μακρινή και μυστηριώδη...

"Όταν τó πλοίο σταμάτησε, μέσα στην έρημιά, εκείνη, άνάμεσα στον ούρανό και στη θάλασσα, καταλάβανε τη μοναξιά μας και την άδυναμία μας. Τί μικροί και τί άσήμαντοι πού φαινόμαστε μέσα σ' εκείνο τó άχανές μεγαλείο! Αισθανόμαστε όλοι μας τώρα τη γελοία μηδαιμότητα τού ανθρώπου...

Τό πλήρωμα στάθηκε εϊς παράταξιν στό κατάστρωμα. Οί έπιβάτες με τó καπέλλο στα χέρια μαζεuthήκανε με εὐλάβεια στη γέφυρα... "Ο παπάς τού πλοίου φάνηκε μ' ένα βιβλίο στό χέρι, χοντρός, όλοστρόγγυλος, με γλυκειά και ήρεμη φυσιογνωμία. Τά δάχτυλά του γυρνούσαν ευρικά τά φύλλα τού προσευχηταρίου.

Πίσω του έρχόντουσαν δυό ναύτες πού κρατούσαν ένα σακκί από λευκό καραβόπανο. Τό φορτίο ήταν έλαφρό και οί ναύτες τó πηγαίνανε με προσοχή και μ' εὐλάβεια. Είχε μέσα ένα πτώμα. Από τó στήμα φαινόταν πώς ήτανε πτώμα γυναίκας.

Σέ λίγο φάνηκε ό πλοίαρχος άκολουθούμενος από δυό αξιωματικούς. "Όλοι φαινότανσαν λυπημένοι. Στο μπράτσο τού πλοίαρχου στήριζόταν ένας άνθρωπος χλωμός, πού σερνότανε σαν αυτόματο, σαν ύπνοβάτης, ένας άνθρωπος νέος, δυνατός και συμπαθητικός. Φαινόταν έργατης.

Μόλις τόν είδαν συνεκινήθησαν όλοι:— Τόν καυμένο!— "Ο δυστυχής!— Τί όφελει να ζή κανείς όταν δεν

σπασμένο παινίδι.

"Η γκουβερνάντα.— Να!... να!...

Κα Μαέλ.— "Ελάτε λοιπόν... ήσυχάστε... Σκεφθήτε τί πρόκειται να συμβή... Θά φέρετε ένα παιδί στον κόσμο!... Μαρία, Μαρία, τώρα πού τά έξρω όλα, δεν μπορείτε να μ' έμποδίσετε να σας βοηθήσω ν' αναθρέψετε τó μικρό!... Είναι λίγο και δικό μου παιδί, άφού ό άνδρας μου είναι ό πάτέρας του... "Α! Θεέ μου!... (Της έρχεται λιποθυμία).

"Ο άμαξιάς (άνοίγοντας την πόρτα τού άμαξιάς).— Φθάσαμε. "Η κερά-Μάρθα θάβει σπíti της... Βλέπω φως στό παράθυρο.

Κα Μαέλ.— Είδοποιήστε την γρήγορα, γρήγορα!...

"Ο άμαξιάς.— Πολύ άσγά!... Δεν άκούτε τόν μικρό συμπολίτη μου πού νιαουρίζει;

(Και πράγματι ένα δυστυχισμένο παιδί έχει γεννηθή μέσα στ' άμάξι).

Z. MAPNY

έχη εκείνο πού αγαπά;

— Κι' αυτή... τί ώραία πού ήτανε! Τί χαριτωμένη!...

— Μόλις την έβλεπε κανείς την συμπαθούσε... Τί όμορφη, τί νόστιμη πού ήταν!...

— Και πόσο την αγαπούσε εκείνος!

— Τί ώραίο ζευγαράκι πού κάνανε!

— Και τώρα... Τί μένει; Τίποτα!

— "Όλα τελειώσαν γι' αυτήν!

— Και γι' αυτόν.

Οί δυό ναύτες πήραν ένα μεγάλο σιδερο και τó δέσανε στό σάκκο, στό πόδια τού πτώματος. "Επειτα τόν άφήσανε χάμω και περίμεναν.

"Ο παπάς είχε πλησιάσει και διάβραζε τίς ευχές. "Η γυναίκες κλαίγανε... Οί ναύτες πλησίασαν τó σάκκο σ' ένα πορτόνι τού πλοίου και τόν άφήσανε να πέση σιγά σιγά στη θάλασσα... "Ακούστηκε ένας παφλασμός, μερικά κυματάκια ύψώθηκαν και ό παπάς με τά χέρια κατά τόν ούρανό, έξακολουθούσε να προσεύχεται γιά την ψυχή της δυστυχισμένης...

"Αξάφνα, μέσα στη γενική σιωπή, άκούστηκε ή βροντερή φωνή τού καπετάνιου:

— Βάστα τον, Σιδερόχερη!

"Ο άπελπισμένος νέος είχε ξεφύγει άπ' τó μπράτσο τού καπετάνιου κι' είχε προχωρήσει σαν άστραπή στό πορτόνι, πού άνοιγόταν πάνω από την άπέραντη θάλασσα, έτοιμος ν' άκολουθήσει τó πτώμα της αγαπημένης του....

"Ένα χέρι, όμως, τόν άρπαξε, τó σιδερένιο χέρι τού ναύτη, πού είχε είδοποιήθι από την προσαγή τού καπετάνιου....

Με μιά σπρωξιά ό άπελπισμένος νέος παραμέρισε τó ναύτη, και πήδησε στη θάλασσα, άκολουθώντας τόν σάκκο με τó βαρίδι....

Μιά φωνή τρόμου άκούστηκε στό κατάστρωμα....

Οί ναύτες ρίξαν άμέσως σωσίβια, κατεβάσανε μιά βάρκα στη θάλασσα κι' ό πλοίαρχος, σκυμμένος στην κουπαστή, παρακολουθούσε τó φυλάνθρωπο έργο....

"Αξάφνα ό πλοίαρχος κούνησε τó κεφάλι του... "Όλοι οί ναύτες είχανε καταλάβει πώς ήταν άργά πιά, γιάτί ό άνθρωπος είχε βουλιάξει βαθειά, σαν νάτανε μολύβι, και δεν ξανάνεβηκε καθόλου στην επιφάνεια. Είχε πέσει με τη δύναμη πού δίνει στον άνθρωπο πού θέλει τó χαμό του ή άπελπισία...

"Η θάλασσα, πού είχε ταραχτή γιά μιά στιγμή, ήσύχασε πάλι και όλα ξανάρθανε στη θέση τους, με την άπονία εκείνη τών στοιχείων πού φαίνονται σαν να μη θέλουν να ξέρουνε τί γίνεται γύρω τους.

"Ο πλοίαρχος πλησίασε τόν Σιδερόχερη:

— Μπορούσε να τόν σώσης, τού είπε χωρίς άυστηρότητα.

"Ο ναύτης κούνησε τó κεφάλι και τóδπε:

— Μπορούσα... Μά αυτός δεν την ήθελε τη ζωή του... Και γι' αυτό τόν άφισα να πέση κοντά στό σάκκο. Πάει ν' άνταρώση κείνη π' αγαπούσε. Τί νάκα, νε μόνος στον κόσμο αυτό;...

ΦΕΡΝΑΝ ΦΛΟΡ

‘Η κλοπή τής τσάντας

‘Αστυνομικό διήγημα του Πιέρ ‘Αντάν

—Έξάγω ως συμπέρασμα πολυετούς πείρας, μοϋπε ό ίνσπεκτορ Λερούα, πώς γιά να εκτελέσουν τούς άθλους των εγκίνοι πού έχουν στιγματίσει την ζωή τους με τó εγκλημα, είναι ίκανοί να θέσουν εις ένέργειαν τίς πιό άφάνταστες πονηρίες.

"Ένα άπόγευμα, με φώναξε ό άρχηγός:

«—Μοϋ τηλεφωνούν, είπε, πώς έγινε έπίθεσις έναντίον ενός εισπράκτορος Τραπεζίης, στην όδό Σαιν-Φρανσουά. Τραυματίσθηκε σοβαρά και μετεφέρθη στό νοσοκομείο. Οί ληστές τού άφήρεσαν την τσάντα του και έτράπησαν εις φυγήν. Πηγαίνετε να κάνετε άνακρίσεις».

Στην όδό Σαιν-Φρανσουά, δρόμο σχεδόν έρημικό, επικρατούσε ή πιό ζωηρά συγκίνηση μεταξύ τών νοικοκυράδων και τών γερόντων πού σχολίαζαν τα συμβάντα. Μιά κυρία με γκριζά μαλλιά έλεγε:

«—“Ερραβα κοντά στό παράθυρό μου, με τά παντζούρια μισόκλειστα έξ αιτίας της ζέσης, όταν άκουσα φιλονικία κάτω, στό πεζοδρόμιο. “Ανοίγω τά παντζούρια, σκύβω και βλέπω δυό άτομα να χτυπούν έναν διαβάτη. Στην άρχή νόμισα πώς τόν χτυποδαν με σφυρί κι' ό τρόμος έσφιξε τόν λαιμό μου. “Ο κύριος έναντίον τού όποιου είχαν έπιτεθί, αντίστεκόταν δυο μπορούσε. “Εβαλε τó χέρι του μέσα στην τσέπη, πήρε ένα ρεβόλβερ και πυροβόλησε μιά... δυό τρεις φορές. Κατατρομαγμένη, έπέστρεψα βιαστικά μέσα στό δωμάτιό μου. “Όταν ξανάρριξα μιά δειλή ματιά, ό κύριος ήταν ξαπλωμένος χάμω κι' οί δυό ληστές έτρεχαν, ό ένας τους κρατούσε μιά πέτσινη τσάντα. Τότε, φώναξα εις βοήθειαν. Βγήκαν οί γειτόνοι και περιέβαλψαν τόν δυστυχισμένο. Οί άστυφύλακες της ύπηρεσίας πήραν ένα ταξί και τόν μετέφεραν στό κεντρικό νοσοκομείο.

»Βεβαιώθηκα πώς οί κακοποιοί δεν είχαν άφίσει επί τόπου άντικείμενο πού να τούς πρόδιδε. “Υστερα, πήγα στό νοσοκομείο, με την έλπίδα να άποσπάζω άπ' τόν τραυματία, άν ήταν εις θέσιν να μιλήσει, συμπληρωματικές άποκαλύψεις.

»Εκεί, οί νοσοκόμοι μοϋ είπαν πώς είχε σοβαρά χτυπηθί στό κεφάλι άπ' τίς μαγούρες τών κακοποιών και πώς δεν ήξεραν άκόμα άν είχε σπασμένο ή όχι τó κεφάλι. “Ο δυστυχισμένος εισπράκτωρ της Τραπεζίης άνομαζόταν “Αμεντέ Μπλοκέ. Πρós τó παρόν ήταν άκόμα λιπόθυμος κι' ό έσωτερικός Ιατρός προσπαθούσε να τόν συνεφέρει.

»“Ο Μπλοκέ συνήλθε σιγά-σιγά τόν κυρίευσε, όμως, πυρετός κι' ύστερα άρ-

—Πέρασε καιρός, χωρίς να άνακαλυφθούν οί δράσται της έπιθέσεως. Μιά μέρα, ό διευθυντής της Τραπεζίης έπέσκέφθηκε τόν Μπλοκέ στό νοσοκομείο:

«—Παρακολουθώ τακτικά την κατά-

—Μή ζητάς δικαιολογίες από τούς κακούς, άφού δεν έχουν παρά έπιχειρήματα.

(“Ολιβιέ Σαντάλ)

—“Η τύχη εύνοει πάντα τούς τολμηρούς.

(“Οδίδιος)

—Δεν πρέπει να ντρέπεται κανείς να ρωτά εκείνο πού δεν ξέρει.

(Βόλφ)

ΣΚΕΨΕΙΣ

—Μή ζητάς δικαιολογίες από τούς κακούς, άφού δεν έχουν παρά έπιχειρήματα.

(“Ολιβιέ Σαντάλ)

—“Η τύχη εύνοει πάντα τούς τολμηρούς.

(“Οδίδιος)

—Δεν πρέπει να ντρέπεται κανείς να ρωτά εκείνο πού δεν ξέρει.

(Βόλφ)

χισε να παραληρή. Την έπομένη, όμως, μόρεσε να άνακριθί. “Αντιθέτως άπό ό,τι είχε πιστευθί στην άρχή, τά τραυμάτα του δεν ήσαν και τόσο σοβαρά. “Επανάβρε πάνω-κάτω όσα μοδχαν πη οί μάρτυρες της όδοϋ Σαιν-Φρανσουά κι' επί πλέον είπε πώς κάποιος φίλος του γκαρσόνι ενός μπάρ, τόν είχε προειδοποιήσει πώς κάτι σχεδιαζόταν έναντίον του. Δυό πελάτες τού μπάρ, πού μιλούσαν γερμανικά, είχαν καταστρώσει ψιθυριστά την κακοϋργον άπόπειρά τους σέ μιά γωνία της σάλας και τó γκαρσόνι, πού ήταν “Αλσατός, κατάλαβε τί έλεγαν.

»“Η λεπτομέρεια αυτή μάφισε σκεπτικό: Γιατί ό εισπράκτωρ, έν γνώσει του ότι θά ύφίστατο έπίθεσιν, δεν είχε ζητήσει συνωδó κανένα άστυφύλακα;

—Δεν είναι ή πρώτη φορά πού παίρνω τέτοια προειδοποίηση, είπε ό Μπλοκέ, και τόσες φορές είχα ξεμπλέξει άπ' τούς ληστές πού έπιτίθενται έναντίον των εισπρακτόρων. Είχα έφοδιασθί με τó ρεβόλβερ μου. Πυροβόλησα τρεις φορές...

—Πόσα χρήματα βρίσκονταν μέσα στην τσάντα πού σας έκλεψαν; τόν ρώτησα.

—400 χαρτονομίσματα τών 1.000 φράγκων και μερικά εκατόφραγκα.

»Εφύγα, με τó μυαλό βασανισμένο από μιά έμμομη σκέψη: “Πώς είναι δυνατόν να πυροβόλησε τρεις φορές άπό τόσο κοντά χωρίς να πληγώση κανέναν;».

■ ■

»Πέρασε καιρός, χωρίς να άνακαλυφθούν οί δράσται της έπιθέσεως. Μιά μέρα, ό διευθυντής της Τραπεζίης έπέσκέφθηκε τόν Μπλοκέ στό νοσοκομείο:

«—Παρακολουθώ τακτικά την κατά-

—Μή ζητάς δικαιολογίες από τούς κακούς, άφού δεν έχουν παρά έπιχειρήματα.

(“Ολιβιέ Σαντάλ)

—“Η τύχη εύνοει πάντα τούς τολμηρούς.

(“Οδίδιος)

—Δεν πρέπει να ντρέπεται κανείς να ρωτά εκείνο πού δεν ξέρει.

(Βόλφ)

—Δεν πρέπει να ντρέπεται κανείς να ρωτά εκείνο πού δεν ξέρει.

(Βόλφ)

(Βόλφ)

(Βόλφ)

(Βόλφ)

(Βόλφ)

(Βόλφ)

(Βόλφ)

(Βόλφ)

(Βόλφ)

(Βόλφ)

σταση της ύγείας σας, τού είπε, άφ' ότου γλυτώσατε άπ' την φοβερή παγίδα. Θά προτιμούσα να είχε βρεθί τó ποσόν πού μάς έκλάπη, πάντως, όμως, θεωρώ καθήκον μου να σας συγχαρώ γιά την γενναία στάση σας. Σας δίνω κι' ενός μηνός άναρρωτική άδεια.

»“Ο Μπλοκέ τόν ευχαρίστησε με συγκίνηση. Κι' ύστερα από δυό μέρες έγκατέλειπε τó νοσοκομείο, χωρίς να άντιληφθί ότι τόν παρακολουθούσε ένας γέρο καθηγητής με μούσι.

»“Ο καθηγητής τέν είδε να μπαίνει στό σπίτι του και να ξαναβγαίνει σέ λίγο, κρατώντας στό χέρι μιά ταξιδιωτική βαλίτσα.

»Προχώρησε πρós τόν σταθμό κι' άγόρασε ένα εισιτήριο τρίτης θέσεως γιά την Χάβρη. Τό πρόσπο του άκτινοβολούσε από χαρά.

»“Ο καθηγητής έσπευσε να άγοράση κι' αυτός ένα εισιτήριο τρίτης θέσεως γιά την Χάβρη και κατά τύχην συνταξίδεψαν στό ίδιο βαγόνι.

»Στην Χάβρη, ό Μπλοκέ πήγε σέ μιά άτμοπλοϊκή έταιρία και ζήτησε πληροφορίες γιά τó πρώτο βαπόρι πούφευγε γιά την “Αμερική.

»“Ο γέρο καθηγητής είχε κατατοπισθί πιά. Την στιγμή πού ό εισπράκτωρ έτοιμαζόταν να κρατήσει μιά καμπίνα, τού άκούμπησε τó χέρι στον ώμο:

—Μη βιάζεσθε τόσο, κύριε Μπλοκέ, ακολουθήστε με μόνο ως τó «Ξενοδοχείο Μοντέρνο» όπου καταλύσατε. Θέλω να έξελέγξω τó περιεχόμενο της βαλίτσας σας.

»“Ο Μπλοκέ έγινε κατάχλωμος, τινάχτηκε κι' έκανε να φύγη. “Ο γέρο καθηγητής — έγώ δηλαδή πού είχα μεταμφιεσθί γιά να τόν παρακολουθήσω, — τού πέρασα τίς χειροπέδες!

»Δυό άστυφύλακες με βοήθησαν να τόν μεταφέρω. Στο Ξενοδοχείο, μέσα στη βαλίτσα του, βρέθηκαν οί 400.000 φράγκα πού είχε κλέβει ό ληστής και λογάριάζε να τίς πάρη μαζί του στην “Αμερική!

»Τά άμολόγησε όλα. “Από καρό σχεδίαζε αυτό τó κόλπο. Αυτή ή όπóθεση της άποπειρας τόν υποβοηθούσε πολύ. Και την μέρα πού οί πράγματικοί ληστές είχαν έπιτεθί έναντίον του, είχα προειδοποιηθί και έβαλε μέσα στην τσάντα του μόνο παληόχαρτα! Τίς 400 χιλιάδες τίς είχε κρύψει στό σπίτι του!

»“Η άπόπειρα της όδοϋ Σαιν-Φρανσουά χρησίμευσε ως άλλοθι γιά τόν ληστή πού είχε ύπολογίσει, όμως, χωρίς έμένα.

ΠΙΕΡ ΑΝΤΩΝ

ΣΚΕΨΕΙΣ

—“Η φύσις τού ανθρώπου άνακρούει τά άκρα. Τό υπερβολικό φός μάς θαιπώνει, ή υπερβολική άρμονία μάς πλήττει.

(Πασκάλ)

—“Ο,τι υπάρχει μέσα μας και κατ' εικόνα Θεού είναι ή άγάπη πρós την άλήθεια και την δικαιοσύνη.

(“Αμμοσθένης)

(“Αμμοσθένης)

(“Αμμοσθένης)

(“Αμμοσθένης)

(“Αμμοσθένης)

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΕΝΑ ΑΡΡΩΣΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ

Είδα προχθες στον Κήπο κατ' πού μ' έκανε να πονέσω πολύ. Μία νεαρή κυρία ήλθε και κάθισε δίπλα μου συνοδευόμενη από μια Άγγλιδα «νέρε» που έφερνε ένα καροτσάκι πολυτελέστατο.

Από την όλη εμφάνιση της κυρίας φαινόταν ότι κάθε άλλο παρά τα υλικά μέσα της έλειπαν. Έκτός αυτού ήταν ωραιότατη και πολύ νέα. Ο κόσμος την κύτταζε με θαυμασμό και με φθόνο καθώς περνούσε. «Υπάρχουν κι' άνθρωποι που ζούν πλούσιοι κι' ευτυχισμένοι» θα σκέπτονταν.

Κι' όμως κανείς δεν φρόντισε να την κυττάξει λίγο καλύτερα για να δει την καρτερική θλίψη που ζωγραφιζόταν στα μάτια της και το μικρό χαμόγελο που χάραζε τα χείλη της.

Κανείς δεν άντελήφθηκε το βλέμμα της που κύτταζε τόσο απληστα τα χαρούμενα και ροδοκόκκινα παιδάκια των φτωχών που έπαιζαν ξένοιαστα για να καρφωθή έπειτα γεμάτο πόνο και αγωνία στο πολυτελέστατο καροτσάκι με τις βαρύτιμες δαντέλλες.

Μοδ' φάνηκε τόσο έντονη ή θλίψη της που άσυναίσθητα την κύτταξα με απορία. Άντελήφθηκε την σιωπηλή μου έρώτηση και παραμέρισε ελαφρά τις δαντέλλινες κουρτίνες.

Ξαπλώνει μέσα στα βαρύτιμα σκεπάσματα του ένα αγοράκι κοιμόταν. Το πρόσωπό του ήταν χλωμό σαν το κερί κι' άδυνατισμένο. Άνοιξε τα μάτια του και μοδ' φάνηκαν άπονα, λυπημένα. Νομίζω πως δεν υπάρχει θλιβερότερο πράγμα στον κόσμο από το λυπημένο βλέμμα ενός παιδιού.

— Είναι παράλυτο! Ψιθύρισε ή μητέρα με ραγισμένη φωνή.

Κι' ένοιωσα τότε μέσα μου ότι καμιά από τις φτωχές μητέρες που παρακολουθούσαν με φθόνο το πέρασμα της δημοφους κυρίας που δεν ήταν αναγκασμένη να βιοπαλαίη σαν αυτές, και είχε στη διάθεσή της τουαλέττες, αυτοκίνητα και μπιζού, καμιά δεν ήταν τόσο δυστυχισμένη όσο ή πονεμένη αυτή γυναίκα που είχε στερηθή τον μεγαλύτερο θησαυρό που μπορεί να έχει μία μητέρα: την υγεία του παιδιού της...

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

Η ΚΟΜΨΟΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

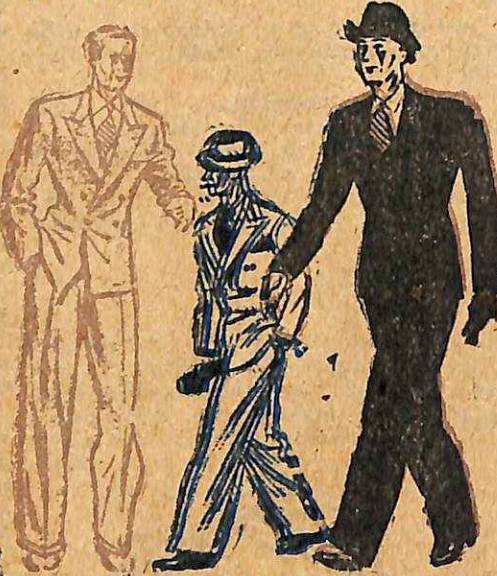
Είμαι βεβαία, κυρίες μου, ότι ο άνδρας που διαλέξατε ως σύζυγον σας α-

Γυναιμειες

ρέσει εξαιρετικά. Είμαι βεβαία ότι έχει καλό γούστο και ντύνεται κομψά, ίσως όμως να μη σας ικανοποιεί απόλυτως ή τουαλέττα

του ή ωρισμένες λεπτομέρειές της! Αυτό είναι έλλειψις πείρας, την οποίαν δεν θα έπιχειρήσετε ν' αναπληρώσετε μόνη σας, κυρία μου, και ακόμη ολιγώτερο δεν θα επιτύχετε να τον πείσετε να υποταχθή στον έλεγχό σας.

Εμπιστευθήτε διακριτικά το παράπονό σας σ' έναν άνδρα που «ξέρει» και ο οποίος από την ζωή που πέρασε σε διάφορες περιπτώσεις και διαφορετικά περιβάλλοντα, έμαθε να διακρίνει τόσο στην τουαλέττα όσο και στα λοιπά ζητήματα τι πρέπει να κάνει κανείς και τι δεν πρέπει. Κάνετε λοιπόν, κυρία μου, εις τρόπον ώστε να δει ο σύζυγός σας τις συμβουλές που ακολουθούν και οι

Τρία μοντέρνα ώραία κοστούμια για την πόλη και για το γραφείο.

πρέπει ποτέ, υπό κανένα πρόσχημα, να δείχνετε υπερβολή είτε στην έκλογή του ύφασματος, είτε στην έκλογή της κομπ. Ένας άνθρωπος καλοντυμένος πρέπει να περνά άπαρτηρήτος.

ΤΟ ΝΤΥΣΙΜΟ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ

Για το καθημερινό σας κοστούμι, που θα φορήτε στο γραφείο σας εκλέξετε μια κομπ σοβαρή, χωρίς όμως πολύ τετράγωνους, με απλά ρεβέρ, με τσέπες αρκετά βαθιές, ώστε να βάζετε μέσα μερικά χαρτιά χωρίς να ντεφορμάρεται το σακκάκι. Ένα ζιλέ ίσιο όχι πολύ κλειστό με ξηρή κουμπιά από τα οποία το τελευταίο μπορεί να μείνει ξεκομμένο. Το πανταλόνι, καλοεφαρμοσμένο στους γοφούς με μια καλή κουφότητα, όχι πολύ φαρδύ προ πάντων, δεν πρέπει να σκεπάζει το παπούτσι.

Ένα υποκάμισο μονόχρωμο ή με ρίγες με μια γραβάτα άσπρη. Αποφεύγετε άσχημους συνδυασμούς χρωμάτων, χωρίς όμως να αποσοχωρήτε εμπρός σε ωραίες αντιθέσεις όπως το κόκκινο και το μπλε π.χ.

Ένα καλό χρωματιστό μανδύλι θα συμπληρώσει επιτυχώς το σύνολο αυτό. Κάλτσες μαύρες, μπλέ, γκρι ή μαρρόν, ανάλογως τα κοστούμια και τα παπούτσια που θα φορέσετε. Αποφεύγετε τις γκρι κάλτσες με τα μπλέ, τις μαρρόν με τα γκρι, έστω και με παπούτσια όχι σκούρα.

Παπούτσια δυνατά, σε σχήμα άνετο, με σόλες χονδρές, μαύρα ή ανοιχτόχρωμα, ανάλογως της εποχής, χωρίς ο κανών αυτός να μένει αμετάβλητος.

Στο ταξίδι π.χ. μη χρησιμοποιείτε ποτέ παπούτσια μαύρα που διατηρούνται δύσκολα και σκονίζονται πολύ.

Το καπέλλο της μόδας είναι μαλακό σε διάφορα σχέδια και χρώματα. Έκείνο που φοριέται εύκολα για κάθε μέρα είναι το κλασικό καπέλλο που είναι τοσκακιμένο στη μέση, με μπτόρ άνασκακωμένα και αρκετά στενά. Θα μπορούσε να το χρησιμοποιήσετε σε κάθε περίπτωση, άκρη και το βράδυ αν είναι μαύρο ή πολύ σκούρο.

ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Ήρθε, όμως, ο καιρός των έξοχικών διακοπών και των λιγώτερο σοβαρών εμφανίσεων. Τίποτα δεν είναι ευκολότερο και φηγνότερο για έναν άνδρα από το να είναι κομψός στις πλάς αυτές της μόδας, όπου το μαύρισμα του ήλιου αντικαθιστά συχνά τα ύφασματα της μόδας.

Ένα καλό σακκάκι σταυρωτό από μολτόν μπλέ για την περίπτωση που θα δροσίση ο καιρός, μερικά πουλόβερ βαμβακερά με κοντά μανίκια, δυο-τρία πανταλόνια από τουάλ, τρικό ή φανέλλα, δυο «σόντ» αρκετά φαρδιά και μια ζώνη από ανοικτόχρωμο δέρμα, φάρδους τριών εκατοστών. Ένα ζευγάρι σανδάλια. Έτσι θα περάσετε τρεις τέσσερις εβδομάδες στον ήλιο και στη θάλασσα ντυμένος όπως χρειάζεται.

Πρέπει, όμως, να θυμάστε ότι δεν

σελίδες

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ, ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ

Η γκαρνταρόμπα σας θα σάς στοιχίσει ακριβώτερα στην περίπτωση αυτή, αλλά θα μπορούσε να χρησιμοποιήσετε τα κοστούμια της και σε άλλες περιπτώσεις, λ. χ. σε όλα τα Σαββατοκύριακά σας.

Θα χρειαστήτε ένα κοστούμι από τουρίντ, με τσέπες εξωτερικές που ονομάζονται «πλακέ», πολύ μεγάλες. Μια κυλλότα από το ίδιο ύφασμα, ένα πανταλόνι από γκριζα φανέλλα κι' έτσι έχετε άμέσως τρία κοστούμια έντελως διαφορετικά είτε θέλετε να πάτε σε ταξίδι, είτε σε αυτοκινητάδα, είτε έκδρομη στο βουνό.

Υποκάμισα μαλακά, ζωηρόχρωμα, γραβάτες από λεπτό μαλλί και όχι μετάξι, γιατί τίποτα δεν είναι πιο άσχημο από τα άσπιστα σχέδια της γραβάτας με τους συγκεχυμένους τόνους που έχουν συνήθως τα τουρίντ. Μια καλή δερμάτινη ζώνη.

Παπούτσια χονδρά ανοιχτόχρωμα με το πανταλόνι. Όταν θα χρησιμοποιήσετε την κυλλότα θα φορήτε ακόμη πιο άνθεκτικά παπούτσια με χοντρές κάλτσες μονόχρωμες ή με καρρά ανάλογως του ύφασματος του κοστούμιού σας.

Ένα καπέλλο σε σχήμα Τυρολέζικον ή ένα μαλακό άγγλικό φέτρ.

Και τώρα, κύριε, είσθε έτοιμος για να πάτε όπουδήποτε...

ΚΟΥΖΙΝΑ
ΠΟΥΤΙΓΚΑ ΜΕ ΡΥΖΙ

Ετοιμάζετε ένα ριζόγαλο, χωρίς αινά και με λίγη ζάχαρη, αρκετά πυκνό. Προσθέτετε θανάλλια, φιλοκομμένη πορτοκαλλόφλουδα, μερικά ψιλοκομμένα κόντινα και λίγα κεράσια γκλασέ ή βύσσινα. Το βάζετε μέσα σε μια φόρμα πουτίγκας και για να κρυώσει το τοποθετείτε επάνω σε πάγο ή σε μια λεκάνη με νερό. Λίγη ώρα πριν το σερβίρετε, το βγάζετε από τη φόρμα και στη μέση γεμίζετε το κενόν με αφρόχρεμα χτυπημένο και ζαχαρωμένο ή αν δεν έχετε, με μια μαρέγκα από άσπραδια άνακατεμένη με σιρόπι παγωμένο από φράουλα ή από βύσσινο.

□ □

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

ΜΠΙΜΠΙΚΙΑ

Στο σημερινό και τελευταίο άρθρο μου για να μπιμπικία θα σάς γράψω πως γίνεται ή αφαίρεση των μπιμπικιών και των μαύρων σιγμάτων.

Είπαμε στα προηγούμενα πως θα κατορθώσετε να καταστήσετε απρόσβλητο και άκαλλυτο το δέρμα σας στην ανάπτυξη των μπιμπικιών και των μαύρων σιγμάτων των τόσο όληρών κι' αντιαισθητικών αυτών έχθρων της όμορφιάς σας. Έκτος όμως της τοπικής υγιεινής πρέπει να γίνεται χωρίς χρονοτριβή κι' ή αφαίρεσή των ένα προς ένα, γιατί αν τ' αφήσετε πληθαίνουν καταπληκτικά. Προκειμένου ν' αφαιρέσετε λοιπόν μπιμπικία ή μαυράκια πρέπει πρώτα να βάσετε το πρόσωπό σας επάνω σ' ένα δο-

κνευμα ή με το λεμόνι, ανάλογως της ποιότητας του δέρματος.

Τα ύψιστονα ρεύματα καθώς και οι περιόδους αντίστροφες εφαρμόζονται και σε ένταση ανάλογη προς τη δύναμη κίνησής της υπό θεραπείαν επιδερμίδος είναι αποτελεσματικώτατες ως μικροβιοκτόνοι. Καταστρέφουν άμέσως τους μικροβακτήλλους έμποδίζουν την περαιτέρω ανάπτυξη.

Σας γράφω παρακάτω μια πολύ εύεργετική κι' αποτελεσματική συνταγή για το κλεισιμο των πόρων. Έν τούτοις δεν πρέπει να γίνεται κατάχρησή της. Δυό έως τρεις φορές την εβδομάδα είναι αρκετές. Και μόλις οι πόροι κλείσουν να σταματήσετε την χρήση. Πάντως για τα πολύ ξηρά δέρματα δεν την συνιστώ καθόλου.

Ether	100 gr.
Alcool 90o	100 "
Teint de benjoin	2 gr.
Solution Camphré	1,50 "

Όταν χρησιμοποιήτε αυτήν την λοσιόν δεν πρέπει κατόπιν να εκτίθεσθε άμέσως στον ήλιο. Να την χρησιμοποιήσετε μόνον βράδυ, άλλωστε καθαρίζει και ξεμακιγιάρει τέλεια το δέρμα.

Το συμπέρασμα των τεσσάρων συνεχών άρθρων μου είναι: Έάν έχετε μαύρα στίγματα ή μπιμπικία το δέρμα σας είναι άρρωστο. Σαπουνίζετε το μ' ανάλογο σαπούνι και καθαρίζετε μ' αντισηπτικά. Ίδιατέρως με στυπτικά του λιπαρού σας δέρματος και πάντοτε με προσοχή. Μην αναγκάζετε την επιδερμίδα σας να δεχθή άκουσίως ισχυρά φάρμακα, γιατί επιβαρύνετε την θεραπεία και επιδεινώνετε την κατάσταση. Να χρησιμοποιήσετε πάντοτε για την πάθησή σας προϊόντα με δέινο αντίδραση. Και τέλος μη ξεχνάτε ότι τα μπιμπικία είναι το πρώτο στάδιο μετά το οποίο συχνά παρουσιάζεται έλληση σοβαρότερη κι' επίμονη αντιαισθητική δερματική πάθηση: ή ακμή.

Δερματολόγος Ιατρός Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Τρία πρακτικώτατα κοστούμια: το πρώτο για τις έκδρομές, το δεύτερο για την πόλη και το τρίτο για την εξοχή.

ΕΝΑΣ ΡΕΠΟΡΤΕΡ ΘΑΥΜΑ!

(Συνέχεια από τη σελίδα 17)

δολοκλήρες τόν νυκτοφύλακα...

—Είναι πολύ επικίνδυνον... αποστολή, δέκοφα τόν Κολιμπάρ. Ο γεαρός σου φίλος τὰ κατάφερε καλά, πρὸς πλήρη ικανοποίησιν τοῦ διευθυντοῦ —Ιὰ καταφερε μὲ βάλαι... όσο γινὰ τὴν ικανοποίησιν ὅμως τοῦ διευθυντοῦ του...

□ □

—Τὴν ἐπομένη, ἐνῶ μάταια ὁ κ. Καρτουλε περιμένε τὸν ρεπόρτερ τοῦ κι' ἀναρρωτιόταν ἂν δὲν εἶχε πέσει στὰ χέρια τῆς ἀστυνομίας χτυπὰ τὸ τηλέφωνο:

—'Αλλό; Ποιὸς στὸ ἀκουστικό;

—'Εδῶ, Κραπουγιάρ.

—'Επὶ τέλους! Καὶ τὰ κατάφερες;

—Μιὰ χαρά!

—Μπράβο! Σοῦ αὐθάνω τὸν μισθὸ πάλι κατὰ 28 φράγκα! Συγχαρητήρια!

—Σὰς εὐχαριστῶ νὰ τὰ συγχαρητήριά σας. Ὅσο γιὰ τὴν αὐξηση, καλὴ λίτερα νὰ μὴ γίνεταί λόγος! Ὅταν βλέπω μὲ πόση εὐκολία, μπόρεσα νὰ κερδίσω ἕνα ἑκατομμύριο, θαρρῶ πὼς θὰ εἶναι τρέλλα νὰ ἐπιμένω νὰ σταδιοδρομήσω σ' ἕνα ἐπάγγελμα πού παρυσιάζει μεγάλους κινδύνους καὶ μικρὰ ἀπολαύσεις! Σκεφθῆτε: ἐργάστηκα λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας καὶ γέμισα λεφτὰ τὶς τσέπες μου!

—Ὁρβουάρ καὶ σὰς εὐχαριστῶ!

—Ὁ Κανονιέ ἐγινε θηρίο καὶ μοῦ τὰ ἔφαλλε ἀπ' τὴν καλὴ ὅταν τὸν ξανάειδα! Φυσικά, ὅμως, δὲν μποροῦσε ν' ἀποκαλύψῃ τὰ τῆς κλοπῆς, γιατί τὴν εἶχε διοργανώσει ὁ ἴδιος. Κι' εἶχε εὐθύνη! Πάντως, ποτὲ δὲν περίμενα ἀπ' τὸν Κραπουγιάρ νὰ μὲ ἐκθέσῃ ἔτσι!

—Γι' αὐτὸ δὲν ξαναδίνω συστάσεις γιὰ κανέναν!

ΜΑΞΙΜ

Μιὰ ὠραία βασίλισσα σ' ἕνα παραδεισένιο νησί

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 8)

πιβλέποντας τὶς διάφορες ἐργασίες τῶν βασιλικῶν κτημάτων.

□ □

Ἡ Σέρκ καλλιεργεῖται σχεδὸν ὁλόκληρη. Βγάζει στάρι, φρούτα, λαχανικά, ψάρια νοστιμώτατα, ξυλεία, καὶ ἄλλα προϊόντα πού ἐξάγονται στὴν Ἀγγλία καὶ ἀποτελοῦν τὸν πλοῦτο τῶν κατοίκων τοῦ νησιοῦ.

Ἡ μόνη ἐξάρτηση πού ἔχει ἡ Σέρκ μὲ τὴν «μητρόπολη». Εἶναι μιὰ ἐπίσκεψη τὸν χρόνο στὴν ἀγγλικὴ αὐλὴ ἐκ μέρους τῆς λαίδης, γιὰ τὴν ὑποβολὴ τῶν καθιερωμένων σεβῶν στοὺς ὀγγλους βασιλεῖς.

Καὶ μιὰ λεπτομέρεια περὶ ἐργῆς: Στὸ νησί δὲν ἐπιτρέπεται ἡ κυκλοφορία αὐτοκινήτων. Τὴν Κυριακὴ δὲ ἀπαγορεύεται ἡ κυκλοφορία καὶ τῶν ἀμαξίων καὶ ποδηλάτων.

Δὲν εἶναι, σι' ἀλήθεια, μακάριος ὁ τόπος αὐτός;

Κ. Π.

Τὰ ματογυάλια τοῦ κ. Εὐρυβιάδου ἢ ἡ δύναμις τῆς λογικῆς

Ὁ κ. Εὐρυβιάδης καθηγητὴς τῆς λογικῆς στὸ γυμνάσιο τῆς πόλεως Α. ἔχει χάσει ξαφνικά τὰ ματογυάλια του. Ἐπειδὴ δὲ, δὲν ἤξερε ἀκριβῶς, ἂν τὰ ἔχασε ἢ ἂν τοῦ τὰ εἶχαν κλέψει, βάζει μπρὸς τὸ σύστημα τῆς λογικῆς καὶ κάμνει τὸν ἐξῆς μονόλογο:

«Ποῖος κλέπτει; Ἐνας κλέπτης κλέπτει. Ὅταν ἕνας κλέπτης κλέψῃ ἕν ζεύγος ὀμματογυάλων εἶναι ἢ ὄχι μύωψ; Ἐὰν εἶναι μύωψ, τοῦτο σημαίνει ὅτι ἔχει ἡδὴ ὀμματογυάλια. Ἐὰν ὅμως ἔχει ὀμματογυάλια, τότε γιατί νὰ κλέψῃ τὰ ἰδικά μου; Καὶ ἐὰν δὲν ἔχῃ τότε πὼς ἡδυνήθη νὰ εὔρη τὰ ἰδικά μου; Ἀρα δὲν εἶναι μύωψ. Ἀλλ' ἐὰν δὲν εἶναι μύωψ, διατὶ τότε νὰ ἔχῃ ἀνάγκη ἀπὸ τὰ ὀμματογυάλια μου; Ὡστε δὲν εἶναι κανεὶς κλέπτης αὐτὸς ὅστις μοῦ ἔπῃρε τὰ ὀμματογυάλια μου. Θὰ τὰ ἀφῆκα ἀσφαλῶς, κάπου.

Ὅταν ὅμως βλέπῃ κανεὶς πού ἀφήνει κάτι, ἀρεῖται νὰ βλέπῃ καὶ πού εἶναι. Καὶ ἐγὼ βλέπω, ὅτι δὲν βλέπω τὰ ὀμματογυάλια μου! Ἐκεῖνο δὲ τὸ ὅποιον βλέπω, εἶναι ὅτι ὁ φεῖλω νὰ ἔχω τὰ ὀμματογυάλια μου ἐπὶ τῆς ρινῆς μου!».

Καὶ φέροντας τὸ χέρι στὴν μύτη του, ὁ κ. καθηγητὴς εἶπε θριαμβευτικά: Ὡστε εἶχα λοιπὸν, ἀπολύτως δικαίον εἰς τοὺς συλλογισμούς μου!...

Μοναξιά

Τρέμει γλυκὰ τὸ φῶς στὸ παραθύρι

—σάν ταπεινὴ καρδιά, πού, ἔχει ἀγαπήσει—

στοὺς ὕπνους τῶν πουλιῶν ἀσῆμια ἢ (βρύση)

κυλάει τοῦ φεγγαριοῦ, πού παῖει νὰ (γεῖρη)...

—μεγαλχολλὰ χρυσοῦ— στὸ παραθύρι...

□ □

Τρέμει γλυκὰ ἡ ψυχὴ μου γιὰ ἕν' ἀστέρι πού, ριγνῶ, χαμήλωσε κι' ἔχασθ'... Τὴ σκέψη μου ζητώντας, τί νὰ μάθῃ ποθεῖ τὸ βελουδένιο ἐκεῖνο χέρι πού σβύνει στὴ νυχτιά, σάμπως ἀστέρι;...

□ □

Τρέμει γλυκὰ στὴ μνήμη μου ἡ μορφή (φῆ) Σου....

σάν ὄραμα ἀκριβὸ ἀπὸ μέρη ξένα πού ἔπερασα, μὲ μάτια ξεχασμένα

σὲ δεῖλι ὀνείρου... Ἀγνή, σάν Παρα- (δεῖσου)

μορφὴ τρέμει στὴ μνήμη μου ἡ μορφή (φῆ) Σου....

ΓΙΩΡΓΟΣ Π. ΓΕΡΑΛΗΣ

ΑΓΓΛΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΠΟΤΕ ΤΟΝ ΛΥΠΗΘΗΚΕ

—Καὶ κατόπιν, ὅταν ρίξατε τὸ δηλητήριο μέσα στὸ φυτζάνι τοῦ καφέ κι' ὁ αὐτομάτως σας κάθησε στὸ τραπέζι κι' ἄρχισε νὰ πίνῃ τὸ περιεχόμενο τοῦ μοιραίου φυτζανιοῦ, δὲν νοιώσατε τύψεις; ῥώτησε ὁ συνήγορος τὴν προφυλακισμένη πελατίδα του ἢ ὁποία κατηγορεῖτο γιὰ τὴ δηλητηρίαση τοῦ συζύγου της.

Ἐκεῖνη τὸν κυττοῦσε χωρὶς ν' ἀπαντᾷ.

—Τὸ γεγονός ὅτι θὰ πέθαινε χωρὶς νὰ τὸ ὑποπτεύεται δὲν σὰς προξένησε καμμιὰ συμπάθεια, κανέναν οἶκτο; ξαναῤῥώτησε ὁ συνήγορος.

—Ναί, ἐφέλλισε ἡ φαρμακεῦτρια. Γιὰ μιὰ στιγμή τὸν λυπήθηκα.

—Καὶ ποῖα ἦταν αὐτὴ ἡ στιγμή;

—Ὅταν μοῦ ζήτησε νὰ τοῦ δώσω καὶ δεῦτερο φυτζάνι καφέ.

□ □

ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ Τ' ΑΦΗΣΗ ΝΑ ΤΡΕΞΗ

Ὁ σωλῆνας πού διωχέτετε τὸ νερὸ ἀπὸ μάνιό εἶχε σπάσει καὶ τὸ νερὸ ἀνέβλυζε μὲ ὀρμή. Ὁ μίστερ Μπράουν, πρακτικὸς καὶ ἐτοιμότατος ἄνθρωπος, χούφτωσε δυνατὰ τὸ σπασμένο μέρος τοῦ σωλῆνα κι' ἔτσι ἐμπόδιζε τὴν ἐκροή. Στὸ μεταξύ αὐτό, καὶ στὴν κουραστικὴ αὐτὴ στάση πού βρισκόταν, εἰς στείλει τὸ μικρὸ γυιό του νὰ φωνάξῃ τὸν ὕδραυλικό.

Ἐπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα τὸ παιδάκι ἐπέστρεψε. Μπήκε στὸ δωμάτιο τοῦ μάνιου καὶ φώναξε στὸν πατέρα του ὁ ὁποῖος ἦταν ἐξαπλωμένος, καὶ κράταγε ἀκόμα τὸν σωλῆνα.

—Σήκω μπαμπά. Ἄφησε τὸ νερὸ νὰ τρέξῃ.

—Ἐπὶ τέλους! ἔκαμε μὲ ἀνακούφιση ἐκεῖνος. Ἦρθε ὁ ὕδραυλικός;

—Ὁχι, τοῦ ἀπάντησε ὁ γυιὸς του, ἀλλὰ ἔπιασε τὸ σπῆτι... φωτιά!

□ □

ΤΗΝ ΠΡΟΣΒΑΛΕ ΤΗΝ ΚΑ'ΥΜΕΝΗ

Μόλις ἐπέστρεψε τὸ βράδυ σπῆτι ὁ Τζόνυ βρῆκε τὴ γυναῖκα του κλάμμενη.

—Μὲ πρόσβαλαν, τοῦ εἶπε μὲ λυγμούς.

—Ποῖος σὲ πρόσβαλε;

—Ἡ μητέρα σου.

Ἐκεῖνος τὴν κύταξε σαστισμένος.

—Ἡ μητέρα μου; ῥώτησε. Μὰ αὐτὴ βδίσκεται χιλιόμετρα μακριὰ ἀπ' ἐδῶ!

—Τὸ ξέρω. Ἀλλὰ ἦρθε ἕνα γράμμα

της γιὰ σένα τὴν ὥρα πού βρισκόμουν στὸ γραφεῖο καὶ τὸ ἄνοιξα.

—Ἐκανες πολὺ ἄσχημα. Ἀς εἶναι, ὅμως, καὶ τί ἔγραφε τὸ γράμμα; Μήπως τὸ περιεχόμενό του ἦταν προσβλητικὸ γιὰ σένα;

—Μάλιστα, εἶδα στὸ τέλος νὰ γράφῃ: «Μαίρη, ἀφοῦ διαβάσῃς τὸ γράμμα μὴν ξεχάσῃς νὰ τὸ δώσῃς καὶ στὸν γυιό μου!»

Μιὰ περίεργη φυλὴ στὴν Ἀμερικὴ

ΟΙ ΚΑΟΥ-ΜΠΟΥ

Τοὺς ἔχετε δῇ ἀπείρες φορές στὸν κινηματογράφο, τοὺς ἔχετε θαυμάσει στὰ ἀκροβατικά τους γυμνάσματα, τὰ ἐξαιρετικά ἐπικίνδυνα πολλὰς φορές, τοὺς ἔχετε ἀγαπήσει ἰσως, ὥραίες μου ἀναγνώστριες τοὺς πὺ ἡρωϊκοὺς ἀπ' αὐτοὺς, ὅταν πρὸ πάντων τοὺς ἐνεσάρκωναν ὥραιοι γόητες τῆς δόξης. Νὰ σὰς τοὺς παρουσιάσωμε; τοὺς μαντεύσατε κιόλας, τοὺς διασθανθήκατε: εἶναι οἱ Κάου Μπούς.

Γιὰ τὴν ὠραία αὐτὴ φυλὴ, Γάλλος συνάδελφος πού τὴν ἔχει ἐπισκεφθῇ στὴν πατρίδα της, γράφει τὰ παρακάτω πολὺ ἐνδιαφέροντα, σ' ἕνα παρισινὸ περιοδικό:

Στὰ ἀπέραντα λειβάδια τῆς Ἀμερικῆς ζῇ μιὰ περίεργη φυλὴ ἀνθρώπων πού δὲν παρουσιάζουν καμμιὰ ὁμοιότητα μὲ τοὺς ἄλλους: Εἶναι οἱ Κάου-μπόυ.

Ὁ Κάου-μπόυ ἔφιππος ἀπὸ τὸ πρῶτο ὥς τὸ βράδυ, ἀλλάζοντας πολλές φορές καὶ τρία ζῶα, διατρέχει καὶ ἑκατὸν πενήντα ἀκόμη χιλιόμετρα, ἐπιβλέποντας τὰ ἀπέραντα κοπάδια βουβάλων καὶ ἵππων πού βόσκουν ἐλεύθερα στὸ λειβάδι.

Ἀρκεῖ νὰ μάθετε αὐτὰ τὰ κοπάδια ἀποτελοῦνται ἀπὸ τρεῖς καὶ τέσσερις ἀκόμη χιλιάδες ζῶα, γιὰ ν' ἀντιληφθῇ τὴν προσοχὴ πού χρειάζεται ἡ ἐπιβλεψὴ τῶν.

Τὸ βράδυ ὅταν τελειώσῃ ἡ ἐπίπονη ἐργασία τῶν τρέχοντων τὰ διαφόρα μπά, ὅπου τὰ διάφορα ποτὰ τοὺς ξεκουράζουν.

Τὰ μπά τὰ ἔχουν σ' αὐτοὺς τοὺς τόπους, σὲ μεγάλῃ ὑπόληψι καὶ ὁ μπάρμαν (ιδιοκτήτης τοῦ μπά) εἶναι ὑπερήφανος γιὰ τὴν ἀποστολὴν του καὶ γιὰ τὴν χρησιμότητά του, ἢ ὁποία αὐθάνεται καὶ ἀπὸ τὸ ἐξῆς: Στὰ περισσότερα κράτη, τὰ μεταλλεῖα ἀφθονοῦν καὶ ἀφθονοῦν ἀκόμη περισσότερο οἱ προσκεκτεῖς δηλαδὴ οἱ ἀσχολοῦμενοι στὸ ν' ἀνακαλύψουν νέα στρώματα μεταλλοφόρα.

Κάποτε, ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἀνακαλύπτει σ' ἕνα αὐλάκι ἴχνη χρυσοῦ. Ἀμέσως γίνεταί ἕνας καταυλισμός. Τὸ νέο διαδίδεται ἀστραπιαία καὶ ἕνα μπάρ κατασκευάζεται.

Ὁ μπάρμαν γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν πελατεία του πρέπει νὰ γίνῃ καὶ τραπεζίτης.

Γιὰτὶ οἱ μεταλλωρύχοι δὲν μποροῦν χωρὶς κίνδυνο νὰ φυλάξουν τὸ ὑπὸ μορφὴν χρυσοῦ σκόνης κέρδος τοῦ κόπου τῶν. Ὁ μπάρμαν, ὠχυρωμένος ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὶς σανίδες τῆς παράγκας του, εἶναι ὁ μόνος ἐνδεειγμένος ν' ἀναλάβῃ τὰ καθήκοντα τοῦ ταμίου.

Σκάβουν τότε ἕνα ὑπόγειο, μὲ μιὰ κάπως πρωτόγονη σκάλα, πολλές φορές σκωινένια ὁ πελάτης ἔρχεται φέροντας τὸ χρυσάφι τοῦ, τὸ ζυγίζει, σημειώνει τὸ βάρος σ' ἕνα βιβλίο καὶ φεύγει. Καθὼς βλέπετε τὸ ἐν χρῆσει λογιστικὸ σύστημα εἶναι ἀπλοῦστατο.

Δύο συνήθως φύλακες, ἀλλάζοντες συχνά, μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι, ἀγρυπνοῦν.

ΣΚΕΨΕΙΣ

—Ἡ μεγαλειότης διαταραχὴ τοῦ πνεύματος εἶναι νὰ βλέπῃ κανεὶς τὰ πράγματα ὡς πᾶσι τὰ θέλει καὶ ὄχι ὡς πᾶσι εἶναι.

πνοὺν μέρα καὶ νύχτα, στὴ βάση τῆς σκάλας.

Καὶ ἀμέσως μοιράζονται εἰδοποιήσεις πού γνωστοποιοῦν στοὺς Κάου-μπόους καὶ στοὺς μεταλλευτὰς τοὺς δρους ὑπὸ τοὺς ὁποίους ὁ μπάρμαν δέχεται τὶς καταθέσεις. Παραθέτομε ἕνα δείγμα:

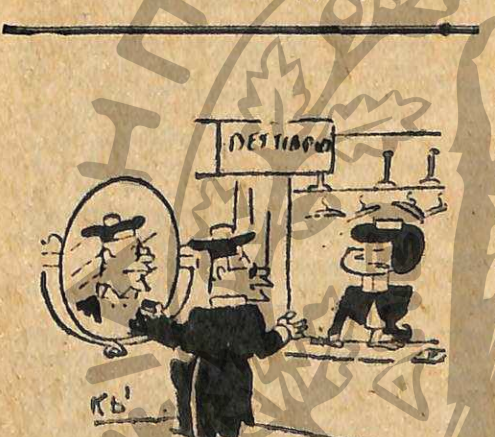
«Οἱ πελάται μποροῦν νὰ καταθέτουν τὰ χρήματά τους ἢ ὅ,τι δῆποτε ἄλλο πολὺτιμο στὰ χρηματοκιβώτια(;) τοῦ καταστήματος. Ὅταν ἐπιθυμοῦν νὰ κατεβῶν στὸ ὑπόγειο ὀφείλουν ν' ἀφίνουν ὅλα τὰ ὄπλα τους στὸν μπάγκο.— Ἀν κατεβῶν μὲ ἕνα ὀποιοδήποτε ὄπλον ὁ φύλαξ θὰ τοὺς σκοτώσῃ.— Ἀν κατεβῶν στὸ ὑπόγειο χωρὶς νὰ ἔχουν τὰ χέρια τους σηκωμένα, ὁ φύλαξ πάλι θὰ τοὺς σκοτώσῃ.— Ἀπαγορεύεται νὰ κατεβαίνουν δύο συγχρόνως.— Ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει ἀναλαμβάνει ὁ μπάρμαν τὰ ἐξόδα τῆς κηδείας ἐκείνων πού σκοτώνονται στὸ κατάστημά του.— Ἐν περιπτώσει τσακωμοῦ, τὰ ἐξόδα σπασμένων γυαλιῶν φώτων καὶ μπουκαλιῶν, ἢ ὁποιασδήποτε ἄλλης ζημίας, βαρύνουν τὸν ἐπιζῶντα».

Ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς «φυλῆς» τὸν ὁποῖον δώσαμε στὴν ἀρχὴ δὲν εἶναι καὶ τόσο σωστός. Δὲν πρόκειται περὶ νέας φυλῆς, ἀλλὰ ἐνὸς μίγματος ὄλων τῶν ἄλλων. Εἶναι ἀποτέλεσμα ἀναμίξεως Ἀμερικανῶν, Ἀγγλοσάκωνων, Ἰταλῶν, Γερμανῶν, καὶ πλείστον ἄλλων, οἱ ὁποῖοι παραδέχθηκαν τὴν τυχοδιωκτικὴ ζωὴ τοῦ μεταλλευτοῦ ἢ τοῦ Κάου-μπόους. Καὶ αὐτὴ ἡ ἀνάμιξη εἶναι ἰσως καὶ ὁ λόγος τῆς ἐμφανίσεως αὐτοῦ τοῦ μοναδικοῦ φαινομένου θάρρους, σωματικῆς δυνάμεως, κτηνωδίας καὶ εὐγενείας, χονδρότητος καὶ εὐαισθησίας, πού λέγεται Κάου-μπόυ.

□ □

Ἐορτές ἔχουν πολλές πού δὲν παρουσιάζουν, ἐκτὸς ἀπὸ μίαν, κανένα ἐνδιαφέρον. Ἀλλὰ τὸ «Φροντιέρ Τάι» ἢ «Κάου-Μαουκόντεσι» εἶναι ἡ μεγαλύτερη τους γιορτὴ πού δίνει ἀφορμὴ στὴν περιεργότερη συγκέντρωση.

Ἐκεῖ γίνονται οἱ περιεργότερες ἀσκή-

ΑΥΤΟ ΕΜΕΙΝΕ

Μετά τὸ τέλος τῆς παραστάσεως, στὸ βεστιάριο τοῦ θεάτρου:

—Λυποῦμαι κύριε ἀλλὰ τὸ καπέλλο αὐτὸ εἶναι τὸ μόνο πού μοῦ μένει.

σεις ἐπιδεξιότητος, ἐκεῖ ἀναπτύσσεται ἡ μεγαλύτερα δύναμη καὶ τὸ μεγαλύτερο θάρρος πού μποροῦν νὰ ἐπιδιώξουν σύγχρονοι ἄνθρωποι.

Τὸ πρόγραμμα τῆς γιορτῆς περιλαμβάνει πάντοτε τὶς ἴδιες ἀτραξιόν. Ἀναφέρομε τὶς περιεργότερες.

Εἶναι οἱ ἱπποδρομίες γύρω ἀπὸ ἕνα στύλο μὲ τὴν μικρότερη δυνατὴ ἀκτίνα (Στάκα-ράκε) ἱπποδρομίες μὲ καπέλλα, ὅπου ὁ συναγωνιζόμενος, πρέπει νὰ ματῇ, χωρὶς νὰ κινήθῃ ἀπὸ τὴ σέλλα καὶ καλπάζοντας, πέντε καπέλλα πού βρίσκονται στὴ γῆ, ἱπποδρομίες ἱνδικῆς πού γίνονται χωρὶς σέλλα. Ἐπειτα τὸ «μάν ροπὶς κοντέστ» ὅπου πρέπει μὲ τὴ θηλειὰ (βρόγχο) νὰ ἀρπάξουν ἕνα καβαλλάρη πού καλπάζει καὶ κολλημένο στὸ λαμὸ τοῦ ἀλόγου του, χωρὶς ἐν τούτῳ νὰ ἐγγίσουν τὸ ἄλογο, τὸ «στέρ ροπίνς» ὅπου πρέπει ὁ Κάου-μπόυ νὰ δέσῃ μὲ τὸν λάζο του ἀπὸ τὸ πόδι.

Οἱ ἀσκήσεις τῆς θηλειᾶς τελειοῦν μὲ τὸ «τρίσκ ροπίνς κοντέστ», ὁ θρίαμβος τῶν πεζῶν βιρτουόζων τῆς θηλειᾶς. Δίνουν στὸ σκινὶ μιὰ περιστροφικὴ κίνηση ἢ ὁποία κρατᾷ τὸ βρόγχο ἀνοικτὸ καὶ τὸν κάνει στερεὸ σάν νὰ εἶναι ἀπὸ σύρμα καὶ ἔτσι κάνουν ἀσκήσεις ἐξαιρετικὰ χαριτωμένες καὶ ἀπρόοπτες.

Καὶ τέλος εἶναι τὸ «βίλτ ὀρσεραί» ἱπποδρομίες μὲ ἄλογα μὲ ἐξησκημένα καὶ τὸ «πισκίνς πονσὸ κοντέστ». Τὸ τελευταῖο αὐτὸ εἶναι τὸ πὺ ἐνδιαφέρον ἀπ' ὅλα, γιατί πρόκειται γιὰ ἀληθινὴ μάχη ἐναντίον ἀγρίου ζώου. Πρέπει ὁ συναγωνιζόμενος νὰ δαμάσῃ καὶ νὰ ἱππεύσῃ ἄλογο τελείως ἀδάμαστο, τέτοιο πού ὑποθέτω ὅτι δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἱππεύσῃ ἕνας Εὐρωπαῖος — ἔστω καὶ ἐπὶ 5 λεπτά.

Αὐτὸ εἶναι τὸ «Φροντιέρ τάι» πού διαρκεῖ ἐπὶ 8 μέρες κατὰ τὶς ὁποῖες οἱ οἰκογένειες τους διαλύονται σάν τὸ χιόνι στὸν ἥλιο.

Ἄλλη διασκέδαση συχνότερη αὐτῇ, εἶναι τὸ μπάρ.

ἔχουν τὴν συνήθεια, τὴν ἡμέρα τῆς πληρωμῆς νὰ μπαίνουν καλπάζοντας στὸ περίπτερο τοῦ μπά, ἀναγγέλλοντες τὴν ἀφιεῖ τῶν ἀπὸ μακριὰ μὲ πιστολιές.

Τὰ τζάμια τρυποῦν, οἱ ὑποτίλιες σπᾶνε, τὰ διάφορα κρασιά χύνονται. Ἀλλ' ἐξιδίαιστο.

Εἶναι τὰ καλὰ παιδιὰ πού διασκεδάζουν καὶ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ γελάσουν λίγο, ἀφοῦ πληρώνουν. Ὁ μπάρμαν τοὺς κάνει τὸ λογαριασμὸ τῶν σπασμένων καὶ ποτὲ δὲν βγαίνει ζημιωμένος. Τουναντίον μάλιστα, ὅταν προβλέπῃ τέτοιες ἐπισκέψεις γεμίζει τὶς μπουκάλες μὲ χρωματισμένον νερὸ καὶ ἀφοῦ σπᾶσουν τὶς χρεώνει στὸ λογαριασμὸ ὡς οὐδὲν μάρκα «Κανάτιαν Κλέιτ» ἢ «Μπλάκ-ἐντ-χουάιτ»!

Ρ. Σ.

ΣΚΕΨΕΙΣ

—Ὁ πλούσιος, ὁ δυνατός, ὁ νυκτὴς εἶναι ἐκεῖνος πού ξέρει νὰ κἀν νὰ τὸν ἀγαποῦν.

(Νέτ Βογκέ)

Περιμένοντας την αγαπη της

Αισθηματικό διήγημα του Τζώρτζ Γκάρρατ

Ο Ίδρα θάρσθη το τραίνο;
—Στις 6 και 10', αλλά από-
ψε φαίνεται να έχη καθυστέρηση.

—Φαντάζομαι την αγωνία της, είπε η άλλη, δείχνοντας με το χέρι της τον μικρό τροχιοδρομικό σταθμό του χωριού.
Το κουτσομπολιό αυτό γινόταν μεταξύ δυο γυναικών και αφορούσε τον άνθρωπο που θάρσχαν με το τραίνο των 6 και 10' και την γυναίκα που τον περίμενε.

Η έπικειμένη αfixis του Τζών Μπρέντον είχε αναστατώσει όλο το χωριό, και τοῦτο γιατί έλειπε αρκετά χρόνια. Ήταν το μονάκριβο παιδί του μακαρίτη συμβολαιογράφου Μπρέντον, ο οποίος ήταν πολύ πλούσιος. Ο Τζών είχε αναχωρήσει από το χωριό πριν πέντε χρόνια, κι όταν ζούσε ο πατέρας του. Όλο αυτόν τον καιρό βρισκόταν στην Βρετανική Κολομβία, όπου είχε στρώσει θαυμάσια τη δουλειά του. Η αιτία αυτής της ανεπιθύμητης αποδημίας ήταν ένα αίσθημά του για την νόστιμη συγχωριανή του, την Τζέσεν Ουόλς, της οποίας η μητέρα ήταν διευθύντρια του Ταχυδρομείου στο χωριό. Ο πατέρας του Τζών, βρίσκοντας το παιδί του έρωτευμένο με την Τζέσεν αποφάσισε να δώσει ένα τέλος σ' αυτή την κατάσταση, στέλνοντάς τον στις αποικίες. Έτσι ήλπιζε πως θα ξεχνιόταν αυτό το πρόωρο αίσθημα των δύο νέων.

Μόλις σουρούπωνε, στο μικρό ταχυδρομείο παρετηρείτο αρκετή κίνηση, κυρίως από γυναικόκοσμο.

—Τάμασες τὰ νέα, Τζέσεν; προθυμοποιήθηκε να της πη μιὰ... άσπονη φίλη της. Απόψε έρχεται ο Τζών.

—Μοῦ τὸ εἶπαν, ἀπάντησε με συστολή εκείνη.

—Λες να είναι ο ίδιος όπως όταν έφυγε; της έλεγαν.

—Δεν πιστεύω. Ασφαλώς θα έχη μεγαλώσει.

—Αλήθεια, τότε ήταν ακόμη παιδί...
—Όταν τον γνώρισα, ναί.

—Ο αφιλότιμος νάγραφε τάχα ποῦ και ποῦ στα φιλικὰ του πρόσωπα από κει ποῦ βρισκόταν; ριψοκινδύνευσε και ρώτησε την Τζέσεν η φίλη της.

—Δεν αμφιβάλλω γι' αυτό, ἀπάντησε εκείνη.

Πράγματι το πρώτο γράμμα πουστειλε ο Τζών από τον μακρινό τόπο της διαμονής του ήταν της Τζέσεν. Ύστερα, όμως, η άλληλογραφία τους έγινε άσπαστη και στο τέλος διεκόπη. Στο τελευταίο του γράμμα της έλεγε, ότι επρόκειτο να πάη να εργασθῇ σε μιὰ περιοχή της Κολομβίας, όπου έκοβαν δένδρα, κι από τότε η Τζέσεν κατάλαβε ότι θα του ήταν δύσκολο να της γράφει. Από τότε είχαν περάσει δυο χρόνια.

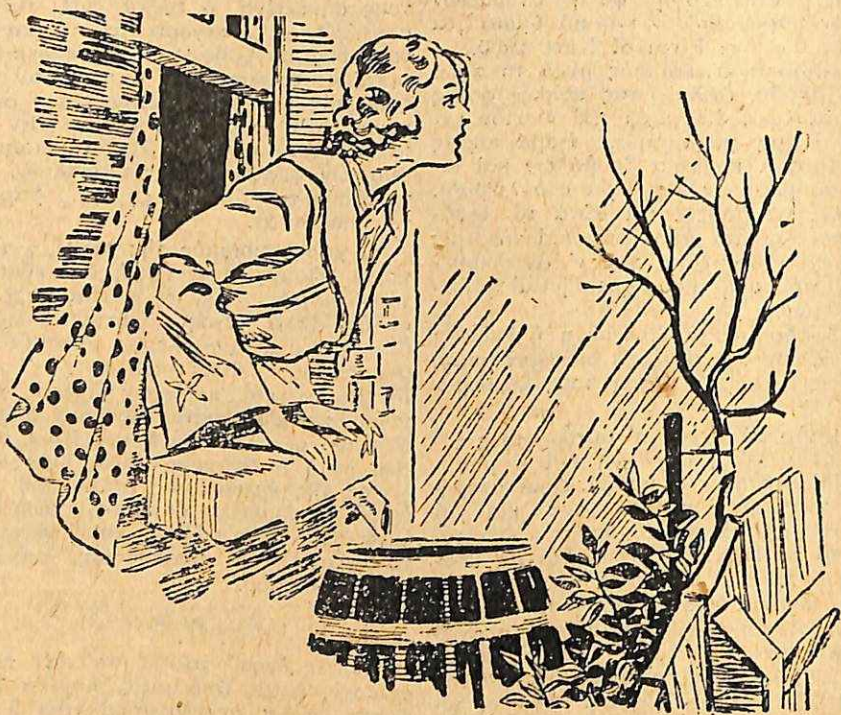
—Είμαι άνόητη, το ξέρω, ψιθύρισε, με το να πιστεύω σε ό,τι μου είχε γράψει.

Για μιὰ στιγμή επανέφερε την ποθητή φράση που είχε περιλάβει στο τελευταίο γράμμα του.

«Πιστέψέ με, Τζέσεν — της έγραφε — όταν επιστρέψω στο χωριό το πρώτο μέρος που θα επισκεφθῶ θα είναι το μικρό ταχυδρομείο. Το μέρος αυτό όπου ανταλλάξαμε τις πρώτες έρωτικές ματιές».

Από το παράθυρο η Τζέσεν είδε να περιμένει έξω από τον σταθμό το αυτοκίνητο του κληρονόμου. Η κατοικία του Τζών βρισκόταν προς το μέρος του σταθμού. Αυτή η παρατήρηση την ενδιέφερε. «Αν ο Τζών έρχόταν κατ' ευθείαν από τον σταθμό στο ταχυδρομείο, τότε... Διέκοψε αυτή την ευχάριστη σκέψη και επέστρεψε στο γκισέ της. Απ' έξω στεκόταν ένας πελάτης: Ο μικρός Ουίλμινγκτον, ο οποίος ήταν ο μόνος στο χωριό που την θαύμαζε ειλικρινά και την συμπαθούσε.

—Δεν πήγατε να υποδεχθῆτε τον Τζών; την έρώτησε.

Από το παράθυρο η Τζέσεν είδε

το αυτοκίνητο του κληρονόμου.

—Δεν μπορώ να εγκαταλείψω την υπηρεσία μου. Τι θέλετε;

—Τρία γραμματόσημα, μίς Τζέσεν, της απάντησε γελαστός ο Ουίλμινγκτον.

—Εξάφνα άλλαξε ύφος και με μιὰ ταχυτάτη κίνηση της έπιασε το χέρι.

—Σας ξεορκίζω, μίς Τζέσεν. Μην πιστεύετε στα λόγια του. Σας έχει ξεχάσει. Μην περιμένετε να περάσει από δω να σας δῇ. Ακούστε τα λόγια ενός ανθρώπου που σας αγαπά πραγματικά.

—Πώς θέλετε να παραβῶ τον λόγο μου πρώτη ἐγώ; τον διέκοψε.

—Τότε γιατί ἔδωλον αυτόν τον καιρό δεν σας έγραψε;

—Μην ξεχνῶς, μίστερ. Ουίλμινγκτον, ότι ο πατέρας του, όταν έφυγε, τοῦδωσε μόνο το διαβατήριό του και 50 λίρες.

Επίσης εκεί κάτω ποῦ βρισκόταν πληροφορήθηκε ότι ο πατέρας του τον είχε αποκλήρωσει.

—Θέλετε να πῆτε, ότι τον αποκλήρωσε εξ αιτίας τοῦ ότι εξακολουθοῦσε να σας γράφει; Και όμως να δῆτε ότι δεν θα περάσῃ από δω πρώτα όπως σας είπε.

Δεν πρόφθασε να τελειώση τη φράση του και στο γράφειο μπῆκε ένας ψηλός

νέος με πλατείς ώμους. Ήταν ο Τζών Μπρέντον, ο οποίος έρχόταν κατ' ευθείαν από τον σταθμό.

Η Τζέσεν έμεινε άφωνη από την κατάπληξη. Ναί, αυτός ήταν! Στο μέτωπο είχε μιὰ οὐλή και οι κινήσεις και το βλέμμα του ήταν μηχανικά.

—Εξάφνα σαν σε δνείρο, άκουσε τη φωνή του! —Μπορώ να στείλω ένα τηλεγράφημα, παρακαλῶ, για την Βρετανική Κολομβία;

—Ο Ουίλμινγκτον που παρακολουθοῦσε την σκηνή ἔκαμε ἕναν μορφασμό.

—Ευχαρίστως, σέρ, του απάντησε πρόθυμα η Τζέσεν, ζητώντας επίμονα τη

ματιά του.

—Γράφετε, δεσποινίς, πρόσθεσε. Να σας υπαγορεύω το κείμενο.

Η Τζέσεν με τρεμάμενα χέρια πήρε μολύβι και χαρτί κι άρχισε να γράφει τ' ακόλουθα που της υπαγόρευε ο Τζών:

«Εφθασα ασφαλώς. Η συνέντευξίς με δικηγόρον Ικανοποιητική. Έλα με το πρώτο πλοίο. Χίλια φιλά. Ο σύζυγός σου Τζών».

...Όταν η Τζέσεν λιποθύμησε, ο Τζών είχε εγκαταλείψει το μικρό ταχυδρομείο, χωρίς να της αναφέρει τίποτα για το παρελθόν. Όταν, όμως, συνήλθε από το πλήγμα πλάι της βρισκόταν ο Ουίλμινγκτον.

—Τάμαθα ὅλα, της είπε. Τα ἤξερο και από πριν, αλλά δεν ἤθελα να σε λυπήσω. Ο Τζών ὑποφέρει από άμνησία. Τὸν χτύπησε ἕνα δένδρο στο κεφάλι, ἐκεί κάτω στην Κολομβία, κι από τότε ἔξεχασε ότι ὑπάρχεις. Περιττό να σου πῶ ότι κατόπιν αὐτοῦ τοῦ ατυχήματος, άγάπησε και παντρεύτηκε την γυναίκα που τον νοσήλευσε.

ΤΖΩΡΤΖ ΓΚΑΡΡΑΤ

Γιὰ νὰ διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

1												
2												
3												
4												
5												
6												
7												
8												
9												
10												
11												
12												

Οριζοντίως:

1. Στενός συγγενής.— Άνώτατος εκκλησιαστικός.
2. Χρονική διαίρεσις.— Το ἕτερον ἡμισυ γνωστής αμερικανικής λέξεως σημαίνουσας γοητεία.— Όνομα Γαλλικόν.
3. Επιβραβεύω μιαν εξέχουσαν πράξιν.
4. Γράμμα.— Σατυρικός ποιητής.
5. Τα έχει ὅλα ἡ ἴρις.— Κτητική αντωνυμία (πληθ.).
6. Περισσότερον.— Μονάς βάρους.
7. Όχι μαύρη.— Έκτος.
8. Θρεπτική τροφή.— Τοῦ Προμηθέως τὸ ἔφαγαν οἱ γῦπες.
9. Ὑποθετικόν.— Ἐπιφώνημα της κούνας.
10. Θρυλικὸς βασιλεὺς της Άσσυρίας.
11. Βλέπε.— Μήτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος.
12. Σιωπήρήή! — Σιωπήρήήή!

Καθ' ἑ τως:

1. Γνωστός νομοθέτης τῶν Ἀθηνῶν.
2. Μαῦρος.— Δύο γράμματα ἀπὸ τὴν λέξιν «Ἑλλάς».— Ἐμβατήριον.
3. Διατηρῶ ἀφθαρτον νεκρὸν σώμα.
4. Μ' ἀπαραίτητος φύλαρχος.
5. Ὀκνηρία (άρχ.).— Μάρκα ἀλατιοῦ.
6. Λίγος πληός.— Ἔργον τοῦ Πανιόλ.
7. Όνομα διασήμου αστυνομικοῦ μυστοσημάτων.
8. Μπόλικά λεπτά.— Ἐρωτηματικὸν ἑπάρρημα.
9. Παοαλία.
10. Οὐσία ρέουσα κυρίως ἀπὸ τὰς πληγὰς.— Ὁ τόπος τῶν πάγων.
11. Εὐγενικός.— Χωρὶς πόδια.
12. Ἐποχή.— Διάσημος Ἑλλήν νο-

μοθέτης, χρηματίας, καὶ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου (λίγο ἀνορθόγραφον).

(Ἐδόθη ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Συριανούδη).

□ □

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΗΛΙΚΙΑ ΤΟΥΣ;

Δυὸ φίλοι μιλοῦν γιὰ τὴν ἡλικία τους, ὅπως ὁμοῦ, εἶναι καὶ οἱ δυὸ μαθηματικοί, προτιμοῦν τὴν περίπλοκη γλῶσσα τῆς ἐπιστήμης τῶν ἀπὸ τὰ ἀπλά νοήματα. Λέει, λοιπόν, ὁ ἕνας τοῦ ἄλλουνοῦ:

—Ἐχὼ δύο φορές τὴν ἡλικία ποῦ εἶχατε ὅταν εἶχα τὴν ἡλικία ποῦ τώρα ἔχετε. Ὅταν θάχατε τὴν ἡλικία ποῦ ἔχω τώρα, θάχατε οἱ δυὸ μὲν 63 χρονῶν.

Μπορεῖτε νὰ μᾶς πῆτε ποῖα εἶναι ἡ ἡλικία τῶν δύο φίλων, χωριστά;

(Ἡ ἀπάντησις στὸ προσεχές)

□ □

Ο ΣΤΑΥΛΟΣ

Μέσα σ' ἕνα σταῦλο με ἑπτὰ διαμερίσματα, σταυλίζονται 3 ἄλογα, καὶ τρία μολάρια. Τὰ ἄλογα βρίσκονται στὰ διαμερίσματα 1, 2, καὶ 3. καὶ τὰ

1	2	3	4	5	6	7
A.	A.	A.		M.	M.	M.

μολάρια στὰ διαμερίσματα 5, 6 καὶ 7. Τὸ 4 εἶναι ἀδειανό.

Πρόκειται, τώρα, νὰ περάσετε τὰ τρία ἄλογα στὰ διαμερίσματα τῶν τριῶν μολαριῶν, μὴ ἀφήνοντας ποτὲ παρὰ ἕνα μονάχα διαμέρισμα κενὸ καὶ μὴ πηδώντας, παρὰ ἕνα κάθε φορά.

Π.χ. τὸ ἄλογο τοῦ διαμερίματος 3 δὲν μπορεῖ νὰ πάη σὲ μιὰ μόνη φορά, παρὰ στὸ διαμέρισμα 1 ἢ στὸ διαμέρισμα 5. Ποιὲς εἶναι οἱ διαφορεῖς μετατοπίσεις ποῦ πρέπει νὰ γίνουν;

(Ἡ ἀπάντησις εἰς τὸ προσεχές)

□ □

ΤΟ ΓΕΥΜΑ ΜΕ ΤΑ ΚΟΤΟΠΟΥΛΑ

Δυὸ πατέρες καὶ δυὸ γιοι, μπαίνουν σ' ἕνα ρεστοράν.

—Τέσσερα κοτόπουλα με μπιζέλια! παραγγέλνει ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς στὸ γκαρσόνι.

Τρῶνε ὁ καθεὶς ἀπὸ ἕνα κοτόπουλο καὶ τὸ γκαρσόνι παίρνει πίσω τὸ ἕνα.

—Περὶεργο! λέει ἀπὸ μέσα τοῦ το γκαρσόνι.

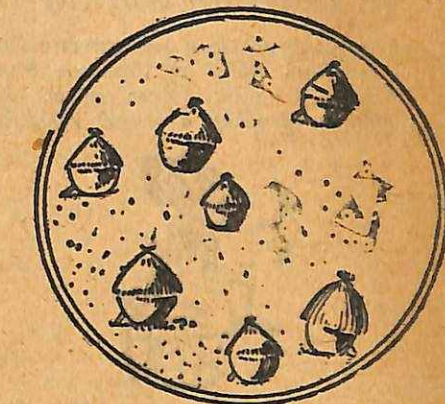
Καὶ νὰ σκέπτεται κανεὶς ὅτι ἂν οἱ δυὸ γιοι δὲν ἦταν ἐδῶ, καὶ τοὺς ἀντικαθιστοῦσε ἕνα μονάχα άτομο θὰ ἔμεναν δυὸ κοτόπουλα!...

Μπορεῖτε νὰ μᾶς πῆτε πόσα κοτόπουλα θάτρωγαν δυὸ πατέρες, δυὸ γιοι, καὶ δυὸ ἄλλα άτομα;

(Ἡ λύσις εἰς τὸ προσεχές)

ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Τρεῖς εὐθεῖες γραμμὲς θὰ χωρῖ-

σετε τις θυμωνιές αὐτὲς τις μὲν ἀπὸ τις δέ.

□ □

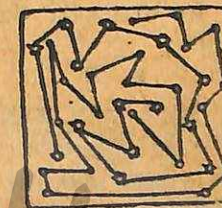
ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

ΠΟΣΗ ΑΠΟΣΤΑΣΗ ΔΙΗΝΥΣΕ;

Ό κ. Ν. διέτρεξε με τὸ αὐτοκίνητό του 81 χιλιόμετρα.

Ο ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ

Ίδου πῶς θὰ τὰ καταφέρετε χωρὶς

νὰ περάσῃ ἡ μιὰ γραμμὴ σας τὴν ὅλην:

ΠΟΙΟΣ ΉΤΑΝ Ο ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΚΑΙ ΠΟΙΟΣ Ο ΟΛΙΓΩΤΕΡΟ ΠΛΟΥΣΙΟΣ;

Ό πιδ πλούσιος ἀπὸ ὅλους τοὺς φίλους ἦταν ὁ Τῶνης καὶ ὀλιγώτερο πλούσιος ὁ Τάκης...

ΛΥΣΙΣ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

Φύλλου 513

1	Σ	Ε	Δ	Ε	Σ	Α	Σ	Π	Ι	Σ
2	Ι	Δ	Ι	Α	Π	Ι	Ε	Ρ	Α	
3	Τ	Α	Κ	Μ	Α	Σ	Ρ	Α	Σ	
4	Ο	Ρ	Α	Η	Ρ	Α	Γ	Ν	Ο	
5	Ν	Σ	Ι	Α	Τ	Ο	Ν			
6	Ε	Τ	Ο	Σ	Μ	Ο	Δ	Α		
7	Μ	Ι	Σ	Σ	Μ	Ι	Ο			
8	Π	Ι	Κ	Η	Ω	Σ	Κ	Α	Ι	
9	Α	Σ	Ο	Ε	Μ	Ε	Ο	Ρ	Κ	
10	Ρ	Ο	Σ	Α	Ν	Α	Ι			
11	Ι	Σ	Γ	Η	Β	Ο	Σ	Α		

'Απ' ὅλα δι' ὅλους

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΦΟΙΤΗΤΗ

τὰ ἀγγλικά κολλέγια καὶ πανεπιστήμια, οἱ φοιτηταὶ ἔχουν τὸ ἰδιαιτέρου δωμάτιό τους ὁ καθείς. Ἐνας νεαρός Ἀγγλος, μαθητὴς μεγάλου ἀγγλικοῦ κολλεγίου.

εἶχε κατορθώσει νὰ φέρῃ μιὰ μέρη κρυφὰ στὸ δωμάτιό του ἕνα βαρελάκι μύρα.

Ἡ διευθυντὴς ὅμως τοῦ σχολείου δὲν βόγγησε νὰ μυρισθῇ τὸ πράγμα καὶ ἐκάλεσε τὸν νεαρό σπουδαστὴ σὲ ἀπολογία. Αὐτὸς ἐβεβαίωσε ὅτι εἶχε φέρει τὴν μύρα κατὰ διαταγὴν τοῦ γιατροῦ, ὁ ὁποῖος τοῦ συνέστησε τὴν μύρα ὡς τονωτικό.

—Καὶ δυναμώσατε ἀρκετὰ μὲ τὴν μύρα ποὺ ἔχετε;

—Σπουδαία, κύριε διευθυντά! Φαντασθῆτε ὅτι τὸ βαρελάκι ἐκεῖνο τῆς μύρας δὲν μπορούσα νὰ τὸ σηκώσω ὅταν τὸ ἔφερα, ἐνῷ τώρα τὸ σηκώνω μὲ μεγάλη εὐκολία.

Ἐννοεῖται ὅτι τὸ βαρελάκι εἶχε ἀδειάσει ἐν τῇ μεταξῇ...

Ἡ ΠΡΟΜΑΜΜΗ ΤΩΝ ΣΥΝΘΗΚΩΝ ΜΗ ΕΠΙΘΕΣΕΩΣ

Παί, οὐτὲς ἡ μόδα αὐτὴ δὲν εἶναι φροδ τοῦ τῆς ἐποχῆς μας, ὅπως νομίζαμε ὡς τώρα.

Ἡ πρώτη συνθήκη «μὴ ἐπιθέσεως» ἔχει ὑπογραφῇ ἐδῶ καὶ τρεῖς χιλιάδες χρόνια! Αὐτὸ μᾶς πληροφορεῖ ὁ δὼρ Ζοζέφ Στράντς, ὁ περίφημος αὐστριακὸς ἱστορικός. Τὰ «ὀψήλα συμβαλλόμενα μέρη» ὅπως λέει ἡ καθιερωμένη φρασεολογία, ἦταν ἀπ' ἐνός οἱ Αἰγύπτιοι, καὶ ἀπ' ἐτέρου οἱ Χιττίται λαὸς ποὺ ἔχει ἐξαφανισθῇ. Περιλαμβάνει ἡ συνθήκη αὐτὴ 18 ἀρθρα—σημεῖα τὰ ἔλεγαν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη—καὶ εἶναι γραμμένη δηλ. χαραγμένη πάνω σὲ ἀσημένιες πλάκες.

Ἡ συνθήκη ἔχει τὴν προσωποποιήσιν «Σύμβασις αἰώνιου εἰρήνης καὶ φιλίας». Προβλέπει διαταγὰς γιὰ κάθε διαφορὰ, πράγμα ποὺ ἀποδείχνει ὅτι οἱ διπλωματικὲς ἀρχὲς δὲν ἔλλαξαν χιλιάδες τώρα χρόνια! Μόνον ὁ τελευταῖος ὁρὸς δὲν μπορεῖ νὰ

περιληφθῇ σὲ καμμιά σημερινή συνθήκη: «Εἴθε ἡ ἐκδίκησης τῶν αἰγυπτιακῶν καὶ Χιττιτικῶν θεοτήτων, νὰ πληρῇ ἐκείνους ὅστις θὰ κατελάττει τὰς ὑποχρεώσεις τους».

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΟΥΠΟΛΕΩΝ ΕΙΝΑΙ ΥΓΙΕΣΤΕΡΑ

Ὅτι τὸ πιστεύετε; Πάει καὶ ἡ θεωρία περὶ ἐξοχῆς καὶ καθαροῦ ἀέρος; Τὴν ἐστεῖλε περίπατο ὁ δὼρ Τσάρλς Κόνκλιν, διευθυντὴς τῆς ἀμερικανικῆς δημοσίας περιθάλψεως. Ὁ γιαντὸς αὐτὸς ὑποστηρίζει σοβαρώτατα—καὶ τὸ ἀποδεικνύει μὲ στατιστικὲς—ὅτι τὰ παιδιά τῶν μεγαλοπόλεων εἶναι ὑγιέστερα ἀπὸ τὰ παιδιά τῆς ὑπαίθρου. Ὑγεία κατὰ τὸν ὁρὸ Κόνκλιν, θὰ πῇ ἡ δύναμις τοῦ οργανισμοῦ νὰ ἀντέξῃ σὲς ἀρρώστειες καὶ τὶς μολύνσεις. Τὴν δύναμη αὐτὴ τὴν ἔχουν μὲ τὸ παραπάνω μέσα τους τὰ παιδιά τῶν πόλεων. Πάρτε, συνεχίζει, ὁ δὼρ Κόνκλιν ἕνα παιδί τῆς ἐξοχῆς, συνηθισμένον στὸν καθαρό ἀέρα καὶ φέρτε το στὴν πόλιν. Θὰ χάσῃ τὸ χρώμα του καὶ σὲ λίγον καιρὸ θὰ ἀρρωστήσῃ.

Ὁ ἴδιος ὑποστηρίζει ὅτι ἡ φυματίωση

εἶναι ποὺ πολὺν διαδεδομένη στὴν ὑπαίθρῳ, παρὰ σὲς πόλεις.

ΣΥΝΩΝΥΜΙΑ ΠΟΛΥ ΑΥΣΑΡΕΣΤΗ

Ὑπάρχει λόγιος τοῦ Ἀγίου Λουδοβίκου, (Ἀμερικῆς) εἶχε στείλει σὲ μιὰ ἐφημερίδα τῆς πόλεως του ἕνα διήγημά του, τὸ ὁποῖον θεωροῦσε φυσικὰ, ὡς ἀριστοῦργημα.

Πρὸς μεγάλη δὲ χαρὰ του, εἶδε νὰ δημοσιεύεται τὸ «κομμάτι» του στὸ φύλλο αὐτό. Ὑστερὰ ἀπὸ λίγες μέρες, πῆγε στὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδος γιὰ νὰ δῇ μήπως ἦθε κανένα γράμμα γιὰ τὸ ἀριστοῦργημά του.

—Ναί, ἀπήντησε ὁ ἀρχισυντάκτης, μᾶς γράφει ἀναγνώστης μας γιὰ νὰ μᾶς παρακαλέσῃ νὰ δηλώσωμε στὸ φύλλο, ὅτι μολονότι ἔχει τὸ ἴδιο ὄνομα μὲ σᾶς, ἐν τούτοις δὲν ἔχει καμμιά σχέση καὶ συγγένεια μὲ τὸν συγγραφέα τοῦ διηγήματος ποὺ δημοσιεύσαμε!

ΕΝΑ ΣΙΩΠΗΛΟ «ΜΑΤΣ»

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ

τὴν Σόφια, τὰ σπὸρ παίρνουν καὶ δίνουν καθημερινῶς. Ἰδιαιτέρως ἔχει διαδοθῇ τὸ ποδόσφαιρο. Τελευταία, σὲς τὸς ποδοσφαιρικὲς ομάδες προσετέ-

θη καὶ μιὰ ἀπαρτιζομένη ἀποκλειστικὰ ἀπὸ κοφάλαρους. Εἶναι δὲ τόσο καλὰ κατηρησμένη ἡ ὁμάς αὐτή, ὥστε ἔγινε δεκτὴ καὶ στὴν Ἑθνικὴ συνομοσπονδία τοῦ ἀθλητισμοῦ τῆς Βουλγαρίας.

Σημειώστε πὺς καὶ ὁ διαιτητὴς τῆς ὁμάδος εἶναι κοφάλαρος.

Ἡ ΚΟΤΤΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΑΣΣΙΟΤΑΝ

Ὅτι ταξιδιώτες φθάνουν σ' ἕνα χωριὸ τῆς Γαλλίας ὅπου καὶ ἀποφασίζουν νὰ διανυκτερεύσουν. Πηγαίνουν, λοιπόν, στὸ μοναδικὸ πανδοχεῖο τοῦ μέρους καὶ λένε τοῦ ξενοδόχου νὰ τοὺς φέρῃ ὅτι καλλίτερο εἶχε. Αὐτὸς τοὺς φέρνει διὰ ποδάρια κότες μαγειρεμένα μὲ κρομμυδάκια. Πεινασμένοι καθὼς ἦσαν οἱ διὰ ταξιδιωτῶν, ἔπασαν μὲ τὰ μούτρα στὸ ὀρεκτικώτατο φαγητό. Πὺς ὅμως νὰ μασήσουν τὴν κόττα, ποὺ ἦταν τόσο σκληρὴ ὥστε οὐτε μὲ τὸ μαχαίρι νὰ μὴ κοβόντανε;

Στὸ τέλος φωνάζει τὸν ξενοδόχο. —Κόττα, τοῦ λένε εἶναι αὐτὴ ἡ λιποπότομος;

—Κόττα κύριοι μου, καὶ νὰ ξέρετε πόσο μὲ βασάνισε νὰ τὴν πιάσω σήμερὰ τὸ πρωὶ καὶ νὰ τὴν μαγειρέψω. Ὁρῶς τὴν κυνηγοῦσα, καὶ στὸ τέλος μοῦ πέταξε ἐκεῖ ψηλὰ στὸ κωδωνοστάσιον τῆς ἐκκλησίας ποὺ βλέπετε. Τότε κι' ἐγὼ, πῆρα τὸ δικάνὸ μου καί...

—Ἀντὶ νὰ σκοτώσῃς τὴν κόττα, σιότωσε ὅν μολυβένιο μῆκροκα τοῦ καμπαναριοῦ,

ΣΧΟΛΕΙΟ ΓΙΑ ΠΑΠΑΓΑΛΟΥΣ!

Ὁ νέος μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ἀβάνα, τὴν πρωτεύουσα τῆς Κούβας καὶ πατρίδα τῶν περιφημῶν πούρων. Στὴν πόλιν αὐτὴ ἰδρύθηκε ἕνα σχολεῖο στὸ ὁποῖο ἀποκλειστικῶς φοιτοῦν παπαγάλοι!... Τὰ ξύπνα αὐτὰ πουλιὰ διδάσκονται στὸ σχολεῖο τοὺς νὰ προσφέρουν διάφορες φράσεις, νὰ τὶς συναρμολογοῦν καὶ νὰ μιλοῦν μὲ ἄλλους λόγους, βγάζοντας ὀλόκληρο δεκάρινο!

Δάσκαλοι τοὺς εἶναι εἰδικὰ γραμμοφῶνα, μὲ δίσκους ποὺ ἔχουν ἀποτυπωμένα τὰ μαθήματα, ὅπως τῆς Λιγκουαφὸν ἐπὶ παραδείγματι!

ΜΙΚΤΗ ΣΟΒΑΡΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΟΤΑΤΗ ΕΚΔΟΣΙΣ

Ἡ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΩΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ 6ΗΣ ΕΣΠΕΡΙΝΗΣ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ ΠΛΗΝ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ, ΤΡΙΤΗΣ, ΤΕΤΑΡΤΗΣ, ΠΕΜΠΤΗΣ, ΠΑΡΑΣΚ., ΣΑΒ. ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΣ
ΕΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἐλάδομεν τὴν ἐξῆς ἐπιστολὴν παρὰ τοῦ καθηγητοῦ τῶν Ἑλληνικῶν κ. Πυθαγόρα Τερψιάνδρου:

Κύριε διευθυντά, Ἐπιθυμῶν τὰ μάλα, ἵνα συνεισφέρω καὶ ὁ ἐλάχιστος ἐγὼ εἰς τὴν ὑπὸ τῆς ὑμετέρας ἐν πνεύματι καὶ γράμμασι καλοῖς ἐξουχόγητα καταβαλλομένην ἀπὸ χρόνων ἀμνημονεύτων προσπάθειαν διὰ τῆς πεφωτισμένης καὶ πνευματοστεγοῦς ἐμπέδου δὲ ἀττικοῦ ἁλματος καὶ βαθείας σκέψεως καθημερινῶς ἐβδομαδιαίας ἐκδομένης Ἀθηναίσι τιμώσαν δὲ τὰ μάλα τὴν ἑλληνικὴν διανοήσιν τὸ ὁποῖον ζωηροτάτη ἦν αἰσθητὴ ἡ ἔλλειψις ταύτης καὶ περιφλεγῶς ἀναμνηστικῆς αὐτῆς οἱ τακτικοὶ τῆς ἀναγνώστης ἐκάστην Τετάρτην καὶ καθημερινῶς ἄλλωστε, ὡς δύνασθε ἐξ ἰδίας πείρας νὰ πιστοποιήσετε, καὶ ἀκολουθοῦνται καὶ τῶν σχετικῶν ἀριθμῶν καὶ στατιστικῶν «Καθημερινῇ μου Ἑβδομάδα», ἔρχομαι συνεπικουρῶς ἵνα ταύτην μὲν αἰωνόδοτον καταστήσωμεν, τὴν δὲ ἑλληνικὴν νεολαίαν ἐπὶ τὰ θελτίφ ἀγάγων αὐτὴν ἀποσπῶντες ταύτην τῶν σχολικῶν ὁδῶν καὶ ἄσμεν μετ' αὐτῆς τὸ ἀρχαιοπεπλῆδες: «Ἄμει δὲ γ' ἐσόμεθα πολλὴν κάρρονες...» ἵνα εὐφρανθῶμεν ἀπολαμβάνοντες τοὺς καρποὺς τῶν κόπων μας διὰ ταῦτα πάντα κ. Διευθυντά γράφω τῆσιν ὑμῖν ἐπικαλούμενος τὴν ἀμέριστον ὑμῶν συνδρομήν.

Ἐρρωθε ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ ΤΕΡΨΙΑΝΔΡΟΣ Καθηγητὴς τῶν Ἑλληνικῶν κτλ. κτλ.

Ἡ ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

Ἀμοιρην, Ν. Ὑόρκην. Μὴ σκέπτεσθε διόλου. Πάρτε ἀμέσως τὸ ὑπερωκεάνειον τὴν «Νορμανδία», κατὰ προτίμησιν, διότι κουνάει ὀλιγότερο, καὶ ἔλατε ἀμέσως νὰ με βρῆτε εἰς τὸ Ἰατρεῖον μου, μετὰ τῶν 10—12 τοῦ πρωῒ. Θὰ με βρῆτε ἀσφαλῶς ἐκεῖ. Χτυπήστε μόνον καλὰ τὸ κουδούνι γιὰτὶ εἶναι λίγος χαλασμένος.

Μ. Π. Ρ. Πετράλωνα. Μὴν ἀπορῆτε φίλοι μου, αὐτὰ συμβαίνουν εἰς ὅλον τὸν κόσμον, καὶ ἀλλοῖς τώρα μὲ τὶς ζέστες. Πάντως ἀποφεύγετε ὅσο μπορεῖτε τὸν ἥλιον καὶ τὴν πεζοπορίαν. Ἐχετε δόκιμον αὐτοκίνητον; Ἄν ναί, κάνετε μακρυνούς περιπάτους κάθε τρεῖς, ἂν ὄχι, παίρνετε ἕνα ταξὶ καὶ πηγαίνετε κάθε βράδυ εἰς τὸν Ἅγιον Ἀνδρέαν. Θὰ σᾶς ὠφελῇ σὲ πολὺ.

Νικ. Πατρ. Γιὰ τὸν πονόδοντο σᾶς συνιστοῦμε νὰ πάρετε λίγο γυαλόχαρτο καὶ νὰ τρίψετε τὸ βλαμμένο μέρος. Ὅταν φῇγε αὐτό, θὰ σᾶς περάσῃ ὁ ὀδοντόπονος. Σᾶς συνιστοῦμε νὰ πάρετε.

ΜΕΡΙΚΑ ΠΕΤΥΧΗΜΕΝΑ

—Μαμά, θὰ με δώσῃς καὶ μένα πὺ τὸ νέο γλυκὸ ποὺ ἔψησες; —Ὅχι μικρό μου, γιὰτὶ θὰ σὲ μᾶση κοιλόπονος.

Τὸ α' τηλεφώνω.—Ντίν νννν!!!

Τὸ β' τηλεφώνω.—Ντρίν νννν!!!

Ὁ συνδρομητὴς.—Τὸ ὅ...σας!

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ΑΙΝΙΓΜΑ:

Ἐρώτησις.—Ποῖον ζῶον εἶναι τὴν πρῶταν δίπουν, τὴν μεσημβρίαν τρίπουν καὶ τὴν ἐσπέραν τετράπουν;

Ἀπάντησις.—Ὁ Οἰδίπους.

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ἐρώτησις.—Ὅταν ὁ ἥχος διανύῃ 3.600 μέτρα εἰς τὸ ἑκατοστὸν τοῦ δευτερολέπτου, πόσα θὰ διανύῃ εἰς τὸ ἑκατάκις ἑκατομμυριοστὸν αὐτοῦ;

Ἀπάντησις.—7885638734 30070481000001 μέτρα.

ΖΩΟΛΟΓΙΚΟΝ ΑΙΝΙΓΜΑ

Ἐρώτησις.—Πότε ὁ ἄνθρωπος λέγεται ζῶον λογικόν;

Ἀπάντησις.—Ὅταν παύει νὰ κάμνῃ ἐρωτήσεις ὅπως οἱ παραπάνω.

ΑΝΩΝΥΜΟΝ

Ἐρώτησις: Ὁ εἰζοντίως.—Νῆσος τοῦ Ἀρεως.—Διάσημος ἀνὴρ δρᾶσας κατὰ τὸν 12ον αἰῶνα ἐπὶ τοῦ πλανήτου Ἑρμοῦ.—Τὸ πρῶτον ἡμῖς τῆς λέξεως τράσο, ἐλαφρὸς ἀνορθόγραφον, Καθέτω: Νέος ἀστὴρ ἀνακαλυφθεὶς τὸ 1701 ἀπὸ κάποιου ἀστρονόμου.—Ἡ Ἀμερικὴ προτοῦ ἀνακαλύψῃ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος.—Τὰ τεῖχη τῆς Ἱερικῆς.

Ἐρώτησις: Τί εἶμαι;

Ἀπάντησις: Σταυρόλεξον.

Ο ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΚΥΜΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΩΝ

Αὐτοκτονίες γίνονται πέντ' ἔξη ἡμερησίως καὶ ὅπλα καὶ περιστροφὰ δροῦν ἀσφαλῶς... κι' αἰσίως.

Μ' ἀφοῦ 'ναι κῦμα πᾶσι σωστὸ αὐτοὶ ὅπου τὰ χάλασαν μετ' ἐξοχῆς, δὲν θάπρεπε νὰ θανατοῦνται φυσικῶς καὶ λίαν ἀποκλειστικῶς πέφτοντας μέσ' ἐπὶ... θάλασσαν.

ΑΝΑΠΑΗΡΩΤΗΣ

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΕΝ ΧΡΗΣΕΙ ΠΑΡΑ ΤΩ ΕΛΛΗΝΙΚΩ ΛΑΩ,

—Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι τὸ λυμεῖν καὶ τὸ δεσμεῖν τῆς δουλειᾶς (Λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπων ποὺ δὲν ξέρουν τὰ τρία κατὰ τῆς μοίρας των).

—Ἐμοῦ θανόντος γαῖα πυρετὼ μιχθῆτω.

(Λέγεται ὅταν ὁ σπιτονοικοκύρης σᾶς ζητᾷ τὸ νοίκι καὶ σᾶς δὲν ἔχετε νὰ τὸ πληρώσετε).

—Μωρὸν λαβέ!...

(Πολλὲν χρεῖσται στὸ Βρεφονομεῖο).

(Ἐπεται συνέχεια)

ΣΕΒΑΧ ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΥ

ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΗ... ΔΕΝ ΗΘΕΛΗΣΕ

Ἱστορία ἔρωτος καὶ φρικῆς λεοτήτων

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ ἱστορία εἶναι μεγάλη, πολὺ μεγάλη, καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ ἀναγέξομεν εἰς τὸ ἀπότατον παρθεῖον, ἐκεῖ ὅπου ἡ ἱστορία δὲν θάναε ἀφοῦ ἐφθάσαμεν ἐν εἰς χάρις εἰς τὰς ἀόκτους καὶ ἐνδελεχεῖς ἐρεῦνας μας.

Γνωρίζετε, ἀγαπητοί μου ἀναγνώσται, καὶ θελῶντες ἀναγνώστρια, ὅτι ὅλη ἐστὶν ἡ ἀνὰ μίαν λίθιναν ἐποχὴ.

Διὰ τοὺς λόγους διὰ τοὺς ὁποῖους ὀνομάσθη οὕτως ἡ ἐπο-

χὴ αὐτὴ ὑπάρχουν πλείους ἐνδοξαί. Ὁ ἱστορικός Πίνδαρος—γνωρίζετε τὸν Πίνδαρον—λέγει ὅτι ὀνομάσθη «λίθινη» ἡ ἐποχὴ ἐκεῖνη διότι κατ' αὐτὴν τὰ πάντα ἦσαν ἐκ λίθου. Ὡς καὶ αὐταὶ αἰροφαί. Μὲ ἄλλους λόγους, οἱ ἄνθρωποι ἔτρωγαν τότε πέτρες καὶ ἐβγάσαν πέτρες. Ἔτσι ἐξήγεται καὶ τὸ γεγονός ὅτι ὑπάρχουν τὸσες πέτρες εἰς τὸν κόσμον.

Κατὰ τὸν φιλόσοφον ὅμως Διόδωρον τὸν Σικελιώτην, ὅστις δὲ γνωστὸν κατήγετο ἐκ Μαυροβουλίου, ὁ ἱσχυρισμὸς τοῦ Πινδάρου δὲν εἶναι βάσιμος διότι τότε τὶς πέτρες δὲν θὰ εἶχαν πρὸς ἕνα ἰόνον χρώμα, καὶ δὲν θὰ ἦσαν ολύβωμοι, ὅπως εἶναι σήμερον. Διὰ τὸ λέγει αὐτό, δὲν εἶναι ἀόκητος ἱστορικῶς βεβαιωμένος.

Τέλος, κατὰ τὸν γεωγράφον Κουσιπικόν, τὸν Στράβωνα αὐτὸν

τῆς Ἀμερικῆς, λίθινη ἀπεκλήθη ἡ ἐποχὴ ἐκεῖνη διότι δὲν εἶχε ἐφευρεθῇ ἀκόμη ὁ χαρτὴς.

Πίνδαρος. Πάντως ἡμεῖς ἐπιφυλασσόμεθα νὰ ἐπαφῶμεν ὀρεστικῶς γνώμην ὅταν θὰ ἀκούσωμεν καὶ τὴν ἀπόφιν τοῦ μεγάλου ἔρευνητοῦ Φόρντ, ὅστις ὡς γνωστόν κατασκευάζει αὐτοκίνητα, διὰ νὰ σκοτήσῃ ἀπλῶς τὴν ὥραν.

Ἀς ἐπανέλθωμε, ὅμως εἰς τὸ θέμα μας.

Ἐπιστρέφωμε λοιπὸν εἰς τὴν λίθιναν ἐποχὴν.

Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο οἱ ἄνθρωποι ἔτρωγαν γενεάδας, τὰς ὁποίας ἐκτρέφαν μετὰ τῶν μυτιῶν κατέτρωγαν μετὰ τῶν ὑπὸ τῶν ὀντων ὅταν δὲν εἶχαν τί ἄλλο νὰ φάσιν.—Ἐξ οὗ καὶ ἡ παροιμία: «ἔφαγε τὰ μοσχάρια των» ἡ πόσος ἐν χρήσει σήμερον—οἱ ἄνθρωποι λέγοντες τῆς ἐποχῆς ἐκεῖνης ἔτρωγαν μεγάλας γενεάδας καὶ εἶχαν ἐξισμένην τὴν κα-

φαλὴν των. Τὸ τελευταῖον αὐτὸ ἦτο ἀπαραίτητον διὰ λόγους ἀσφαλείας. Ἐξορίζοντες τὰς κεφαλὰς των ἀπέφεναν τὸν κίνδυνον νὰ τοὺς ἐπιτεθοῖν τὰ ἄγρια θύρεα. Ὅπως ἐγυάλιζαν εἰς τὸν ἥλιον, τὰς ἐβλάμβανον, ταύτας, διὰ λίθους καὶ ἀπεμακρύνοντο. Ἐξορίζοντες καὶ τὸ τραγικὸν πάθημα τοῦ Ἐδουάρδου;

Εἶναι τώρα, πολὺ περίεργος ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἐξορίζοντο οἱ ἄνθρωποι τῆς λίθινης ἐποχῆς.

Ὡς γνωστόν, ἔφαγε τὰ δὲν ἔφαγον τότε ἀκόμη. Τὰ ἔχει ἐκείνη εἰς τὰ 1887 μ.Χ. ὁ Ἑβραῖος Ἀχασβήρας, ὁ καὶ Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος ἀποκαλούμενος, διὰ νὰ ἐξορίσῃ τὴν γενεάδα του, τὴν ὁποῖαν ἐπὶ αἰῶνας ἔχει τῆς ἐποχῆς ἐκεῖνης δὲν εἶχε ἐξορίσει.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

Νεοδημητρί Λογοτεχνία

ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΧΙΜΑΙΡΑ...

Ἀγαπητή μου δεσποινίς είναι μιὰ χίμαιρα
νὰ μοῦ ζητάτε μιὰν ἀγάπη αἰώνια
—δμορφο κάδρο πὸν ξεθώρασε—
στὰ τωρινὰ πεζὰ μας χρόνια.

Οἱ κολομπίνες κι' οἱ περὸντοι λησμονήθη-
καν

ὅπως καὶ οἱ Ρωμαῖοι κι' οἱ Ἰουλιέτες
κι' οἱ νυφικὲς παστάδες πὰ δὲ ραίνονται
μὲ κρίνα, μὲ γαρντένιες, μὲ βιολέττες...

Πύργοι ὠνειρεμένοι, πυργοδέσποινες,
Ἰππότες μὲ μιὰ σκᾶλα μεταξένια
κάποιες Μαντόνες περασμένης ἐποχῆς
μοιάζουν παλάτια σήμερα χαρτένια.

■ ■

Ἀγαπητή μου δεσποινίς είναι μιὰ χίμαιρα
στὰ τωρινὰ πεζὰ μας χρόνια
νᾶχετε μιὰ καρδιά πὸν νείρεται
κάποια νὰ βοῇ ἀγάπη αἰώνια...

ΚΩΣΤΑΣ ΞΕΝΟΣ

■ ■

ΝΥΧΤΕΣ

Νύχτες ἀτέλειωτες. Ἀστρόφωγες, σὰ
βασίλισσες ντυμένες νύχτες κι' ἄλλες φεγ-
γαρόδοντες, νυφιάτικα ντυμένες. Πολλὲς
νύχτες...

...Σκοτεινὰ πάλι στὸν πλατὺ δρόμο· τὸ
φεγγάρι ξεφεύγει πότε-πότε ἀπ' τὰ σύννε-
φα, πὸν τὸ κινεῖται παίζοντας, γιὰ νὰ δῇ
τ' ἀγαπημένο σπίτι. Δυὸ παράθυρα, ἡ πόρ-
τα καὶ πίσω τῆς αὐτὴ καὶ λουλούδια.

Μέσα οἱ χαρούμενες φωνὲς ἐπαίαν ἔξω
οἱ ἀρσὲς διαβάτες χάθηκαν. Ἐρημιὰ καὶ
οἱ ἀρσὲς διαβάτες χάθηκαν. Τὰ δῆματά
μου δὲν τ' ἀκούω πὰ στὸ πεζοδρόμιο ἢ
σκιὰ μου κολλημένη στὸ σπίτι μὲ τὴν αὐτὴ
καὶ τὰ λουλούδια.

Ξάφνου θήματα κι' ἐφάνηκε· βγήκε.

—Φανή!

Ἀδύνατη, βραχνὴ φωνή, ξεφεύγει τ' ἀ-
γαπημένο ἔνομα ἀπ' τὸ στόμα μου.

—Φανή!..

Ἀκίνητος, μὴ σβύσω τὴν ὀπτασία, στε-
κόμουν. Ἡ ὀπτασία δὲ σβύστηκε· μὰ χά-
θηκε στὴν καμπὴ τοῦ δρόμου· ἕνα γέλιο ἀ-
κούστηκε.

Τὸ φεγγάρι χαμογέλασε εἰρωνικά. Οἱ ἀ-
κουμπισμένες στὰ παράθυρα γλάστρες περι-
εργοὶ ἀνθρώποι γίνανε, καὶ νὰ μὲ δοῦνε
σκύψανε. Ἐφύγα τρέχοντας...

Δὲ μὲ ξανάδε στὴν ἴδια γειτονιά τὸ φεγ-
γάρι. Κι' οὔτε μ' εἰρανεύτηκε ξανά...

Ἀξέχαστες νύχτες.

Ἡ βροχὴ κλαίει μαζί μου στὸν πλατὺ
δρόμο...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΕΓΚΛΗΣ

ΟΝΕΙΡΟ

Ἡ ἀγάπη πὸν γεννήθηκε
ἕνα δειλὸ τοῦ Μαρτίου
καὶ ἀνθῆκε κι' εὐδίασε,
τὴν ἴδια τὴ νυχτιὰ
ἐσθύστη σὰν ἀνέτειλε
τοῦ ἄλλου πρωῒνου
ὁ ἥλιος καὶ ἐσκορπίσε
τὴν πρώτη καταγνιά.

ΠΑΤΡΙΝΟΣ

■ ■

ΟΜΙΛΙΑ ΜΕ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Στὸν πρώτο ὄρθρο τοῦ Μαΐου κατέβηκα
νὰ πλανηθῶ στὸν κήπο. Ἡ πράσινη χαρά
τοῦ ἐκοιμώταν ἀκίνητὴ ἐκεῖ γύρω, κι' ἐπάνω
κρεμασμένη στὰ κλαδιὰ ἤρεμοσε ἡ σιγὴ
τῆς ἐρημίας.

Κι' ἐπέρασε ἀνάμεσά της κατάνομη, μιὰ
σκιὰ δίχως σῶμα ὅμοια ἐγὼ χωρὶς ἐσένα
ἐρωτὰ μου.

Ἀργὸ ἦταν τὸ δῆμα πολὺ ὅμως βαρεὶ
τῆς θλίψης μου ἡ σκιὰ ἐσέπασε τὰ λαμπρὰ
ὄνειρα τῶν ἀνθῶν, κι' ἐξύπνησαν ἀδόκητοι
ἐκείνοι. Τὰ ἐκατόμυλλα ρόδα ἦπιαν τῆς
αὐγινῆς δροσιάς τὰ δάκρυα, κι' ἐταπεινώσαν
τὸν πορφύρεό τους θρίαμβο στὰ πόδια μου
ἐδῶ:

—Κόψε μας: ψιθύρισαν γλυκὰ θὰ σοῦ
μείνουμε ἀνάμνηση τῶν φιλιῶν του... τῶν
φιλιῶν του οἱ φλόγες ἦταν τόσο ἡδονικὲς!
εἶπα καὶ πέρασα στὸ βάθος.

Οἱ λευκοὶ κρίνοι, ἐδίωξαν τὶς χρυσαλλί-
δες πὸν γύρω τους ἐπετοῦσαν μεθυσμένες
ἀπὸ ἀρώματα, κι' ἐσηπῆσαν ἐμπρός μου νὰ
μὲ παρηγορήσουν:

—Ἀγκάλιασέ μας! Θὰ νοιώσης πάλι τῶν
χαδιῶν του τὴν ἀδρότητα...

Γέλασα πικρὰ καὶ τοὺς εἶπα:

—Τὸ χάδι του, ἦταν παράφορο κι' ἐξυ-
πνοῦσε μου τὰ ρίγη μυστικὰ!

Πάρα κάτω οἱ γαλανὲς ἱριδὲς ἀνοιξαν πε-
λώρια τὰ βλέφαρά τους θὰ μὲ προκαλέσουν
ἐρωτικά:

—Κύτταξέ μας! Στὰ βλέμματά μας μέσα
θὰ νοσταλγήσεις τῶν ματιῶν του τὸν οὐ-
ρανό.

Ἀρνήθηκε τὴν πρόκληση διαβαίνοντας,
καὶ ἀρνήθηκε τὶς εὐωδίες πὸν μ' ἔρρανε τὸ
ἀγνόητο στὸ φράχτι κεντημένο. Στὸν πρῶ-
το ὄρθρο τοῦ Μαΐου πονετικά μὲ δέχτηκαν
τὰ ἀνθη καίμονο μιὰ ἀπλὴ μαργαρίτα σκλη-
ρὴ ἐστάθη τὸ πεπρωμένο μου ν' ἀναπολήρη:

Ἡ τρελλή! Γιατὶ νὰ μὴ μὲ πιστέψῃ
τότε;

Καὶ ὅμως ἐγὼ τῆς εἶχα ἐμπιστευθῇ πὸς
ἡ ἀγάπη του δὲν τῆς ἀνῆκε... Ναί ἦταν ἀ-
λήθεια... καὶ εἶμαι ἐγὼ ἡ τρελλή πὸν σ' ἔχω
ἀγαπήσει ἐρωτὰ μου.

ΧΡΥΣΑΝΘΗ ΜΑΝ.

ΘΕ ΝΑ ΡΟΔΙΣ' Ἡ ΑΝΑΤΟΛΗ

Θέ νὰ ροδίς' ἡ ἀνατολή— σὰν κόρη ντρο-
παλή—
στὶς κορυφὲς τῶν ἀψηλῶν βουνῶν γοργὰ θ'
ἀπλώσῃ
τὴν αὐλὴ πορφύρας της καὶ θὰ τὶς πορφυ-
ρώσῃ...
Καὶ τῶν δεντρῶν τὶς φυλλωσιὲς μὲ τὶς χρυ-
σὲς βαφές
θὰ τὶς σαλέψῃ ἀνάλαφρα τ' ἀγέρι τὸ δρο-
σατο
ἀπὸ ἀνθῶν ἀμέτρητων τὶς μυρωδιὲς γιομάτο.

Πάνω στὰ πράσινα κλαδιὰ γλυκίσκαρα που-
λιά
θ' ἀρχίσουν τὸ τραγοῦδι τους. Στὰ πράσινα
χορτάρια
θὲ νὰ σκορπίσῃ ἄφθονα ἡ αὐγὴ μαργαρι-
τάρια.

Θέ νὰ ροδίς' ἡ ἀνατολή— σὰν κόρη ντρο-
παλή—
ὅταν θὰ γείρω πάνω σου ἀγαπητή μου φίλη
γιὰ νὰ φιλήσω—πρώτῃ μου φορὰ— τὰ δύο
σου χεῖλη.

ΜΗΤΣΟΣ Η. ΥΦΑΝΤΗΣ

■ ■

ΓΕΛΟΙΑ

Παραδέρνοντας ἀπὸ ἡδονὴ πῆγα κοντὰ
της. Τὰ χεῖλη της κόκκινα, φλογισμένα ἀπ'
τὴν ἀγάπη καὶ τὰ ρούζ, τὰ ρούφηξα μέσα
στὸ στόμα μου. Ἐγινε δλότελα δική μου.
Στ' αὐτὴ, τῆς ψιθύρισα:

—Οἱ γυναῖκες ὅλες εἶναι ἴδιες. Γέλανε
σαν βλέπουν ἕναν ἄντρα νὰ σέρνεται στὴ
πόδια τους.

Τὸ γέλιο της τράνταξε γιὰ λίγο τὴν κά-
μαρη. Ὅταν ἐπῆψε τῆς εἶπα.

—Γέλα ἀκόμα.

—Μά, τί, εἶμαι παληάτσος; Ἀποκρίθηκε.

Μὲ τί νὰ γελᾷς;

—Μά γέλα μὲ μένα, μὲ τὰ χάλια μου ἂν
θέλῃς... ἀλλὰ γέλα...

Κι' ἤμουν δλότελα μεθυσμένος ἐκείνη
τὴν ὥρα. Τὸ κρασί ἐκανε τὸ κεφάλι μου νὰ
γυρᾷ ὅταν εἶπα:—Μά γέλα μὲ μένα.

Καὶ γέλασε.

Ὅταν σηκώθηκα κι' ἐφύγα, στάθηκα γιὰ
λίγο στὴν πόρτα. Κεῖνη τὴν ὥρα περνοῦσαν
δύο νεαροί.

Ὁ ἕνας γύρισε καὶ εἶπε στὸν ἄλλο.

—Ἐδῶ μένει ἡ Σοφία. Μιὰ γυναῖκα
κοινὴ.

Γέλασαν καὶ οἱ δύο. Μὰ τὸ γέλιο τους
ἐκείνο, διαδόθηκε ἀπὸ ἕνα γέλιο πῶς ἀ-
πὸ τὴν γοῦλλα τοῦ παραθύρου. Ἦταν ἡ
Σοφία, πὸν εἶπε σὲ μιὰ ἄλλη:

—Εἶχε γίνῃ φέσι ὁ φουκαρᾶς. Δὲν ἦ-
ξερε τί μοῦ εἶπε.

Καὶ δύο κρυστάλλινα γελάνια, ξεχύθηκαν
στὸν ἔρημο δρόμο...

ΝΤΙΝΟΣ ΣΑΚΛΑΡΙΔΗΣ

«Εβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεῖα:

Νοταρᾶ 15, Ἀθήναι

(Ὅπισθεν Μουσείου)

Τηλέφωνον: 24-947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἑτρεία ἐσωτερικοῦ	Δρ. 200.—
Ἑτρεία ἑξωτερικοῦ	Δρ. 100.—
Ἑτρεία ἑξωτερικοῦ	Δρ. 1.10.
Ἑτρεία ἑξωτερικοῦ	Δρ. 6.—

Υπεύθυνος:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)

Προϊστάμενος τυπογραφείου:

Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Μαῖζωνος 22)

Τὰ χειρόγραφα, δημοσιεύματα καὶ
μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

Μεταξύ μας

ΟΡΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Α. Γράφετε καθαρά κι' ἀπὸ τὴ μιὰ με-
ριὰ τοῦ χαρτιοῦ.

Β. Ὅσοι χρησιμοποιοῦτε ψευδώνυμο
σημειώσετε πάντοτε τὸ ὄνομά σας
καὶ τὴ διεύθυνσή σας γιὰ τὴν ὑπηρεσία
τοῦ περιοδικοῦ.

Γ. Ὅταν ἀναφέρεσθε σὲ παλαιότερες
ἀπαντήσεις νὰ σημειώσετε πάντοτε τὸν
ἀριθμὸ τοῦ φύλλου, γιὰ τὸ ὅποιο μᾶς
γράφετε.

Δ. Νὰ μὴν στέλνετε ποτὲ περισσότερα
ἀπὸ ἕνα πεζὸ ἢ δύο ποιήματα.

Ε. Ὅσοι στέλνουν περισσότερα ἀπὸ ὅσα
δριζοῦμε νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψιν τους ὅτι θὰ
διαβάζονται στὴν τυχὴ ἕνα πεζὸ ἢ δύο
ποιήματα καὶ τὰ ἄλλα θὰ σχίζονται.

Ε. Νὰ μὴν στέλνετε ποτὲ νέα συνεργα-
σία σας ἂν δὲν λάβετε ἀπάντησιν σ' ἐκεί-
νη πὸν ἔχετε στείλει, γιὰτὶ δὲν θὰ ληφθῇ
ὑπ' ὄψιν. Νὰ σημειώσετε σὲ κάθε και-
τὴν ἀποστολὴ πότε ἐλάβατε ἀπάντη-
σιν στὴν προηγουμένη.

Σημ. Ὡς γνωστὸν ἡ «Εβδομάς» κρῖ-
νει τὰ ἔργα τῶν ἀναγνωστῶν της καὶ
δημοσιεύει τὰ ἐγκρινόμενα χωρὶς καμ-
μιὰ χρηματικὴ ἀμοιβή.

Μεν. Σατ. Θὰ ἦταν πολὺ καλὸ τὸ ποι-
ημά σας ἂν δὲν τὸ χαλοῦσαν, ὁ δὲσ καὶ ὁ
12ος στίχος πὸν εἶναι φοβερὰ ἀδύνατοι ἐν
συγκρίσει μὲ τοὺς ἄλλους: Διορθώστε τὸ
ἂν εἶναι δυνατόν καὶ μᾶς τὸ ξαναστέλνετε.

Τὴν σιγὴ πὸν εἰσθε εἰς β' σιν νὰ γράψετε
καλὸς στίχους δὲν σας ἐπιτρέπεται ν' ἀ-
φήνετε μερικὸς τόσο ἀδούλευτους πὸν νὰ
παρουσιάζουν τεράστια ἀντίθεση. Ρωμαί-
ον. Ἐμεῖς δυσκολευόμαστε πολὺ νὰ χα-
κτηρίσωμε ὡς ποίημα αὐτὸ τὸ κατασκευά-
σμα πὸν μᾶς στέλτετε. Δῆτε το καὶ μόνος
σας:

Ὅταν σὲ ἴδων στὴν θεράντα ἐκεῖ
ἐκτύπισε ἡ καρδιά μου γλυκεῖα Κική
καὶ τόσο ἀμέσως σὲ ἀγάπησα μικρὴ
πὸν χωρὶς ἐσὲ δὲν θέλω τὴ ζωή.

Ἐκδόσεις

Κανένα ἀπὸ τὰ λουλούδια τοῦ κόσμου
Τριαντάφυλλα, λίκυλθοι, βασιλικοί,
δὲν ἔχουν τὴν δική σου καλὴν
πὸν εἶναι τόσο ἐνδομωτικὴ Κική.

Καμὶ γυναῖκα ὡς τώρα δὲν ἀγάπησα
μὲ τόσο θερμὴ δινατὴ καὶ μαγετὴ
ὅσο ἀγάπησα παθιασμένα ἐσένα
μικρὴ μου ἐλκετὴ Κική.

Δὲν ἀμφισβᾶλλομε καθόλου διὰ τὴ «Κική»
εἶναι πράγματι ἐλκετὴ. Δυστυχῶς δὲν
μποροῦμε νὰ ποῦμε τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὴν ποι-
ότητα τῶν στίχων σας. Καὶ θὰ ἦταν προ-
τιμότερο νομίζομε ν' ἀφήσετε τὴν πέννα
σας ἥσυχν. Μίμη ν Κο ν τ. Ὁρατο καὶ
ὡς θέμα καὶ ὡς γράψιμο. Πραγματικά, ἐ-
κείνο τὸ μέρος πὸν σημειώσετε χρειάζεται
τὴν ἀλλαγὴν πὸν προτιμάτε. Θὰ τοῦ δώσῃ
περισσότερη ἀληθοφάνεια. Ἀλλάξτε το λοι-
πὸν καὶ μᾶς τὸ στέλνετε. Τὸ περιμένομε.

Τζούλια ν. Πολὺ συμπαινητὸ τὸ ποιη-
ματάκι σας. Τὸ κρατοῦμε καὶ θὰ τὸ δημοσι-
εύσωμε μὲ τὴ σειρά του. Α. Δ. Ρ. Μ. Γιατὶ
τόσες ἐξεζητημένους ἐκφράσεις πὸν νομίζει
καθεὶς διὰ τὶς γράφετε ἐπίτηδες γιὰ νὰ προ-
ξενήσετε ἐντύπωση. Λέτε ποτὲ διὰν μιλάτε:
αὐτοῦ ψευδοῦ μεγαλόπρεπου δρόμου (!) καὶ
τῆς «ὀνειρόφαντης» ροδοχρωματιστῆς κορα-
σίας; Δὲν τὸ φανταζόμαστε. Ποῦ πάτε καὶ
δρίσκετε τέτοιους ἐκφράσεις; Γιατὶ δὲν γρά-
φετε πὸν ἀπλᾶ, πὸν εὐλητᾶ, χωρὶς αὐτὲς
τὶς ὑπερβολές; Ρίκα ν. Ἀποτυχημένο τὸ
πεζὸ σας. Καὶ πάνω σ' ἕνα θέμα πὸν εἶναι
πολὺ δύσκολο νὰ γράψῃ καλά. Χρειάζεται
γερεῖ πέννα γιὰ νὰ τὸ καταπιασθῇ. Δ. Ω.

Στὴν πρώτη σας ἐρώτησιν ἡ ἀπάντησις εἶναι
καταφατικὴ. Στὶς ἄλλες δύο ὅχι. Τὸ διβλίο
αὐτὸ πὸν ἀναφέρει εἶναι τοῦ Στέφαν
Τσοῦχ καὶ ἔχει ἐκδοθῇ σὲ ἑλληνικὴ μετά-
φρασιν. Στείλτε μᾶς κανένα πεζὸ σας νὰ
δοῦμε πὼς γράφετε. Στὰ θ ν. Κρητ ν.

Ὁχι δημοσιεύομε τὸ πεζὸ σας. Τὸ
θέμα δὲν εἶναι ἀσχημο. Ἐγεί. μάλιστα ἀρ-
κετὴ πρωτοτυπία ἀλλὰ τὸ ἀδικεῖ τρομερὰ τὸ
γράψιμο. ὅπου ἡ δημοτικὴ, ἡ μαλακία, ἡ
καθαρεύουσα καὶ ἡ ὑπερκαθαρεύουσα ἀνδρὴ
ἀλλοφροσύνη ἀντιπαρατίθενται ἀπαισιωμένα. Δια-
βάστε Ἑλλήνας πεζογράφους γιὰ νὰ συνη-
θίσετε: Ξενόπουλο, Κόκκινο, Παπαντωνίου,

Μετὰ κ.λ.π. Κρητ ν. Πιστέψατε ἀλή-
θεια ὅτι δὲν θὰ ἔξωμε τὸ περίφημο ποίη-
μα τοῦ Μαλακῆ πὸν φέρει τὸν τίτλο «Βε-
νισιάνικος» καὶ μᾶς τὸ στέλτετε γιὰ δικό
σας; Χρειάζεται ἀρκετὴ ἀναίδησι τὴν σιγὴν
πὸν ἀπὸ τὴν ἐπιστολή σας ἡ ὁποία εἶναι γε-
μάτη ἀνορθογραφίες καὶ ἀσυναρτησιὲς φαί-
νεται ὅτι σὰς λείπει καὶ αὐτὴ ἡ στοιχειω-
δέστερη μόρφωσις. Θὰ σας παρακαλέσωμε
νὰ μᾶς ἀπαλλάξετε τῆς «συνεργασίας» σας,
στὸ μέλλον. Γ. Κλητ ν. Διορθώστε τὸ
τέλος τῆς «Χαμένης ἀγάπης» πρὸ πάντων
τῶν τρεῖς τελευταῖες φράσεις καὶ ξαναστεί-
λτε τὴν. Ἴσως νὰ γίνῃ δημοσιεύσιμη.

Ἐκδόσεις

ΠΑΡΑΤΡΙΧΑ

Εἶναι ὁ τίτλος τοῦ νέου σουξέ τῶν κ. κ.
Χρ. Πάρασσιν καὶ Μ. Βέλλα πὸν ἐκυκλοφό-
ρησε καὶ σὲ δίσκους «Παροφῶν» μὲ τὶς
χαδάγες συγκροτημένους «Μποῦμ» 1. Βέλλα.
Ἐπίσης ἐξεδόθη καὶ τὸ νέο πινακίτικο φο-
ξάκι «Εἶσαι ἐν τάξει» τῶν ἰδίων τοῦ ὁποῖ-
ου ὁ δίσκος νύνηται κυριολεκτικῶς ἀνάσ-
παστος.

Ἐκδόσεις

Εἶναι ὁ τίτλος τοῦ νέου σουξέ τῶν κ. κ.
Χρ. Πάρασσιν καὶ Μ. Βέλλα πὸν ἐκυκλοφό-
ρησε καὶ σὲ δίσκους «Παροφῶν» μὲ τὶς
χαδάγες συγκροτημένους «Μποῦμ» 1. Βέλλα.
Ἐπίσης ἐξεδόθη καὶ τὸ νέο πινακίτικο φο-
ξάκι «Εἶσαι ἐν τάξει» τῶν ἰδίων τοῦ ὁποῖ-
ου ὁ δίσκος νύνηται κυριολεκτικῶς ἀνάσ-
παστος.

Εἶναι ὁ τίτλος τοῦ νέου σουξέ τῶν κ. κ.
Χρ. Πάρασσιν καὶ Μ. Βέλλα πὸν ἐκυκλοφό-
ρησε καὶ σὲ δίσκους «Παροφῶν» μὲ τὶς
χαδάγες συγκροτημένους «Μποῦμ» 1. Βέλλα.
Ἐπίσης ἐξεδόθη καὶ τὸ νέο πινακίτικο φο-
ξάκι «Εἶσαι ἐν τάξει» τῶν ἰδίων τοῦ ὁποῖ-
ου ὁ δίσκος νύνηται κυριολεκτικῶς ἀνάσ-
παστος.

Εἶναι ὁ τίτλος τοῦ νέου σουξέ τῶν κ. κ.
Χρ. Πάρασσιν καὶ Μ. Βέλλα πὸν ἐκυκλοφό-
ρησε καὶ σὲ δίσκους «Παροφῶν» μὲ τὶς
χαδάγες συγκροτημένους «Μποῦμ» 1. Βέλλα.
Ἐπίσης ἐξεδόθη καὶ τὸ νέο πινακίτικο φο-
ξάκι «Εἶσαι ἐν τάξει» τῶν ἰδίων τοῦ ὁποῖ-
ου ὁ δίσκος νύνηται κυριολεκτικῶς ἀνάσ-
παστος.

Εἶναι ὁ τίτλος τοῦ νέου σουξέ τῶν κ. κ.
Χρ. Πάρασσιν καὶ Μ. Βέλλα πὸν ἐκυκλοφό-
ρησε καὶ σὲ δίσκους «Παροφῶν» μὲ τὶς
χαδάγες συγκροτημένους «Μποῦμ» 1. Βέλλα.
Ἐπίσης ἐξεδόθη καὶ τὸ νέο πινακίτικο φο-
ξάκι «Εἶσαι ἐν τάξει» τῶν ἰδίων τοῦ ὁποῖ-
ου ὁ δίσκος νύνηται κυριολεκτικῶς ἀνάσ-
παστος.

Εἶναι ὁ τίτλος τοῦ νέου σουξέ τῶν κ. κ.
Χρ. Πάρασσιν καὶ Μ. Βέλλα πὸν ἐκυκλοφό-
ρησε καὶ σὲ δίσκους «Παροφῶν» μὲ τὶς
χαδάγες συγκροτημένους «Μποῦμ» 1. Βέλλα.
Ἐπίσης ἐξεδόθη καὶ τὸ νέο πινακίτικο φο-
ξάκι «Εἶσαι ἐν τάξει» τῶν ἰδίων τοῦ ὁποῖ-
ου ὁ δίσκος νύνηται κυριολεκτικῶς ἀνάσ-
παστος.

Εἶναι ὁ τίτλος τοῦ νέου σουξέ τῶν κ. κ.
Χρ. Πάρασσιν καὶ Μ. Βέλλα πὸν ἐκυκλοφό-
ρησε καὶ σὲ δίσκους «Παροφῶν» μὲ τὶς
χαδάγες συγκροτημένους «Μποῦμ» 1. Βέλλα.
Ἐπίσης ἐξεδόθη καὶ τὸ νέο πινακίτικο φο-
ξάκι «Εἶσαι ἐν τάξει» τῶν ἰδίων τοῦ ὁποῖ-
ου ὁ δίσκος νύνηται κυριολεκτικῶς ἀνάσ-
παστος.

Εἶναι ὁ τίτλος τοῦ νέου σουξέ τῶν κ. κ.
Χρ. Πάρασσιν καὶ Μ. Βέλλα πὸν ἐκυκλοφό-
ρησε καὶ σὲ δίσκους «Παροφῶν» μὲ τὶς
χαδάγες συγκροτημένους «Μποῦμ» 1. Βέλλα.
Ἐπίσης ἐξεδόθη καὶ τὸ νέο πινακίτικο φο-
ξάκι «Εἶσαι ἐν τάξει» τῶν ἰδίων τοῦ ὁποῖ-
ου ὁ δίσκος νύνηται κυριολεκτικῶς ἀνάσ-
παστος.

Εἶναι ὁ τίτλος τοῦ νέου σουξέ τῶν κ. κ.
Χρ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΩΝ

Ο Ιατρός της «Εβδομάδος» δέχεται τους έχοντες ανάγκη των συμβουλών του αναγνώστας μας καθ' ἐκαστήν 4-7 εἰς τὸ Ιατρείον του, Ἀγ. Δημητρίου 14.

Α. Α. Κ. Ὅταν γράφω κανείς στοῦ γιατροῦ νομίζω ὅτι πρέπει νὰ γράφω καὶ λεπτομέρειες τῆς ἀρρώστειας του δηλ. πότε ἀρχίζει πότε τελειώνει ἐκεῖνο πὺν ἀισθάνεται. Σεῖς θυμηθήκατε τὸν λακωνισμό τῶν Σπαρτιατῶν. Νομίζετε μήπως ὅτι μπορῶ νὰ βλέπω στὸν καφέ καὶ νὰ μαντεύω τί ἔχετε; Ὅπωςδήποτε πάρτε τὸ κάτωθι φάρμακο ἀπὸ τὸ ὁποῖο παίρνετε δύο κομπιμέ τὴν ἡμέρα πρὸ τοῦ φαγητοῦ: Φυτίνη Σίμπα εἰς κομπιμέ. Ἐπίσης ἀπὸ τὸ κάτωθι ὑγρὸ 50 σταγόνες ἡμερησίως, 25 τὸ πρωὶ καὶ 25 τὸ βράδυ: Βαλεριάνα 30 γρμ. ὅταν δὲ τελειώσῃ ἡ Φυτίνη νὰ τὴν ἐπαναλάβετε δύο φορές ἀκόμη καὶ τότε μοῦ γράφετε πὺς πάει ἡ κατάσταση σας, γιὰ νὰ σὰς γράψω τί ἄλλο πρέπει νὰ κάμετε συμπληρωματικῶς.

Χ. Χ. Ἐνὸν. Ὁμολογῶ ὅτι μὲ φέρετε πρὸ διλήμματος μὲ τὰ ἐρωτήματα τὰ ὁποῖα μοῦ βάθετε. Ὅχι δέβαια μὲ τὸ πρῶτο γιὰτὶ σὰς ἀπαντῶ ὅτι εὐτυχῶς δὲν εἶναι γνωστὴ καὶ συνήθης ἡ ἀρρώστεια σας, αὐτὴ. Εἶνε ἀπεναντίας ἀρκετὰ σπάνια. Ὅσο γιὰ τὸ ζήτημα τῆς θεραπείας ὀφείλω νὰ ὁμολο-

γήσω ὅτι ἡ ἀσθένεια μάλλον εἶναι ἀνίατος, ἂν καὶ ἐξαργάται ἀπὸ τῆ μορφῆς καὶ ἀπὸ τὴν αἰτία πὺν τὴν ἐπικράτησαν. Τῆς περισσοτέρας φορές φέρει ἡλιθιότητα καὶ διάφορες ἄλλες θλάβες. Πάντως ἐπειδὴ ζητᾶτε νὰ σὰς διαφωτίσω σὰς γράφω τὰ ἑξῆς: Ἐφ' ὅσον τὸ παιδί αὐτὸ ὁρίσκειται σὲ χωρὶς τὸ μόνον πὺν ἔχετε νὰ κάμετε εἶναι νὰ γράψετε νὰ ἔλθῃ σὰς Ἀθήνας ἐφ' ὅσον εἶναι δυνατὸ καὶ ὅταν ἔλθῃ τότε μοῦ ξαναγράφετε καὶ εἰμαι πρόθυμος νὰ σὰς καθοδηγήσω εἰς ὅ,τι πρέπει, χωρὶς νὰ ἐξοδευθῇ ἡ συγγενὴς σας. Μπορεῖτε ἂν θέλετε νὰ μὲ πάρετε στὸ τηλέφωνο: 32246 5-7 μ.μ. ζιτώντας τὸν ἱατρὸ τῆς «Εβδομάδος» καὶ συνεννοήματα ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Ἀδίκημένον. Δὲν πιστεύω νὰ εἰσθε τόσο ἀδίκημένος ὅσο θέλετε νὰ παρουσιάσετε τὸν ἑαυτὸ σας. Ἀν τὸ κάμετε αὐτὸ τὸ κάμνετε μόνον γιὰ λόγους μετριοφροσύνης γιὰτὶ δὲν μπορεῖ νὰ κάμουν ἕναν ἄνθρωπο ἀδίκημένο λίγα σπυριά πὺν μὲ λίγη καλὴ θέληση καὶ μὲ ἐλάχιστα ἐξοδα μπορεῖ νὰ φύγουν μιὰ γιὰ πάντα. Ἀφήστε λοιπὸν κατὰ μέρος κάθε φιλολογία πὺν δὲν κάμνει τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ σὰς παίρνῃ πολὺν χρόνον τόσο ἀναγκαῖο γιὰ τὴ σημερινὴ περίστασι. Πάρτε λοιπὸν τὰ ζυμωθέντα ἀνισταφυλοκονικὰ ἐμβόλια τοῦ Ιατροῦ Ἀλεξάνδρου Κόμη. Ἀν τύχῃ καὶ δὲν ὑπάρχουν στὸ χωριὸ σας μπορεῖτε μὲ μιὰ ἐπιταγὴ 100 δαχ. στὴ διεύθυνσή του, Ἀκαδημίας 70 δ.

Ἀθήναι, νὰ τὰ προμηθευθῆτε καὶ νὰ εἰσθε δέβαιος ὅτι προτοῦ τελειώσῃ ἡ σειρά αὐτὰ ὄχι μοναχὰ θὰ σβύσουν ἄλλα δὲν πρόκειται καὶ νὰ ξαναγοῦν πὰ ὥστε νὰ μὴν ἀναφέρετε πὰ τὴ λέξη ἀδίκημένος.

Κ. Π. Βαθυσάμου. Ὅλοι δυστυχῶς στὶς ἀρχὲς παθαίνουν αὐτὸ τὸ τραῦ. Μιὰ παροιμία ὅμως λέγει ὅτι ἡ ἀρχὴ εἶναι τὸ ἥμισυ τοῦ παντός. Φθάει καὶ σεις νὰ κάμετε μιὰ φορὰ τὴν ἀρχή. Θὰ προσπαθῶ εἰς ἐγὼ νὰ σὰς βοηθήσω ὅσο μπορῶ ἄλλὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι ἂν δὲν φανῆτε ἀνδρείος καὶ αὐτὰ πὺν θὰ σὰς χορηγήσω ὑπάρχει φόβος νὰ μὴ σὰς κάνουν τίποτε. Δὲν ὑπάρχει σὲ σὰς καμμιὰ ἀπολύτως περιπτώσις ἀποτυχίας μόνον ἡ δειλία εἶναι ἡ αἰτία. Πάρτε λοιπὸν Ἀνδροστίνη Σίμπα εἰς κομπιμέ, καὶ θὰ παίρνετε τρεῖς τὴν ἡμέρα. Ἐπίσης Ὑοχιμδίνη Σίγγελ: δύο τὴν ἡμέρα. Μετὰ 4 μέρες κάμετε μιὰ προσπάθεια καὶ θὰ ἐπιτύχετε.

Μάγδαν Χ. Δὲν ἔχω καμμιαν ἀπολύτως ἀντίρρηση, ἀρκεῖ νὰ μὲ ἐπισκεφθῆτε στὸ ἱατρεῖο μου τίς ὥρες πὺν ὁρίσκομαι ἐκεῖ καὶ εἰμαι πρόθυμος νὰ σὰς βοηθήσω ὅσο μπορῶ. Ἀγίου Δημητρίου 14, 5-7 μ.μ.

— Ἀν καὶ σὺ κ' ἐγὼ εἴμαστε βασιληῆδες, πὺς θὰ βοοκήσῃ τὰ γουρούνια;

Δ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
Παθολόγος Ιατρός

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΟΡΑΣ

Οἱ ἀπαντήσεις μας γιὰ ζητήματα ἴνιει-νῆς καὶ καλλωπισμοῦ, βασίζονται ἐπὶ συμβουλῶν τοῦ διακεκριμένου δερματολόγου Ιατροῦ τῆς πόλεως μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδᾶ (Σόλωνος 40).

Εἰσαν. Πολλὲς εὐχαρίστως θὰ σὰς δεχθῇ δωρεάν. Νὰ τοῦ πῆτε τὸ ψευδώνυμό σας. Ἄλλωστε χωρὶς ἐξέταση τῆς ποιότητος τῶν τριχῶν τοῦ μέρους ἐκεῖνου δὲν θὰ μπορούσα κ' ἐγὼ νὰ σὰς συμβουλευθῶ θετικά. Δέχεται Σόλωνος 40 11-1 καὶ 5½-8½ μ.μ. ἐκτὸς τῆς Κυριακῆς.

Σίλν Γ κ ρ ε η. Γιὰ τὸν ἰδρώτα τῆς μασχάλης καὶ τὴν δυσοσμία ἡ ὁποία γίνεται λόγος τῆς σήψεως τοῦ ἰδρώτος νὰ μεταχειρισθῆτε τὸ εἰδικὸ φάρμακο I nodorine Ἀλείφετε μ' αὐτὸ μὲ λίγο βαμβάκι τὴν μασχάλη ἢ ἄλλο μέρος τοῦ σώματος ἡμέρα παρ' ἡμέρα καὶ μετὰ λίγες ἐπαλείψεις θάχετε τὸ ἀποτέλεσμα. Γεν. ἀντιπρόσωπος Χ.

Λήτος.

Μιλ. Σερρας. Οἱ τρίχες τῶν μαλλιών σας θὰ μαλακώσουν ἀσφαλῶς ἂν λούζετε τὰ μαλλιά σας δύο φορές τὴν ἐβδομάδα μὲ τὸ ἑξῆς μίγμα: Βράζετε καλὰ λίγο τσάι καλῆς ποιότητος, προσθέτοντας σὲ κάθε ποτήρι τσαγιόνερο 15 δράμια καλὸ ροῦμι. Μέσα σὲ 3 μῆνες τὰ μαλλιά σας θὰ ναι σὰν μετάξι. Γιὰ τὰ μάτια μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν εἶναι καὶ τόσο ἀνδροπρεπὲς αὐτὸ πὺν μοῦ ζητᾶτε.

Ζανούμπα. Μ' ἕνα βαμβάκι ἀλείφετε τὸ πρόσωπο πρὸ τῆς πούδας μὲ τὴν κάτωθι λοσιόν:

Lait d' amandes	50 gr.
Glycerine	10 gr.
Eau de roses natrelle	200 gr.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν τόνωση καὶ σμίκρυνση τοῦ στήθους ὑπάρχει εἰδικὴ ὁρμονοθεραπευτικὴ λοσιὸν ἀποτελεσματικώτατη. Μόνον μὲ τοπικὴ θεραπεία ἐπιτυγχάνεται τοῦτο κ' ὄχι μὲ ἐσωτερικὴ. Δυστυχῶς ὅμως ἡ θεραπεία αὐτὴ εἶναι ἀκριδὴ. Τὸ Χαμάμελις ἔρχεται ἑτοιμο, σπεσιαλιτέ, ἀπ' τὴν Εὐρώπῃ.

Δὲν παρασκευάζεται ἐδῶ.

Φοιτητὴν Μ. Ἐφ' ὅσον κατεστράφη τοπικῶς ἡ χρωστικὴ οὐσία τῶν τριχῶν, δὲν μὲνει ἄλλο παρὰ ἡ βαφή: Φαίνεται ὅτι θὰ ἐπρόκειτο περὶ τριχοφύτου καὶ λόγος τῶν δραστικῶν φαρμάκων πὺν μεταχειρισθήκατε κατεστράφη ἡ χρωστικὴ οὐσία. Αὐτοῦμαι πὺν δὲν μπορῶ νὰ σὰς βοηθήσω ἀποτελεσματικά.

Βέτα Χρυστ. Πολλὲς εὐχαρίστως θὰ σὰς σταλῇ. Γράψτε τὴν διεύθυνσίν σας, ἢ τηλεφωνήστε.

Ἀγνωστην. Χαλκιδικῆς. Τὸ ἀγγουρόνερο μάλλον κακὸ κάνει ὅταν εἶναι πολυκαιρισμένο, γιὰτὶ καλλιεργοῦνται εὐκολα μέσα του μικρόβια, κ' ἔτσι χρησιμοποιοῦμενο κάνει ἐξανθήματα, σπυράκια, μιμίκια κ.τ.λ. στὸ δέμα. Μόνον πρόσφατον χρησιμοποιοῦμενο εἶναι σὲ πολλὰς περιπτώσεις εὐεργετικὸ γιὰ τὸ δέμα. Διὰ τοῦτο μικρὰ κομματάκια ἀγγουριοῦ καὶ τὰ βάθετε μέσα σ' ἕνα βαθὺ πιάτο τὸ ὁποῖον σκεπάζετε. Μὲ τὸ νερὸ πὺν θὰ χύσῃ μέσα σὲ δύο ὥρες ἀλείφετε μὲ βαμβάκι τὸ πρόσωπό σας. Γιὰ τίς βλεφαρίδες νὰ μεταχειρί-

ΝΕΟΝ! 4 ΠΟΥΔΡΕΣ ΣΕ ΜΙΑ ΜΟΝΗ -Αδιάβροχος

1. Ἡ καλλιτέρα πούδρα διὰ τὸ σπαιθρον, διότι εἶναι ἀδιάβροχος.
2. Ἡ καλλιτέρα πούδρα διὰ τὸ σπῆτι, διότι δὲν κάμνει ποτὲ «πλάκες» ἐπὶ τοῦ προσώπου.
3. Ἡ πούδρα ὅπου κρατᾷ δόλοκληρον τὴν ἡμέραν, διότι εἶναι ἀναμειγμένη μὲ «Μοῦς ντέ κρέμ».
4. Ἡ πούδρα πὺν σὰς ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὴν γυαλάδα τῆς μύτης καὶ τοῦ προσώπου καὶ διατηρεῖ εἰς τὴν ἐπιδερμίδα δροσιὰ καὶ νεότητα, χάρις στὴν «Μοῦς ντέ κρέμ» ὅπου περιέχει.

ΑΔΙΑΒΡΟΧΟΣ. Θέσατε ἀπ' αὐ-

τὴν τὴν πούδρα στὸ δάκτυλό σας, κατόπιν βυθισατὲ τὸ ἐντὸς ποτηρίου ὕδατος. Ἀποσύρατέ το Ἡ πούδρα εἶναι πάντοτε καὶ τὸ δάκτυλό σας εἶναι στεγνόν. Ἡ πούδρα αὐτὴ κρατᾷ παρὰ τὴν ἐφίδρωσιν καὶ τὸν χορόν, τὸν βοροχρόν καὶ τὸν θαλάσσια μπάνια. Δὲν περιέχει κανένα ἀπ' αὐτὰ τὰ ἐλάχιστα τριβουλίδια, πὺν εἶναι δυνατὸν νὰ εἰσέλθουν εἰς τοὺς πόρους τῆς ἐπιδερμίδος, νὰ φουσκώσουν καὶ νὰ προκαλέσουν τὸν σχῆ τῆς ἐπιδερμίδος, νὰ φουσκώσουν καὶ νὰ προκαλέσουν τὸν σχῆ τῆς ἐπιδερμίδος, νὰ φουσκώσουν καὶ νὰ προκαλέσουν τὸν σχῆ τῆς ἐπιδερμίδος.

5.000.000 χαριτωμένα κορίτσια καὶ ὥραϊες μητέρες μεταχειρίζονται κάθε πρωὶ τὴν πούδρα Τοκαλὸν ἀναμειγμένην μὲ «Μοῦς ντέ κρέμ». Ἀφαιρεῖ τοὺς διεσταλμένους πόρους. Οἱ παρσκευασταὶ ἐγγυῶνται ἀποτελέσματα, ἄλλως τὰ χρήματα ἐπιστρέφονται.

Ἡλῖος καὶ NIVEA Προσέξατε ὅμως

Κατὰ τὴν ἡλιοθεραπείαν πρέπει πάντοτε νὰ σκεπάζετε τὸ κεφάλι, ἄλλως θὰ ἔχετε δυσάρεστα ἀποτελέσματα. Προστατεύσατε δὲ τὸ πρόσωπον καὶ τὸ σῶμα δι' ἐντριβῶν μὲ NIVEA (κρέμα ἢ λάδι). Ἡ NIVEA ἀπομακρύνει τὸν κίνδυνον τῶν ἐγκαυμάτων, προστατεύει τὸ δέμα, διατηρεῖ αὐτὸ μαλακόν ὡς βελούδο καὶ τοῦ δίδει μίαν νεανικὴν καὶ δροσερὰν ὄψιν.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία καὶ μισοπωλεία. Τὸ μικρὸ κυτίον δοχ. 8.50, τὸ μεσαῖον δοχ. 15, τὸ μεγάλο δοχ. 30.

Κυρίες μου,

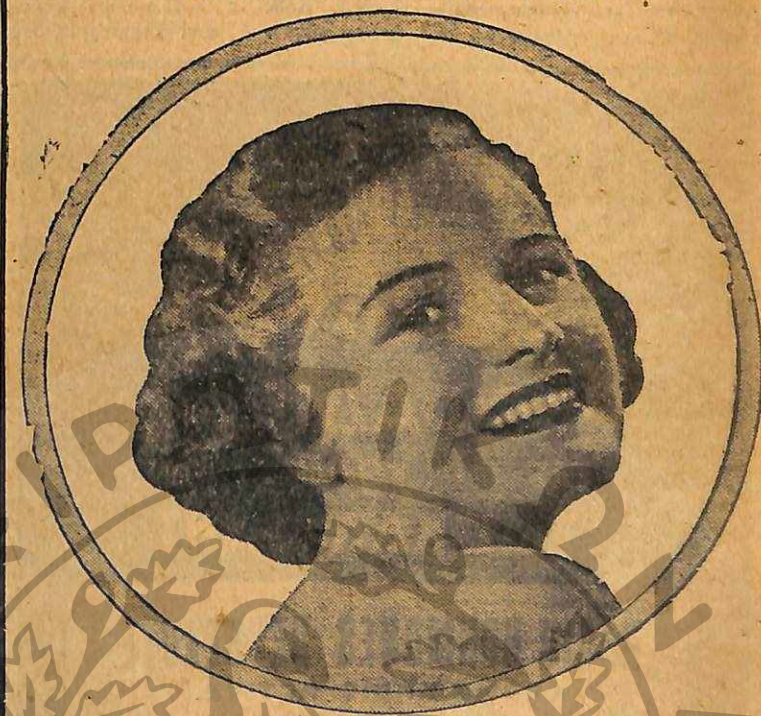
Πολλοὶ θέλουν νὰ μᾶς μιμηθοῦν εἰς τὴν ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ τίς ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ καὶ ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν εἶναι καὶ τόσο πολὺ εὐκόλον διότι ὁ κάθε τεχνίτης ἔχει καὶ ἴδιαν μανταλιτέ. Μία ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ἰδικὴ μας ἔχει τόσα προτερήματα πὺν ὅπως καὶ ἂν τὴν κάμετε εἶναι ὥραϊα πὺν καὶ χωρὶς μιζαμπλὶ σὰς ἐξυπηρετεῖ θαυμάσια στὴν ἐξοχὴν σας.

Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀγίου Κωνσταντίνου 11 Ἀγίου Κωνσταντίνου 12
Τηλ. 53-100

ΦΟΙΝΙΞ

ΚΑΜΕΤΕ ΝΑ ΛΑΜΠΟΥΝ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ ΣΑΝ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

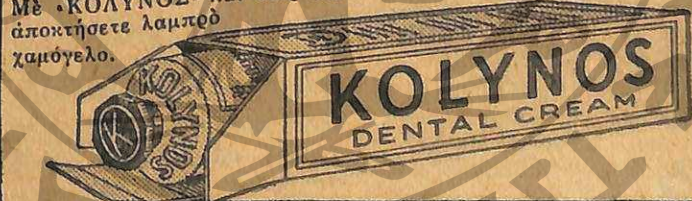

ΚΗΛΙΔΕΣ ΚΑΙ ΑΠΟΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΑΧΕΩΣ ΕΞΑΛΕΙΦΟΝΤΑΙ

Χρησιμοποιήσατε τὴν «ΚΟΛΥΝΟΣ». Διαφέρει ἀπὸ κάθε ἄλλην ὀδοντόκρεμα. Ἡ ἐνέργειά της εἶναι διαφορετικὴ. Ἡ σύνθεσις της μοναδική. Εἶναι οἰκονομικὴ. Διάρκει δύο φορές περισσότερο ἀπὸ τίς ΚΟΙΝΕΣ ὀδοντόκρεμες, διότι χρησιμοποῖτε τὸ ἥμισυ τῆς ποσότητος ἀπὸ οἰανδήποτε ἄλλην. Μὴ λησμονεῖτε ὅτι, ἐν καὶ ἥμισυ ἑκατοστόμετρον «ΚΟΛΥΝΟΣ», ἐπὶ ξηρὰς φήκτρας ἀρκεῖ.

Ἐπιμήθη εἰς τὴν Χ καὶ ΧΙ Διεθνή Ἐκθεσὶν Θεσσαλονίκης μὲ Μέγα Βραβεῖον ἐκτὸς Συνταγισμοῦ.

Μὲ «ΚΟΛΥΝΟΣ» καὶ σεις θὰ ἀποκτήσετε λαμπρὸ χαμόγελο.

ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε., ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3 - ΑΘΗΝΑΙ

ζεσθε την πομάδα Τοποβαξέν Ό-
φθαλμική.

Μόνικαν. Μετά το βραδυό καθάρι-
σμα του προσώπου το όποιον θα κάνετε με
δαμάκι και χλιαρό νερό θα βάξετε λιγάνι
λιπαρά Χαρμό την οποία και θ' αφαιρέσετε
μετά ένα τέταρτο της ώρας. Στη μύτη να
μη βάξετε πολύ άλλ' αφού θάχετε τελειώ-
ση την επάλειψη του προσώπου. Μ' ότι υ-
πολείμματα κρέμας θα έχουν μείνει στα χέ-
ρια θα περνάτε ελαφρώς την μύτη. Την Βάνι-
σιγκ μπορείτε να μεταχειρισθείτε και 3 φορές
την ημέρα προ της πούδρας. Από την ίδια
λιπαρά μορφή να μεταχειρίζεσθε πριν μπή-
τε στη θάλασσα κι' όταν βγείτε να περνάτε
το πρόσωπο με δροσερό φυσικό ροδόνερο.
Πάντως την ήλιοθεραπεία δεν σας την συ-
νιστώ. Για την μύτη να μου υπενθυμίσετε
τον χειμώνα. Πάντως ν' αποφεύγετε τελεί-
ως τα οινόπνευμα.

Καστανήν Π. Κατάλληλη λουσιών που
ζητάτε με την οποία στρώνει θανάσια ή
πούδρα είναι αυτή που σας γράφω παρακά-
τω. Τονώνει επίσης, δροσίζει και λευκαίνει
την επιδερμίδα. Άρκει να σας την παρα-
σπεύσουν καλώς. Να την δώσετε σ' ένα
μεγάλο φαρμακείο.

Lait d'amandes	50 gr.
Clycerine	10 "
Eau de roses naturelle	200 "

Το Τοποβαξέν που αγοράσατε είχε άκρι-
βώς αυτό το όποιον πρέπει να μεταχειρι-
σθήτε. Να το μεταχειρισθήτε άφοβα. Κάθε
βράδυ σ' ένα σπιρτόξυλο στο όποιο νάχετε

διπλώση λίγο βαμβάκι βάξετε λίγο Τοπο-
βαξέν κι' ελαφρώς περνάτε τα χείλη των
βλεφάρων κι' ύστερα με το δάκτυλο περ-
νάτε πάλι ελαφρά τις ρίζες των βλεφαρί-
δων.

Χ. Μ. Α. Ένταύθα. Εύχαρίστως ναί.
Να του πήτε το ψευδώνυμόν σας. Θα όφεί-
λειται σε γενική οργανική αιτία.

Β. Κ. Πολύ εύχαρίστως ειδοποίησα τον
κ. Λαδά να σας δεχθή δωρεάν. Να του πή-
τε το ψευδώνυμόν σας. Δέχεται Σόλωνος
40 11-1 και 5 1/2-8 1/2 πλην της Κυριακής.

Άγωνιώσαν 'Ηρ. Μην απελπίζεσθε
φιλάτη μου. Υπάρχει άσφαλής κι' εύκο-
λος τρόπος για την τελεία εξαφάνιση της
τόσον αντίαισθητικής παθήσεως. Γράψτε
απ' ευθείας στον δερματολόγο γιατρό μας
κ. Λαδάν Σόλωνος 40 και θα σας απαντήσει
λεπτομερώς στην διεύθυνσί σας.

Χ. Ψ. Θεσσαλονίκη. Μα σας ελ-
χε γράψει ο ίδιος ιδιαίτέρως λεπτομερώς.
Έγώ τί να προσθέσω; Μου γράφετε ότι
έχετε και χνούδι. Μα προς Θεού αν σεις,
νέος άνθρωπος παραπονείσθε για χνούδι
του προσώπου, τότε τί να πούν τα κορί-
τσια; Σας θυμάται πολύ καλά ο κ. Λαδάς.
Κι' όλα τα μέσα σας τα υπέδειξε. Άντι να
θέλετε να γίνετε μελαγχολικός με διάφορα
φάρμακα, καλλίτερα ν' αποφεύγετε τις ήλι-
οθεραπείες και να χρησιμοποιήτε την αντι-
παναδική πομάδα που σας έγραψε.

Πρώην υπάλληλον, Ναύπλι-
ον. Παράτριμα στα χέρια δεν γίνεται, στην

Ελλη θέση μάλιστα. 'Η γνώμη του κ. Λαδά
είναι ότι πρόκειται μάλλον περί έκζεμα-
τόν ή δερμτίτιδος. Πάντως απαγορεύεται
το σκαπύνι σ' αμφοτέρω τα μέρη, όπως και
τα πολλά νερά. Καθάρια των πασχόντων
μερών με την έξης διάλυση. Σ' ένα δοχείο
κτυπάτε καλά ένα κρόκο αυγού ανακατεμέ-
νο μ' ένα ποτήρι χλιαρού νερού. Μ' αυτό το
μίγμα καθαρίζετε καλά κι' ύστερα τα που-
δράρετε με την έξης σκόνη.

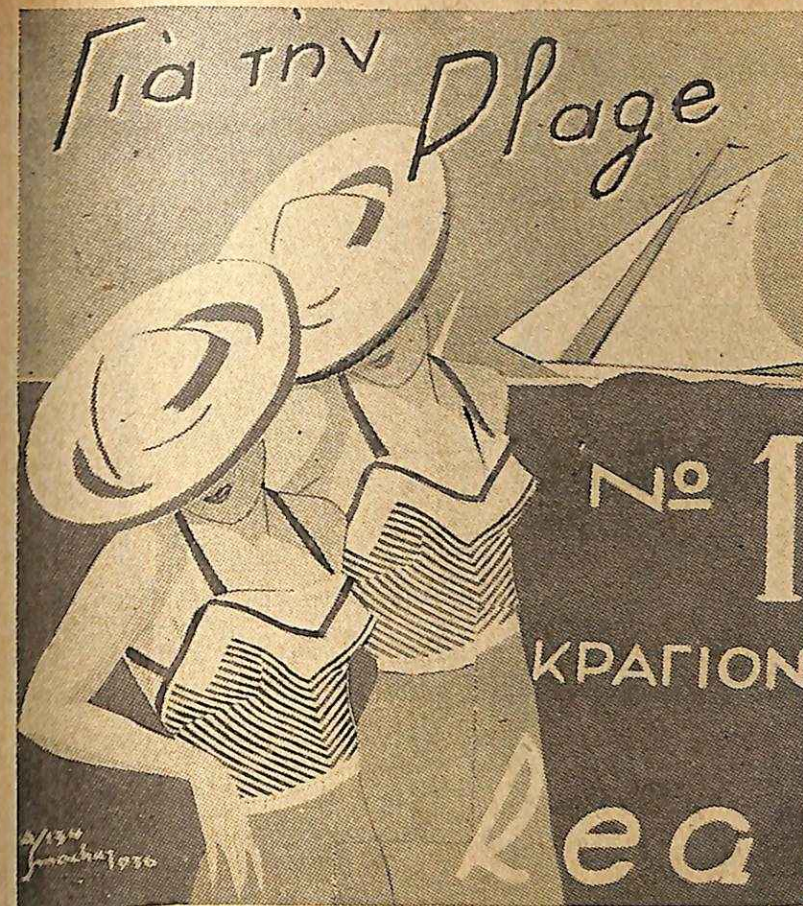
Talk 11
Amidon 100 gr.

Το καθάρισμα μ' αυγό τρεις φορές την
εβδομάδα, το πουδράρισμα δυό φορές την
ημέρα. Μήπως έχετε κι' αιμορροΐδες; Πάν-
τως αυτά για την παρηγορητική θεραπεία.
'Αν όμως είναι έκζεμα τότε χρειάζονται έ-
νέσεις για ν' απαλλαγίτε όριστικά. 'Αλλά
δυστυχώς από μακριά δεν είναι δυνατόν να
γίνη διάγνωση. Οι άλοιφές και τα ύγρά έ-
πιδεινώνουν την κατάσταση.

Πάσχουσιν. Την απάντηση στο γράμ-
μα σας θα την βρήτε στη σελίδα 46 ('Αλ-
λολογραφία 'Ιατρού).

ΛΟΡΑ

ΑΙ γερμανικαί βαφαί ΑΡΤΙ
μεταβάλλουν τα παλαιά φορέμα-
τα σε καινούργια.

Διά να είναι άβλαβής μία πούδρα πρέπει να
είναι επιστημονικώς άγνή εις την σύνθεσίν της
και λεπτομερώς έξηλεγμένη εις την κατασκευήν
της. Πολλοί διάσημοι δερματολόγοι πιστοποιούν
ότι η τελεία άγνότης της πούδρας ΡΕΑ είναι
μία έγγυησις και διά την πλέον λεπτήν έπιδερ-
μίδα. Ένα κοσκίνισμα τελειοποιημένο της έ-
ξασφαλίζει άπόλυτον όμοιογένειαν. Δεν αφήνει
κανένα σημάδι εις το δέρμα, αλλά το καθιστά
λείον και βελούδινον. Μία δοκιμή θα σας πείση.
Ζητήσατέ την από τον άρωματοπώλην σας και ά-
πό όλα τα καλά καταστήματα ειδών πολυτε-
λείας. Είναι προϊόν της 'Αρωματοποιίας Cana

Radio
ΤΟ ΡΑΔΙΟΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑΝ
ΤΗΣ ΚΑΛΟΝΗΣ

RADIO-HORMONES DE BEAUTÉ
CRÈME RADIO-ACTIVE.

Προνομιοῦχος. Τό βαρύ πυροβο-
λικό στή μάχη κατά του γήρατος.
Νέον προϊόν της Académie de Beauté
Mme KETTY. 'Αποτελέσματα: Δέρμα πάν-
τα καθαρό, πάντα φρέσκο, πάντα νέο. Ζητήσετέ
μας βιβλιογραφία δωρεάν. 'Αθήναι. 'Ερμού 35.
Τηλέφωνον 22-0-88

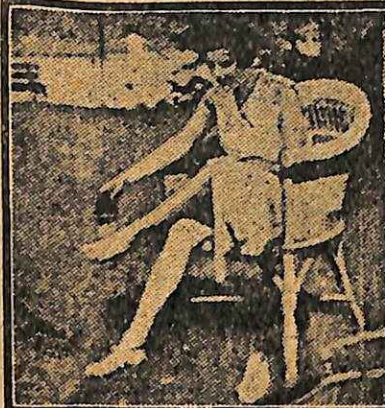
ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ
Χειρ. - 'Οτορινολαρυγγολόγος
EX ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗ-
ΓΗΤΩΝ LEMAITRE
ΚΑΙ HALLPHEN

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ

ENTERON

ΙΩΑΝ. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Ειδικευθείς έν Πάρισις. 'Ε-
ξέτασις και δι' αντίκων ΡΟΝ-
ΤΚΕΝ 'Ακαδημίας και 'Ιαπο-
κράτους 19 6

DIALON

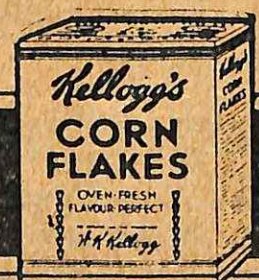
'Η μόνη έπιστημονική
πούδρα διά την περι-
ποίησιν των ποδιών.

'Η Πούδρα DIALON άφαι-
ρεί την δυσάρεστον όσμήν
του ιδρώτος, παρεμποδίζει
την υπερβολικήν έφίδρωσιν,
έξυπηρετεί όλους τους άν-
θρώπους των σπόρτ και
είναι άπαράμιλλος διά τό
πουδράρισμα των βρεφών
και άπαραίτητος διά την
περιποίησιν αυτών.

Πωλείται εις τα φαρμακεία
και τα μυροπωλεία.

ΥΓΕΙΑ - ΕΥΚΟΛΙΑ - ΟΜΟΡΦΙΑ
μόνον με πομπόν πούδρας έκ-
καυσούκ

"MIRACLE"
'Αντιπρ. ΣΤ. Ν. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ

ΑΔΙΑΤΑΡΑΚΤΟΣ ΥΠΝΟΣ

Δώσατε στα παιδιά στο δείπνον
Κόρν Φλέξ Κέλλογκ και άνανεώ-
σατε τας δυνάμεις των ενόσφ κοι-
μώνται. Πάρτε τα φρεσκοτάτα μέ-
σα από τα αποκλειστικά προκα-
λύματα WAXTITE και προσθέ-
σατε γάλα ή κρέμα και ζάχαρη.
Θα παρατηρήσετε στα μάτια των
την εύχαρίστησί των. Δώσατε τους
και στο πρόγευμα και στο δείπνον.
Πωλούνται εις όλα τα έδωδιμο-
πωλεία.

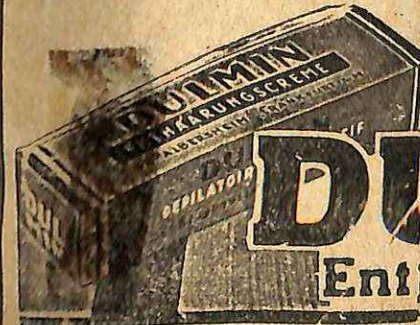
- ΕΜΠΙΡΜΕ ΜΕΤΑΞΩΤΑ
Εις πλουσιωτάτην συλλογήν
ΝΤ. Μ. ΣΤΡΑΤΙΓΗΟΥ & ΣΙΑ

5 Πλατεία Καπνικαρέας 5

Χάρis εις την αποτριχωτικήν κρέμαν DULMIN, αί τρίχες του σώματος κα-
ού' προσώπου έξοφανίζονται άμέσως. Διά της τακτικής δέ χρήσεως της κρέ-
ας D ULMIN, οί ρίζαι των τριχών έξωσθενούν και σύν τώ χρόνῳ θα απαλ-
ηλαγήτε τελείως των ένοχλητικών τριχών. Είνε άβλαβής, δεν έρεθίζει τό
δέρμα και άόσμος

Προϊόν των παγκοσμίου φήμης έργο,
στοσιών ΚΗΑΣΑΝΑ. Παρακαταθήκη
Ι. Συμεώνογλου, Έρμ. Μπενάκη, 8
Πωλείται εις όλα τα είδικά Κατα-
στήματα.

DULMIN
Enthaarungs-Creme

ΑΠΑΛΛΑΧΘΗΤΕ ΤΟΥ ΙΔΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΔΥΣΟΣΜΙΑΣ

χρησιμοποιούντες τό ιδεώδες άποτελεσματικό υγρόν
Odorless ("Οδορλές). Προστατεύει τα φο-
ρέματα από τον ιδρώτα. Τελείως άβλαβές.

Πωλείται εις χόμα εις τό

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ - ΑΘΗΝΑΙ

Λόγω ανακαινίσεως του Καταστήματος
ΑΚΡΟΠΟΛ

και τέλους της έποχής, πωλούμεν όλα τα ύφάσματα
μεταξωτά, βαμβακερά, κάλτσες κλπ. με τιμές μεγ-
λων, πρωτοφανών έκπτώσεων.

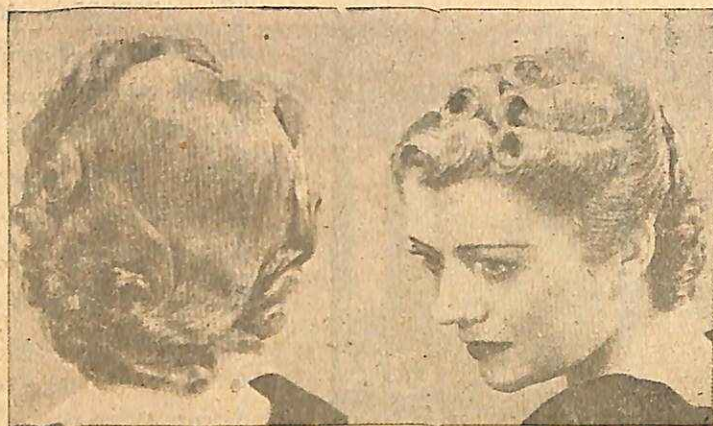
Έπωφεληθήτε. -- Έπωφεληθήτε.

Προσοχή! Βλέπε:

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ "ΑΚΡΟΠΟΛ"

'Ερμού 18Α

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ,

Χάρι, ὀμορφιά, ἀσφάλεια, θαυμασμό, ἡσυχίαν διὰ 8
μῆνας ἀποκτᾶτε μόνον μὲ μίαν

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ἀπὸ αὐτὰς ποὺ ἐκτελοῦμεν εἰς τὸ νέον μας καθ' ὅλα
ἐφάμιλλον τῶν μεγαλειτέρων εὐρωπαϊκῶν.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΟΜΜΩΣΕΩΝ

ΟΔΟΣ ΔΩΡΟΥ 14γ - ΟΜΟΝΟΙΑ

Εἰδικὸν Τμῆμα διὰ βαφὰς μαλλιῶν εἰς ὅλας τὰς ἀποχρώσεις.

Προσέξαιτε τὴν νέαν μου Διεύθυνσιν: Ἀπὸ Χαλκοκονδύ
μετεφέρθη Δώρου 14γ - Τηλ. 54.287

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ